

IONUȚ CHIVA

69

Prefață de Mircea Martin

Se dedică lui nea Paris

Micul Burroughs?

„Ce vreți, nu am decât 48 de kilograme!”, îmi răspunde Ionuț Chiva la întrebarea dacă în șpalt „romanul” lui se oprește, într-adevăr, la pagina 80. Ionuț Chiva e un băiat tăcut, ezitant și timid, de o naivitate deconcertantă, provocatoare. Comentând textele altora (la Cenaclul Uniunii Scriitorilor), el „simte” întotdeauna pasajele „pricinoase”, dar se învârtește neputincios în jurul lor, lăsând impresia că mai degrabă le-ar rescrie decât să le numească defectele.

Instalat în postura de prozator, devine dintr-odată sigur – incredibil de sigur pentru un debutant –, iar spiritul lui coroziv pune stăpânire pe întinderea paginii și ne surprinde, ne șochează, ne fascinează. Paginile cărții sunt de o rară densitate, mereu se întâmplă ceva în cuprinsul lor-nu numai și nu atât în acțiunea fictivă, cât în înscenarea ei –, nimic sau aproape nimic nu este întâmplător, momente ori accente ce par obscure la început se clarifică pe parcurs, coerența există, comprimarea e maximă; într-un cuvânt, autorul nu-și/nu ne pierde timpul.

„Nu vă speriați, doamnă, e groaznic!” Motto-ul din Eugen Ionescu este emblematic pentru povestirea sau mini-romanul lui Ionuț Chiva. El trebuie luat în chiar sensul lui paradoxal – acela care intensifică grozăvia. Precedată de o exclamație de tipul „Fiți tare!”, de o pregătire psihologică, grozăvia ar fi deja ușor atenuată; în schimb, anunțarea ei îndată după o invitație asigurătoare la calm este menită să surprindă și să lovească în plin. Acesta poate fi chiar efectul ori supraefectul artei, al artei prozatorului. Ionuț Chiva mizează pe el cu o anumită ferocitate, tipic juvenilă.

Anecdotică proprie este în sine elocventă, dar nu-mi

face plăcere s-o repovestesc. Este vorba despre trei prieteni, unul dintre ei fiind naratorul însuși, lansați într-o existență așa-zicând ilegală, trei „crai” ai delincvenței juvenile. Tema aparentă este eșecul – eșecul, nu ratarea, căci aproape orice mobilizare interioară lipsește –, tema propriu-zisă este plictisul, oboseala de a trăi, greața, dezgustul față de viață și față de sine. Personajele încearcă fiecare și împreună să „se scoată”, să supraviețuiască într-o lume străină, dar mai cu seamă să-și „omoare timpul”, să nu se plictisească. Sexul e omniprezent în cele mai felurite și neașteptate ipostaze.

O revoltă fără obiect se lasă presupusă în sexualitatea dezlănțuită, deviantă, dar cu deosebire în ceea ce aș numi o *de-motivare* încrâncenată și o pornire autodistructivă. Gândul sinuciderii persistă obsesiv. Limbajul trivial, agresiv, în care cuvântul obscen revine ca un automatism reprezintă, desigur, tot o manifestare a unei revolte deturnate. Nu numai cuvintele mari, lozincile revoluționare („Aici s-a murit pentru libertate”), clasificările prețioase („sufletul meu existențialist”) sunt luate în derâdere, dar pur și simplu cuvintele altora, limbajul adulților („satul natal”, „aia, cum îi zice, *polemică*” etc.) sunt îngânate ironic, semn de inaderență și chiar de ostilitate.

Nu numai naratorul, ci și autorul însuși par să aibă oroare de *generalități* și pentru unul, și pentru celălalt, ele, generalitățile, sunt patetice, retorice, înșelătoare. Pentru amândoi, ceea ce s-a numit „aventura conștiinței” reprezintă o „farsă”. O filosofie a autenticității îi unește. Nevoia de concret, de concretizare a amândurora ne invită să citim până și metaforele lor într-un sens literal. Ironia din prima pagină, referitoare la literatura parabolică, nu e deloc întâmplătoare. Și nici reacția față de scriitorii anteriori, care scriu „ca în anii '70”, ca și cum nimic important nu s-ar fi întâmplat între timp. O critică explicită (dar și implicită) a formulei moderniste autohtone („aceleași metafore, aceleași simboluri”) poate fi descoperită în proza cu titlu el însuși polemic a lui Ionuț

Chiva.

Autenticitatea nu este însă concepută în afara literaturii și în opoziție cu ea. Secvența care pune în valoare caracterul senzațional al „știrii” date de Kafka în prima propoziție din *Metamorfoza* este cât se poate de semnificativă. Revizitarea în linie postmodernă a *Opiniilor unui clovn* de Heinrich Böll probează aceeași concepție. Personajul autorului german e pus „să joace” în textul propriu. Literatura de bună calitate e mai autentică deseori decât viața trăită.

Proza lui Ionuț Chiva conține scene de o atrocitate fără precedent în literatura română, atrocitate neîntrecută decât de un grotesc care rămâne greu de imaginat chiar și după lectură. Textul său devine, pe alocuri, „o icoană a tuturor relelor”. Scabrosul pare un cuvânt vag pe lângă ceea ce suntem aduși la un moment dat să vedem. Cum literatura noastră nu cunoaște prea mulți și prea mari maeștri ai groazei, ne putem gândi la Orwell și, mai ales, la William Burroughs.

Efectele sunt cu atât mai puternice cu cât autorul se abține să comenteze ori să „analizeze”. Proza lui este una programatic și consecvent *comportamentistă*, rece, tăioasă, neconcesivă. Fără inflamări, fără subtilități neglijent ascunse, autorul controlează secvențe liminale cu o siguranță neverosimilă. Cinismul juvenil e ponderat de o nu mai puțin precoce dexteritate tehnică.

Fiind vorba despre adolescenți, referința la Salinger este incontestabilă. Există și aici exasperarea adolescentului în fața mizeriei cotidiene și a neînțelegerii adulților, dar lipsește orice duioșie și, mai ales, orice urmă de patetism. Tandrețea și duioșia nu apar la autorul nostru decât în vis, pateticul e îngăduit doar asociat cu caricatura.

Dependența de droguri și ruina prin viciu ne trimit, bineînțeles, la William Burroughs, dar fără fantezia paranoidă a scriitorului american. Oboseala de a trăi, sentimentul uzurii timpurii, golul mental și afectiv – cu rare scăpărări de conștiință care îi pun în evidență tocmai

absența -, toate acestea apropie creaturile debutantului nostru de acelea - halucinate și halucinante - ale lui Burroughs.

Dacă e să ne referim la tradiția locală, răul de lume al personajelor ne trimite la Bacovia. Dar, în raport cu radicalitatea răului de aici, Bacovia riscă să pară aproape un optimist.

Ecourile de care s-a bucurat romanul *Muzici și faze* al lui Ovidiu Verdeș printre liceeni și printre tinerii scriitori l-au impus în „bibliografia obligatorie” a debutanților de astăzi. Ionuț Chiva l-a citit cu multă atenție și chiar a făcut din autorul lui un personaj episodic în propriul roman. Dar Tinuț al lui Verdeș este un alt tip de adolescent decât Muiuț al lui Chiva, înzestrat cum era cu o anumită ingenuitate și chiar timiditate. În *Muzici și faze*, limbajul juvenil suporta încă o cenzură auctorială și culturală. Muiuț și ai săi sunt un produs al libertății și al tranziției, lipsiți de scrupule verbale și morale.

În fine, decăderea și dezabuzarea personajelor din 69, disponibilitatea lor pentru viciu, petrecerile în grup „fără fasoane” ne amintesc de Mateiu Caragiale și de *Craii* săi. Dar fără „poezie”, fără nostalgii, fără învăluiri și somptuozități stilistice. Fără estetism. Nu și fără „artă”. Relatare seacă, brutală, indiferență, scriitură abruptă, cu frecvente schimbări de registru. Mediocritate asumată, dar/și bine scrisă, cum ar zice Flaubert. Autorul nu ține să se arate superior personajului său. *Craii de Curtea Veche* reinventat și repovestit de un „băiat de cartier”.

Minuscul prin textul și pretextul său, Ionuț Chiva amenință să devină un prozator important. Mă tem că *este* deja. Să-i zicem „micul Burroughs”?

Mircea Martin

1

„Nu acuz pe nimeni, ci pe toți”.

(Maiakovski)

E marți și porcăria începe să fie din ce în ce mai mare. Vară, la mare, la soare, fix din pulă. Îmi trag, în schimb, picioarele, stângul după dreptul după stângul, prin

Marele Oraș (cum ar zice un parabolic) în care nu pot să spun că, după 9 ani, mi-am găsit vreun rost. Nu visez la capetele frumoase ale cailor de acasă, îl văd doar, Vladimir Ilici, îl văd pe taica atunci când o să-i mai cer „niscaiva părălute”, cum o să bage el repede mâna-i muncită în chimir, ca să nu mă prind cât îi e de rușine cu mine, sânge din sângele lui, vorb-aia. Probabil *consăteanul* Ilie îl agrăiește încă humoristic:

— Ai, mă, Gheorghe, da' fi-tu ăla mic... nu-i e și lui dor de satu' natal?

Mă-ta-i natală, dar tata nu i-ar zice niciodată așa ceva, tata, „bun ca pâinea caldă”... chiar mi-e foame, roșiile clocite cu pâinea nu mă pot ajuta prea mult, da' ce să-i faci, te sacrifici dacă ai pornit să te scoți în capitală. Sunt un labagiu de personaj dintr-o nuvelă de Vlahuță și nici nu e greu să ajungi în halul ăsta, *Bucharestat night*: pești, curve, homleși, cerșetori, bețivi, poponari, freaks, șmenari cu ochelarii lor pe frunte și *atâta* transpirație la subțioară, fufele lor bășite care, pregătiți-vă, o să vă uimesc, mă privesc cu *dispreț!* să-mi fut una, hoți, hoți proști... Adică, ar putea cineva să creadă despre mine că am bani!? Doar ei. Puteau să mă întrebe, cum se face, „bani sau viața?” – și m-aș fi pișat pe mine de frică și le-aș fi dat cei zece mii de lei pe care-i aveam. Da' nu! Ei au considerat că e mai bine să-mi fută fața, apoi mi-au luat averea din care și-au cumpărat probabil un pachet de „Carpați” sau au mai pus două mii și au intrat și ei la metrou ca oamenii, cu cartelă.

Sunt sigur că din cauza asta m-a dat afară Popovici, curmându-mi o carieră de ziarist prodigios. Văzându-mi fața, și-o fi imaginat că m-am îmbătat prin vreo cârciumă sordidă, n-a fost departe de adevăr, și m-am bătut pe acolo.

— Ionuț, tu ai idee ce-i aia o știre? a venit la mine după ce m-a privit un timp, ezitând parcă. „Într-o zi, Gregor Samsa s-a trezit transformat într-un gândac”, uite-o știre!

Cu ochii beliți de fericire, de parcă el ar fi descoperit-o.

Și tu ce-mi aduci!? „începând de mâine, copiii se pot da în lanțuri în Cișmigiu!” Asta-i ce-mi aduci tu după o săptămână în care nu te-am văzut la *față* (ironic foc, nu!)?! Ce faci tu, de fapt, cu timpul tău?

— Creez, bulangiule!

Unu' mai al dracu' decât celălalt!

Oricum, m-a dat afară și de atunci (de o lună, adică) s-a futut chiar totul. Sunt cleios de la praf și transpirație tot timpul, mă culc dimineața și mă trezesc seara... cu trupul deprimat și interes minim. Fumez chiștoace și la căderea nopții mă preumblu prin acest București, loc al fucking pierzaniei! Și știi care-i culmea, Vladimir Ilici? Fără să mă pierd!

Vreau să mă pierd, băg... vreau să beau, stai, nu! vreau să fiu *cool*, să mă droghez, să fut femei, bărbați, copii, animale, *tot*, să pierd bani la jocuri de noroc, să zic „ce faci, barosane?” și chestii de astea... dar eu, eu stau (când vreau să zic că am ieșit) cu Alex și vorbim discuții: că Tatăl Absent, că Coelho, a, Coelho, că Camus, desigur... Vreau să fiu Tyler Durden din *Fight Club* sau bulangii din *Velvet Goldmine*, vreau să fiu Ewan McGregor, să fut câte cinci femei pe zi în loc să-i dau în cap de cinci ori pe zi, fute-m-aș!

Adina, de ce m-ai părăsit, „mă chiar est triste, *helas!* et j'ai lu' tous les livres”. Ai fost un futai bun, fetița mea din *high-life*, doar păsărica ta educată m-ar putea mântui acum. Nu trebuia să mă lași, Adina, la cei 19 ani pe care îi ai acum ar fi trebuit să știi că „bărbații sunt porci”. Dar nu, încă nu e timpul pentru tine, despre miasmele dragostei și trădării și urii vom vorbi noi mai târziu.

Am vrut să fiu un scriitor român de succes. Să vorbesc despre dramele și mâniile și debusularea generației mele, generația prezervativ, „generația de sacrificiu”, despre revoluție și mineriade & stuff... Numai că toate astea îmi sunt la fel de străine ca oboseala unui lucrător chinez după ce a mai pus enșpe șine de tren în America secolului... Și apoi, despre toate astea au scris mai mulți, exilați toți. Eu știam că exilat a fost Ovidiu, de

pildă, un labagiu care plângea la malul Mării Negre după Roma lui, în loc să se bucure de darurile barbarelor, el, cântărețul artei de a iubi... Stătea pe plajă (unde, de altfel, i-au și făcut statuie) și se uita încolo... în fine, asta știam eu că e exilat, dar ăștia erau de-un gen aparte, erau exilați interior. Adică, de suferință, s-au închis în sine, s-au exilat în ei și după împușcarea Tiranului Nicolae Ceaușescu și-au dat drumu'. Chiar că.

Am vrut să scriu un roman, 69. Eram în primul an de facultate, vacanța de iarnă. Nu aveam unde să fac Revelionul, în „satul natal” (isteț Ilie) mi-am jurat să nu mai pun picioru' o dată ajuns în București. Mi-am pus atunci o sticlă de *votcă* într-o pungă, ca americanii, și m-am dus la muzici în Piața Revoluției, să întâmpin Noul An în stradă, cu alți orfani. Am pilit singur un timp și la doișpe am început artificii și bombițele și „La Mulți Ani!” și printre toate acele zbierete caracteristice efuziunilor de bucurie am putut să prind două voci calde ale unor țipi mai beți ca mine care strigau și ei: „69! Hai Steaua! 69!”. Asta era... Trebuia să scriu un roman care să-mi răzbune adolescența bolnavă, cu nopțile disperate în care îmi pierdeam, minut cu minut, viața și credințele și curiozitatea. Și acest roman avea să se cheme 69, pe numele lui, și trebuia să fie despre ce am spus. Timp de doi ani nu mi-am pierdut gândul, îl uitam, dar reveneam la el cu obișnuință, până mi-am dat seama că nu știu nimic despre ce credeam că ar trebui să știu și că, dacă e să fim sinceri, mi se cam și rupe. Revoluția (că așa i se spune, de parcă ar fi fost prima și ultima) a produs doar niște filme și cărți de căcat, în care unșii cu toate alifiile au arătat că sunt de fapt, au fost tot timpul, niște idealști. Dezabuzarea lor mă dădea pe spate... aceleași metafore, aceleași simboluri care îmi arătau că nimic nu e surpat în ființa lor, cum scriau în 70, să zicem, pot scrie și acum. În veci. Și tot ce au reușit să producă aceste melodrame românești era eu dându-mi întâlnire cu o fată din „satul natal”:

— Da, Corina, ne vedem deci la Universitate, la fântâni, știi unde e asta?

— Unde, mă, acolo unde s-a murit pentru libertate?

N-am înțeles-o pe moment, dar în timp ce o așteptam mi-am dat seama că ea e deșteaptă și are simțul umorului, într-adevăr, așa scria pe un zid, „Aici s-a murit pentru libertate”, și ea, hm, uite, ea își dăduse seama că ăla care a scris așa trebuie să fi fost un Cațavencu care nu numai că n-a murit (cum să mai fi scris!?), dar probabil că nici n-a pierdut pe nimeni, pentru că, oricum, nu așa și-ar fi exprimat durerea dacă ar fi fost cazul...

Dar adolescența tot trebuia să mi-o răzbun, doar că singurătatea și grotescul și toată acea farsă, halca cea mai importantă din ceea ce un scriitor român numește „aventura conștiinței”, necesitau tomuri întregi. Pentru că, vedeți, aș putea să spun așa, esențialul: citit romane, văzut filme pentru adulți, cu mâna pe făcăleț mereu, dar mereu, nopți în care stăteam pe balcon și mă uitam cu dușmănie la cer, ca și când acolo s-ar fi concretizat toate abstracțiunile pe care le uram, asta când nu-mi mijeam ochii încercând să văd în blocurile vecine partide de iubire pasională, într-un voyeurism mult mai autentic decât toate abstracțiunile acelea pe care am făcut greșeala să le iau în serios, și în rest umilintele banale, bănuiesc, ale acelor ani. Numai că pierderile pe front au fost mult mai mari de fapt – și nu e vorba numai de primăvara vieții, ci, iată, și de „sequel”-ul ei. Oricum, cam nașpa aventură... Ideea e că 69 atârna „de o ață subțire”: „Dacă ți-ai futut șase ani, șase primăveri și tot restul spunându-ți că te faci tu om de spirit (măcar gustul spirtului tot l-am prins), mare scriitor, adică, acumă tre’ să scrii, ce pula mea să faci...”

„Îmi pare rău”, zicea el, „dar o să-ți sfârtec mintea...”, de parcă ar mai fi ceva de sfârtecat... Dacă o singură dată mă mai întorc pe jos de la Motoare după ce am văzut un film pe care n-aveam neapărat chef să-l văd, mă împușc. Dacă o singură dată mai beau singur... Mi-aduc aminte de acel an căcăcios, când predam limba și literatura română unor băieți cu capul mare și, zi de zi, fără exagerare, mă întâlneam cu Alex și ne făceam muci. Vedeți, în școală era altceva, beam frumos, dar după aia m-

am băgat cu el în niște beții cam... așa, cam de simbolști, cu tăceri, cu capete căzute pe masă... La același liceu eu îl făceam pe Macedonski și el făcea refracția sau pula...; după ore, fără să ne putem smulge, mereu, în dușmănie, la „Argentin”. După care, la casele noastre, spre o labă tristă.

Doar tu ai fost în anul acela, Adina. Cu gravitatea ta nefirească, pe care, curios, mulți dintre noi o avem în liceu. În loc să fii o boare primăvărată, un *mugur înmugurit*, îți făceai probleme că iubirea noastră-i clișeizată, compromisă de varii Lolite, dar care Lolită, de unde vedeai tu la tine puritate de compromis? Oricum... să fim serioși, Adina. Care, oricum, ți-ai ascultat instinctul de salvatoare... Bravo!

Vreau să mor. Pe bune, vreau să mă așez pe un scaun cu fața spre stradă, să-l văd pe tata venind spre mine stingher, cu fața strâmbată într-un zâmbet de toate zilele, cu bani în mână întinsă, și eu să-i spun „nu, mulțumesc, n-aș mai avea ce să fac cu ei”, să vină Adina sau R. cu fusta-n cap și eu să le spun „nu, chiar nu, mulțumesc”, să vină Lazy fugit în papuci din spitalul „Alexandru Obregia” și să-l așez pe trotuar lângă mine, să-i pun o mână pe cap și pe urmă să mor.

De plictiseală, de aia. Pentru că nu mai putem fi păcătoși, sau nicicum altfel, pentru că n-avem povești și Céline și Orwell și Huxley și Burgess erau mici copii în viziunile lor sumbre... Atâtea lucruri de care nu am nevoie mă înconjoară și mă condiționează în lumea asta a adevărurilor încât nu știu dacă aș mai avea cui să-i explic că NU SUNTEM BULETINELE NOASTRE DE IDENTITATE și în niciun caz o turmă globalizată cu un Centru din ce în ce mai îndepărtat și prin aceasta mai simbolic. Că avortonii cozilor nu pot deveni decât piromani:

And it feels

Like the world is on fire

And I feel

Like I'm going down alături de un nebun, un ucigaș etc... Lazy, eu, Vladimir, R., e vorba despre noi și lipsa de întrebări. Fie că ești elev, pieton, telespectator, în orice

clipă faci parte dintr-o instituție și de cele mai multe ori nu te mai întrebi... Afară lumina e rece ca o lamă și nu știu ce se va alege din 69 și e chiar groaznic dacă stai să te gândești că *asta e nedumerirea mea*. Dar cine suntem? De unde venim?

„Meciul are 90 de minute și balonul e rotund”, that’s what I say... Să-i dăm drumu’!

Dintre toate cunoștințele mele, Lazy era de departe Marilyn fucking Monroe, cel cu care adormeam în gând și care am fi vrut probabil să fim, „amurgul amurgului educației”, cea mai spurcată frumusețe din câte mi-a fost dat să văd.

Se spunea despre taică-său că i-a cumpărat o mansardă numai pentru a-i ține puța departe de farmecele mamei sale vitrege, dar n-aș băga mâna-n foc. Nu se poate nega totuși existența mansardei fermecate din care ieșeam deseori pe acoperiș în nopțile fierbinți, „cats on a hoț tin roof”... Pot să garantez însă că și-a trecut un imposibil examen performând anumite servicii unei profesoare despre care s-ar fi crezut că și-a atins senectutea, da, în fine, Lazy, cea mai talentată găoază din Parcul Operei...

Cu profilul lui de soldat german, n-ai fi crezut că Vladimir era un biet orfelin descurcându-se prin torentele de străzi și făcând-o chiar destul de aplicat, cum se zice. Din punctul meu de vedere, ar fi putut foarte bine să fie recuperator sau killer, atât de puțin știam de fapt despre viața lui, deși ne-am împărțit mult timp pâinea. Oricum, era singurul dintre noi care știa cu adevărat să se bată, noi o porneam mereu ca boii și el ne scotea din căcat.

Aș vrea să cred că și-a găsit o stea cât de mică care să-l țină în picioare acolo, la mititica, unde (sumbră profeție) i-am spus că o să ajungă, „o să-ți arunc chiftele cu praștia peste gard, măi, Vladimir”...

Mie îmi spuneau, de cele mai multe ori, Muiuț.

Așadar, eram trei, băieți în floarea vârstei, căței, vai de steaua noastră...

Ce va urma este povestea viselor noastre de măreție și a drumului însângerat spre aceasta. Nu e vorba de furie

sau sex, drugs & rock'n'roll, nici pe departe, nici de vreo metafizică întunecată... Doar viața noastră „amoroasă și criminală”, așa cum a fost.

2

„Nu vă speriați, doamnă, e groaznic!”

(Eugene Ionesco)

Ca de obicei, odată cu nașterea luminii triste de dimineață, se auzi ciripitul păsărilor ascunse printre frunzele prăfuite ale copacilor. Pechinezul Picky ieși târându-se de sub scaun, apoi își întinse lăbuțele și căscă subțire. Sări în pat și începu să lingă febril firele de păr de deasupra buzei superioare a bătrânei.

Eugenia clipi repede-repede, părăsindu-și în trepte visele cu fanfara în chioșcul din Cișmigiu, și, zâmbind amintirilor, își mângâie absent cățelul. Picky scheună trist, de parcă ar fi știut că această dimineață este ultima pe care el și stăpână-sa o petrec împreună.

3

R. și ceilalți demoni. Începutul

R., ești tu fustițele tale de fetiță și unghiile pe care ți le rodeai? 1976 - 1999 - Ești buzele tale moi, gura caldă, minunată vizuină, adăpost pentru cocoșelul meu speriat?

R., 1976-1999.

Iubirea ta era devastatoare și nu ducea nicăieri. Ești tu șarpele care-și mușcă coada?

Trei nopți din săptămână trăiesc în preajma flăcării tale. Pun casete în video, îmi iau telecomanda într-o mână și votca-n cealaltă și PLAY. Afară aerul e uscat și terasele sunt pline. Îmi trec mâna prin părul năclăit de transpirație și altele și mă pregătesc, adunându-mi toate masochismele. Totul începe brusc, recunosc mâna lui Lazy în mișcările camerei îndrăgostite de extazul tău. Aș fi vrut să nu fii legată, să-ți pot vedea ochii. FAST FORWARD: gemi, când biciul se lipește sec de spinarea ta țipi ușor și buza superioară îți tresaltă și îți unduiești crupa. Unghiile tale încep să zgârie podeaua pe care îți lași în curând și capul. Doar fundul e mult ridicat, ca un stindard care să-ți afirme prezența. Măinile lui te-au apucat bine, ca și cum ar

vrea să împiedice o evadare pe care oricum nu ți-o dorești.

Ochii îmi fug pe ecranul din spatele vostru: imagini care se succedă rapid, lagăre naziste, gropile umplute cu cadavre, cravașe, tancuri pe străzile Cehoslovaciei, bătaie de câini, mineri la Universitate, buldozere, Hitler, paradă gay-pride, un copil din Somalia asaltat de muște, Madonna în costum bărbătesc, secvențe porno, un pumn storcește o roșie.

Revin la voi. În fundal se aude gâfâiala fraierului. Țipi deja, deja mișcările îți sunt aiurite. Te zgârii isterică și îndrugi jumătăți de cuvinte, „*tu ești, tu ești*”, îmi place să cred că îmi spui. Dracii tăi, care iată unde te-au adus. Ești frumoasă, obrații ți s-au îmbujorat sub banderola care îți ține ochii legați. Iată, fetița mea își bagă un deget în gură. De pe acum crește în mine acea durere acută pe care nu o pot stăpâni. Trebuie însă. Mai iau o gură de votcă, sting țigara și încep să mi-o iau la labă. Îmi vine să-mi închid ochii, lăsându-mă pradă închipuirilor, dar țipetele, mormăielile, răgetele tale mă cheamă înapoi în camera asta întunecată și fierbinte care plutește parcă peste oraș.

Te-am iubit atât de mult, odată m-ai lăsat să-ți fac unghiile și eu te-am desenat pe tine întâi, apoi pe mine, pe urmă casa noastră și copiii pe care urma să-i avem, adică restul degetelor... Câteva zvâcniri, unu, doi, gata, acum, acum... smucesc de două ori și sperma obosită mi se lipește flasc de stomac – deschid ochii, vă văd printr-un păienjenis de lacrimi ale rușinii și tristeții și umilinței, grohăiți chiar, ca niște nenorocite de animale, tu te zbați ca o iapă nestăpânită. Pot să văd în ecranul din spate cum mâna fraierului se ridică, *bang, bang, bang*, creierii îți zboară, improșcând totul în jur.

Tăcere. Clipă de vid în care atârni retezată cu el în tine încă și Lazy stă, așa, cu camera pe umăr. Pe urmă zgomote, imaginea se fute, camera a căzut, desigur, nefiresc. Țipete. Ale lor, urletul fraierului hăcuit, moartea e acolo și pentru un moment mi se ridică parcă părul pe ceafă și totul îngheață în mine. Pe orizontală îți pot vedea un sfert de față, gura deschisă larg, ești tu, R., firicelul de

sânge care o stigmatizează, ești un cap frumos și gol făcut terci? Respir greu, dacă îmi șterg ochii transpirația sărată mi-i arde, sau poate *tu* mi-i arzi, pe ecranul din spatele tău o bilă grea dărmă o bucată din zidul Berlinului și apoi un trandafir roșu arde lângă o brichetă „Zippo”.

Am câte o țigară lipicioasă în fiecare mână și nu-mi înțeleg plânsul, toate astea au venit de undeva și nu mi-au fost străine. Lazy, aurolacii, cerșetoarea... R., în final. Mă tem pentru mine, pentru sănătatea și viața mea. Poate că ar trebui să mă rog. Dar te-ar bufni râsul să vezi un tip cu chiloții murdari în vine, lipicios, murdar de propria-i sămânță și salivă pe mâini, cu încheieturile mușcate, făcând mătănii. Alunec de pe canapea, mă târăsc spre televizor, R., aș fi vrut să am un ecran cât peretele, să-ți ling fiecare pixel.

Prea târziu. *Rien ne va plus.*

R., ce ești tu? Nu mă mai întreb asta, hă-hăă, de mult timp, dar ai rămas cu mine ca o cicatrice. Când te-am părăsit... am plecat simțindu-mă foarte bărbat și, în general, puternic și crud. Să îmi umflu pieptul cu aerul plin de promisiuni... Trebuie să-ți spun că am greșit de fiecare dată când se putea greși. Ce mi-a rămas de la tine este, iată. moartea ta.

STOP. REWIND.

*

Strada Occidentului, „Grupul Școlar de Arhitectură și Sistematizare”. Sună frumos, dar așa cum promisiunile unui nume de stradă ca, auzi, „Occidentului” se îneacă patetic în Buzeștiul covrigărilor, al bordeielor existând în vecinătatea prăbușirii, al sălilor de cinema în care cei doi spectatori trebuie să stea cu picioarele ridicate pentru a evita fojgăiala șobolanilor și al pieței în care își fac veacul bișnițari, șmecherași, găinari, cum ziceam, așa o stradă definește așa un loc, „Grupul Școlar de Arhitectură și Sistematizare” era o mică groapă cu lei unde i-am cunoscut pe Lazy și pe Vladimir și unde a început de fapt totul.

Sub semnul cercului, așa cum trebuia să fie, o bucurie

dezlănțuită și absurdă.

Soarele de septembrie înota în părul prost vopsit al directorului care ni se adresa de pe o estradă – că tradiția acestui lăcaș, singurul loc din țară unde, că orașele patriei, în fine, speranțele ca noul an să decurgă și, în final, cu mâinile ridicate apoteotic:

— Așa să ne ajute cei de sus!

Numai că în spatele lui, în școală, la etajul trei, sus adică, erau femeile de serviciu, aplecate peste geamurile unei clase să vadă festivitatea și mâncând semințe... S-a dus dracu' tot, hohote de râs sălbatice, fluierături, „muie”, un tip extaziat îl căpăcește pe unu' din fața lui, ăsta se întoarce și îi bagă un pumn în gură, în jurul lor se fac valuri... fix atunci apare în mijlocul curții, sub privirile furioase, panicate sau doar siderate ale Corpului Didactic, Biță. Câinele școlii. Pe care cineva scrisese cu un spray verde-fosforescent CÂINE. Bâțâind din coadă bucuros și nedumerit de atâta atenție.

Așa fusese și cu un an înainte, doar că mai puțin haios, pentru că nu știam pe nimeni și toți ăștia mici păreau duși la abator. Erau și de-ăștia mai șmecheri, dar toată șmecheria lor consta în a vorbi tare și a fi în general ostentativ de degajați. Cum sunt acum, când intră în valuri pe o ușă prea mică pentru toți, speriați, călcându-se, nu știu de ce, pe picioare și dirijați de mine, de Lazy și de Vladimir de pe margine:

— Hei, Bobby, vezi că-ți scapă ăla, bagă mai la dreapta!

— Ray, atenție, Ray... hai, băieți, hai, că n-avem toată ziua!

Instalatorii sunt băieți haioși prin definiție.

Îi aveam, din toată acea cloacă simpatică atunci când nu era brutală, pe acești doi prieteni, eram încă relativ inocenți, bronzăți de soarele din Vamă, unde mă lipisem de R. Când lucrurile îți merg *atât* de bine, viața ți se pare ceva leneș și confortabil. Super.

De fapt, această perioadă caldă, genul de timp despre care parcă-parcă îți tot vine să povestești la

bătrânețe, începuse cu ea. Era cam pe la sfârșitul clasei a IX-a, primul an în București, și stăteam la o mătușă nenorocită, care mă obliga să mănânc cantități terifiante de pâine și îmi stingea lumina pe la ora 22,00, ca să nu mă obosesc și să aibă ea nu știu cât de plătit curentul. Whatever. Eram puțin debusolat în acea zi, aflându-mă în fața unei prostii enorme – prietenia mea cu Vladimir, abia întrezărită, își afla (mi se părea mie atunci) și sfârșitul. Ideea e că el era varză la engleză și trebuia să-l asculte, să-i încheie media, pula mea. Eu îi dictam tema pe litere și, din *spirit de glumă*, am vrut să văd cam câte consoane scrie el la rând, așa, mecanic. Și am început: e, 1, m, d, w, s... eram toți pe jos, cum stătea el așa, cu fruntea transpirată și vârful limbii ieșit printre dinți, și scria un cuvânt enorm, alcătuit numai din consoane. Când i-a bufnit râsu' pe băieți s-a blocat un pic, nu înțelegea faza, da' era clar că ceva nu-i OK. A lăsat buimăcit pixul jos și o clipă m-a privit cu niște ochi chiar de bou: toată imbecilitatea și nevinovăția.

După care a sărit ca de pe arcuri din bancă, cu gândul nu să mă bată, ci să mă omoare. Era clar. Norocul meu că s-a împiedicat și a căzut, lăsându-mi răgaz să fug...

M-a ajuns atunci Lazy din urmă și am băut puțin, după care ne-am despărțit, deși eu aș fi vrut să-l mai țin cu mine. Puțin luat, umblam, nu prea știam ce să înțeleg din toată povestea asta ciudată, cine știe ce complex îi zgândărisem, sau poate că, asta e, până la urmă ultima, dar și cea mai la îndemână armă a unui bărbat e pumnul lui. Un moment de îngheț al minții (el nu era, altfel, prost) și atunci acea parte mai puțin luminată a ei îți aduce aminte ce ești de fapt.

Ea stătea sub o tufă de glicină, cred, nu le-am știut niciodată, ele împărțindu-se pentru mine în flori și copaci. Era o curte mare, cu grilaj, în apropiere de Cișmigiu și, pe deasupra gardului, din tot verdele ăla izbucnea ceva așa, ca un foc, dar foarte galben, o sumedenie de flori mici foarte galbene. Ea stătea rezemată de gard și ruptă de la mijloc. Avea fața albă-albă, îi fugise tot sângele din ea și

strângea din maxilare. Foarte bărbată în durerea care o încremenise atât de nefiresc. Mai târziu aveam să aflu că făcuse primul ei avort. Fără să-și dea seama probabil de starea în care eram, m-a oprit și m-a rugat s-o ajut până acasă, „nu e departe, nu-ți face griji”. Fix asta era problema mea!

N-am prea vorbit pe drum. Eram prea ocupați să nu cădem dracu’. Și haiosi. Începuse să se însereze deja când mi-a dat drumu’ la braț, „gata, aici e, mulțumesc”. Și a intrat într-un gang în curtea unei case vechi cu etaj, de unde a ieșit apoi un câine foarte mic, care tot încerca să mă apuce de glezne.

A doua zi, mânat de puța mea adolescentină, m-am dus acolo din nou. Am intrat în curte, unde o femeie nu atât bătrână, cât fără vârstă, fără sex, întindea rufe. Am întrebat de o fată așa și așa, cu păru’ șaten etc, și mi-a zis că da, e fata ei și eu cine curu’ ei mai sunt? Exact așa, am rămas blocat și mă uitam la ea cum se uitase Vladimir la mine: chiar, cine curu’ ei? Noroc că a ieșit R. Într-un balconaș, mother fucker Julieta, și nu s-a mirat deloc, m-a chemat sus.

Era cu spatele când am intrat, într-o nefirească cămașă de noapte, și-a întors capul puțin și m-a întrebat prefăcut:

— Te îngrijoraseși, voiai să vezi ce mai fac?

Și ne-am pișat pe noi de răs.

Să-mi bag picioarele dacă tot cerul nu era mov! Venise noaptea aproape, dar cerul păstrase parcă aburii scoși de soare după ce picase asta-n apă sfârâind. Valurile hipnotice și, puțin mai jos, pe plajă, Lazy și Vladimir se fugăreau sau nu știu ce făceau ei acolo. O așteptai pe R., găsisse un fraier cu care era acum. Lași sticla, te întinzi mârâind de plăcere. „Ce faci, piticule?”, se așază R. lângă tine ciufulindu-ți părul calduț.

— Am scos ceva, da’ se mai poate, mă văd cu el și mai la noapte, așa...

Totul e așa, minunat.

Vine și Lazy, cu blugii lucind de jeg și un tricou

albastru. Cu o mână te prinde de după gât și cu alta îți ia sticla:

— Auzi, știi cât de mișto poa' să fie să i-o bagi unei tipe între țâțe, să simți prin pula ta cum îi bate inima?

— Nu, măi... da' cred că trebuie să fie ceva, așa, extraordinar și semnificativ totodată...

Vladimir stă în fața voastră și din când în când își pupă bicepșii.

— Auzi, uitându-se spre Lazy, nu căutăm și noi niște fete, tu, Muiuț, n-ai nevoie, nu-i așa?

R. îi dă cu o pietricică în frunte, dar mă trimite cu ei, că o să stea puțin aici și pe urmă se întâlnește cu ălci că, de trăim în matriarhat noi, femeia ne susține. Eu unu' aş renunța bucuros la susținerea ei, da' trebuie să fiu băiat deștept, de ce să mă-ntorc între betoane când aş putea să stau aici? Cât despre noi, să găsim niște babe e puțin mai dificil, deși cu Lazy nu se știe niciodată, femei, bărbați, dacă vrea poate să aibă un succes formidabil.

Coborâm dâmbul încet și, când ajungem pe nisip, mă uit în sus spre R., și-a strâns genunchii sub bărbie, e ceva ca o grămăjoară neagră și, în spatele ei, cerul acum înstelat.

Mergem încet, fără să vorbim, votcă, noapte, hamace, valuri, valuri vin ca un fel de metronom măsurându-mi gândurile și tot restul, nisip luminat pe fâșii, fețe, fețe, fețe, căței, la un chioșc e Manu Chao, „am în corp o durere care nu mă lasă să respir”, câteodată îmi vine să cred că știu ce vrea să spună, mergem încă, mai bem, cerul luminat înspre 2 Mai, oameni, mânați poate de același vechi imbold, mergem și în capul nostru dorința care ne va prăbuși atinge cote disperate, da, Lazy, da, Vladimir, trebuie să *ne scoatem* cumva, așa nu se mai poate, trei băieți precoce care își dau seama că găinăriile sunt haioase, dar n-o să-i țină mult și vor de acum să intre în arenă și să se joace cu băieții mari, the big boys, clocind, aici, pe malul pașnic din Vamă, o bombiță în care nu știu exact ce vor băga, cu atât mai mult le sunt necunoscute consecințele exploziei. împinși de ceva mai

mare ne așezăm, uităm de gagici și începem să vorbim întruna, c-o fi, c-o păți... ceva o să iasă de aici, asta e clar, ne trezim beți deodată și ne râdem...

— Auziți, măi, tobele? zice Lazy și începe să bată pe genunchi...

— Ta-ra-ram, ta-ra-ram, ne prostim și noi râzând...

Pasăm sticla aproape goală.

...and it feels like the world is on fire and I feel like I'm going down...

Mă las pe spate, cerul se învâрте deasupra mea, vâj-vâj, simulăm un picaj, cerul se face fierbinte și roșu în jurul nostru...

Cu femeile e atât de simplu: apar când nu prea le cauți.

La un moment dat, au apărut două tipe, una mai înaltă, zveltă, cam aeriană, așa, cam balerină, și prietena ei mică și grasă. Stăteau la câțiva metri de noi și, asta e, beau lichior „Draculina”, ceea ce l-a făcut pe Vladimir să le-njure („n pula mea de snoabele dracu’”). Lazy le-a privit un timp și pe urmă s-a dus pășind moale, pisicește, să le ceară puțin. Până la urmă s-au ridicat toți trei și el ne-a făcut semn. Îmi plăcea, lucrurile se mișcau, nu știam unde, ce, dar oricum... Lazy mergea în față cu balerina, iar grasa rămăsese aiurea între ei și noi, se uita ursuză într-o parte - Vladimir a încercat ceva, dar când a văzut că nu merge a lăsat-o dracului și a început iarăși cu Nietzsche. În camera fetelor erau o grămadă de prieteni care ne-au servit cu votcă și diazepam. Eu turbam pentru că nimeni nu se gândea să ne dea și ceva de mâncare. Erau foarte prietenoși, râdeau și vorbeau tare și începuserăm să ne simțim bine, era cald și mă lua iarăși lenea... Atunci l-am văzut pe Lazy lingându-se cu balerina și, idiotule, ar fi trebuit întâi s-o iei afară și să vorbești pentru că nu puteai ști dacă vreunul din tipii care se aflau în cameră... Am cobit pentru că, într-adevăr, unu' blond și plin de coșuri râdea măgărește și se uita ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Am aflat mai târziu că băiatul trăgea de ea de-un an, o iubea chiar, și să vadă că vine unu', o pupă puțin și

poate că o să i-o și tragă, asta, mă rog, ce să zici, îi pică destul de nașpa. Și Lazy habar n-avea... m-am uitat la Vladimir să văd dacă mă înțeleg din ochi cu el: voiam să-l luăm pe culpabil și să dispărem dracului în noapte, vorba aia... Dar până s-apuc să fac ceva, blondul era deja lângă ei. Vorbeau încet și Lazy zâmbea, în afară de mine și de Vladimir nu-i băga în seamă nimeni. Balerina părea însă speriată, mă privea, dar nu mai știam nici eu ce-ar fi de făcut. Asta până ce, tot zâmbind, Lazy a apucat o sticlă și i-a spart-o în cap omului. S-a făcut liniște, doar blondul gemea, ghemuit și însângerat. Atunci Lazy a început să râdă, Vladimir a sărit peste o măsuță, mi-am făcut și eu loc printre unii și am fugit râzând și urlând ca apucații, până când am ajuns pe plajă și am considerat că gata. Ne-am certat, Vladimir făcea o criză de nervi, i se umflau venele pe gât și țipetele deveneau abur. Ne era frică și eram furioși că, în loc să stăm la căldură, tremurăm aici... Lazy ne-a înjurat pe amândoi și s-a dus să se întindă pe burtă aproape de apă. Vladimir s-a ghemuit și el și a adormit imediat. Eu m-am așezat lângă el și am mai stat puțin. Era liniște acum. Mă uitam la stele, încercam să mă las cuprins de ritmul valurilor, să respir odată cu pământul, îl puteam ghici pe Lazy cum se uită la apă cu ochi mari și se întreabă probabil ce are el de nu poate fi chiar cum suntem noi sau așa ceva și așa fi vrut să am un suflet vechi, bun și larg încât să pot cuprinde în el toată lumea. Vladimir își dormea somnul lui urât, agitat, el tot se certa cu cineva. M-am sculat ușor, m-am dus lângă Lazy și l-am mângâiat pe păr.

— Hei, Lazy, ce faci tu? Dormi?

Atunci și-a întors capul spre mine, mi-a prins umărul într-o gheară și m-a privit în ochi.

— Știi ce vreau de la tine? mi-a zis, vreau să fii epic, să fii un bărbat care trăiește și să lași dracu' prostiile alea cu deschisul ochilor pe dinăuntru, pentru că dacă îți privești prea mult dracii or să te bage și ei în seamă pe tine.

Nu m-am speriat, mai avea accese de ciudățenie.

— Bine, Lazy, pentru că dacă zici tu...

Ne aprindem câte o țigară și vorbim încet, totul e soft acum, se nice & ea sy... Sentimentul e că, oricum, trăim vremuri neclare, totul se petrece repede și, ca într-un vârtej, zice el, șmecheria e să te lași dus, pur și simplu, să ai intuiția că, dacă te lași în voia lui, el se sfârșește undeva și pe acolo ieși tu, nevătămat.

Tocmai atunci apare R. și ne dă cu banii peste ochi, după care se duce nervoasă spre cort. Isterii, sau poate că, în pofida experienței, tot se mai rupe ceva în ea de fiecare dată, știu eu, ca un actor care tot are trac când intră pe scenă indiferent de câte ori o mai fi făcut-o... Lazy își dă seama că nu-l mai ascult și lasă capul în pământ.

— Ce-ai, măi, te-ai tâmpit și tu? Du-te, dacă vrei.

Nu se întâmpla *nimic* între noi, Lazy, eram puști și mâna mea timidă îți ateriza ca un fluture pe umăr, dar *tu* te întorceai râzând și îmi arătai o pasăre care făcea ceva *f. interesant*, deși mie nu mi se părea deloc. Vorbeai apoi repede, nu mi-ai dat nicio șansă. Atunci ți-am zis că mă duc până la ea, „I'll be back”, ți-am mai zis, ținându-mă de nas... da' ce mai conta? Fuck it, m-am ridicat și m-am dus spre cort.

E întuneric. Speri să fiu eu? „Tu ești?”, întrebi încet – și eu nu răspund, mă așez lângă tine cerșetor și degetele tale mă pipăie speriate, un stol, mă cunoști, nu? eu sunt. Puțin mai jos de cotul meu sunt buzele tale, îți simt pe mână respirația. Te urăsc și te disprețuiesc pentru că mă înspăimânți. După aia n-o să-ți sărut pleoapele sau ceva de genul ăsta, o să încerc să-ți spun ceva foarte sincer și *f.f.* deștept. În sfârșit, o să mă-ntorc la Lazy, așa cum i-am promis, ținându-mă de nas, numai că el a adormit și o să latre cu juma' de gură îngropată în nisip: – Stinge-n pula mea lanterna aia!

*

Când m-am trezit peste câteva ore, tocmai răsărea soarele. R. era vânăta ca o moartă lângă mine și semăna puțin cu un bărbat, cu pomeții ei mari și buzele groase. Părea, de fapt, o femeie matură, nenorocită de greutăți.

Mi-am scos capul din cort – și în jurul meu, ca și cum

ar fi fost una cu nisipul, din el, vreau să zic, păreau că se fac atunci trupuri. Răsăreau toți cu greu, gemete și trosneli, iată, ca niște *primii*, și ochii mahmuri priveau marea cu oarecare inocență.

Pe scurt: balerina ne-a convins repede, întrucât ni se cam și urâse de apă sărată și nisip în urechi, că trebuie să plecăm pentru că vine Mangalia peste noi sau așa ceva. Băieții din noaptea precedentă se cam supăraseră și acum făceau un fel de razie sau cruciadă sau whatever...

Ne-am trezit destul de repede pe drumul spre gară și am început să ne luăm la mișto, așa, cu lene, o repriză blândă: „Îmi sugi și mie cât e ceasu’, Vladimir? cu plăcere, mușc-o jumate! da’ tu te uiți la pantalonii ăștia ai tăi, da’ mai ții minte cum era să ne orbească tac’su Lu’ Lazy când ne-a deschis atunci ușa și i s-a reflectat lumina de la becul de pe hol în chelie?”, pe urmă s-au luat la ceartă, Vladimir că noi, eu și Lazy, suntem loseri născuți și Lazy tot încerca să-i atingă nasul, „vezi că ai un muc, uite aici, chiaaar aici...”

În fața unei porți stătea un om de vreo șaiszeci de ani, stătea pe o piatră, aplecat, și îi curgea sânge din nas, se făcuse un fel de clisă maronie în praf, la picioarele lui. Lângă el ședea un câine mic de statură și crăcănat, cu blana plină de scaieți, care-și ținea capul în jos și arăta foarte trist. Am alergat până i-am ajuns din urmă și i-am stropit cu apă și R. m-a făcut labagiu, ceea ce chiar...

Pe trenuri era omor. Veneau deja încărcate și abia dacă se mai putea urca pe scări. Alergam de la o scară la alta aiurea. La fereastra unui compartiment, niște tipi luau fete înăuntru. Lazy a plecat dintre noi, și-a dat părul pe față și s-a amestecat cu ele. Pentru o clipă părea că o să-i meargă, băieții începuseră să-l ridice, dar când i-au văzut fața nerasă au pufnit cumva între răs și scârbă și i-au dat drumul. El le-a aruncat o piatră înăuntru înjurându-i, după care s-a scuturat de praf și s-a întors. Trenul pleca încet, Lazy se oprișe la vreo doi metri de noi și ne privea doar.

— Ne-ai fi lăsat! i-am aruncat.

— Dar nu pentru o pizdă.

R. și-a trântit rucsacul și a plecat încolo, pe peron, să bea apă de la țâșnitoare.

Eram iarăși străini, toți trei, cum stăteam în soarele alb, încercând să scăpăm de sentimentul acela al vidului pe care ți-l dă singurătatea. Firele aparent destul de trainice dintre noi se rupeau, iată, penibil, ne descopeream brutal cum suntem de fapt, și ce durea cel mai tare era gândul că poate acesta este felul real de a fi – eu fumând lângă șine, Lazy aruncând cu pietre după vrăbii, Vladimir stând drept și privind în direcția de unde ar fi trebuit să vină cândva alt tren, un copil plângând într-o cameră pentru că a mai luat un patru la matematică și maică-sa e chiar acum la școală și o să afle, o femeie luând o pastilă în bucătărie și uitându-se apoi pe geam la un furnal, un bărbat citind un bilet și izbucnind în plâns urât, cu sughițuri, și așa mai departe.

În tren Vladimir era tot supărat, eu nu mai aveam chef de nimic. Mă uitam pe geam la gări: mare, aglomerată, mică, aiurea...

— Ce facem, Ionuț? m-a întrebat Vladimir cu zâmbetul lui sceptic, simpatic.

Și-mi zisese și pe nume, ceea ce m-a făcut să fiu atent.

— Păi... mai fumăm, mai discutăm...

— De ce? și era o mirare atât de firească în ochii tăi, Vladimir... De ce, Muiuț? și te-ai uitat în jur ca și când ai fi văzut toate lucrurile acelea, mâna ta, un rucsac, compartimentul, pentru prima oară.

— Să ne omorâm timpul până acasă. Și pe urmă tot așa, înainte...

— Da', măi, Muiuț, nu ți se pare că e mai degrabă în jos?

— O fi, sări și Lazy, da' face să te apuce astea acum, să ne sictirim pe aici în loc să umblăm prin tren după fete și să ne veselim?

— Muie, mă...

4

centaurul

Peste câțiva ani, eram în facultate acum, mă afluam într-o cârciumă cu un profesor îmbătrânit devreme. Era o după-amiază urâtă rău, în noiembrie, afară ploua cam de zece mii de ani și simțeam cumva că cel mai inteligent lucru ar fi să mă omor. Dar cum trăisem anii de după Lazy & Co. Într-o deprimare stabilă și solidă ca piatra, nu mai luam în serios aceste gânduri cotidiene. Stăteam deci cu câte o țuică în față, și profesorul meu privea în gol, ca de obicei, fumând țigară de la țigară. Dacă aș fi fost fată, mi-ar fi plăcut să mi-l imaginez combătând cu propriile năluci, cum se întâmplă atât de des la țară, de pildă: oamenii trăiesc însingurați deseori și încep să vadă chestii, e ceva aproape comun, râdeam deseori de un scriitor foarte drag mie, care povestea cum, într-o noapte, vrând să se întoarcă de la păscut cu caii, a încercat să-l încalece pe unul dintre ei și atunci calul s-a întors spre el și i-a zis simplu, fără niciun fel de dușmănie, „ia, bă, mâna de pe mine”... Dar cum nu eram o fată care să se fi mărginit să-l privească și să se înfioare, mă cam plictiseam.

— Mai țineți minte *Fefelega*?

A tresărit ușor și m-a privit puțin, dar foarte puțin mirat:

— Ce-i cu ea?

— Nimic. Doar că... mi-am amintit cum râdeam toată clasa când zicea de ea, știți, că își făcea treaba cu calul Bator...

I se încălziră ochii și răsă timid:

— Ăstora alor mei, când predam la generală, le ziceam că de-aia o ducea așa de rău, că toți copiii ei erau centauri...

Atunci mi-a venit în cap imaginea acelui măscărici pe care l-am întâlnit cu Lazy chiar la începutul toamnei de după Vamă, chiar în primele zile de școală. Peste două mii de ani de evoluție umană ne aduseseră la așa ceva: un profesor bătrân și nebun, care făcuse deja un preinfarct și depășise de mult vârsta pensionării, ducând astfel de războaie cu un necunoscut, care eram, acum pot să spun, eu. Era o nebunie. De cum îl vedea pe hol, târând catalogul

prea greu deja, Lazy intra în clasă triumfător și urla:

— Să-n-cea-păăă MU-ZI-CAAA!!! Ta-ta-tara-ra-ra-ratam-ta-ram, știți, muzica aia de circ, mă ghemuiam în banca mea din spate, la „colțu’ vesel”, și când intra făceam „djiiiiiijj”, ca prostiile alea dintr-o fanfară pe care le ciocnești și fac exact așa, *tangere* sau nu știu cum le zice...

Ce să-ți zic, înnebunea. Pe bune. După două-trei de-astea în timpul orei, începea să-și smulgă părul din cap și urla, se învinețea tot (mă gândesc cu oarecare spaimă că aș fi putut să-l omor) și i se umfla o venă pe gât: „Bă, nenorocitul, dacă te prind... dacă, uite-așa, uite-așa...” – și ne arăta cum o să-i rupă gâtul nenorocitului și după patima pe care o pune, eram convins că exact asta ar încerca să facă.

— Djiiiiiijj!

O imbecilitate, desigur, dar când vezi ce efect are... aici era toată distracția. Și pe urmă, neavând tupeu să râdem pe față, stăteam toți foarte serioși, cu buzele strânse și privirile atente, sticlind de inteligență, și făceam „mmm”, ca un bondar. Dacă mai mult de trei oameni fac zgomotul ăsta, e destul de greu de ignorat.

Puneam atâta înverșunare pentru că Ilie ăsta îmi făcuse o mare nedreptate când intrasem în liceu. Vorbeau unii în fața mea și urechilor lui damblagite li s-a părut că eu vorbesc (sau poate că din obișnuință). Și atunci a venit și mi-a dat cu o carte în cap. Inacceptabil.

Oricum... în acea zi se prinsese că pe rândul din dreapta se întâmplă tot cercul (de aceea nu aveam locurile noastre stabile) și a scos afară tot rândul. Îl aveam pe unu’, Luca, un malac care n-avea treabă cu nimeni și în general voia să fie cât mai nevăzut, să n-aibă probleme. Când ne-a dat pe toți afară, bombănea „că, ce, dom’ profesor, dacă ăștia-i bulangii, să ne dați pe toți” și Ilie, fierbând deja, a sărit cât era el de mic și caraghios, pe cuvântul meu, a sărit și paf! una după ceafă.

— Porcule!

Am crezut că fac o criză de râs.

Ne-am dus pe o terasă în fața școlii și, pe bune, îmi

părea bine că ne-a dat afară, era, așa, galben peste tot, auriu, soare de toamnă, de să stai acolo pe scaun și să bei o gură după care să întrebi ceva lipsit total de importanță și să aștepti un sfert de oră până se hotărăște cineva să-ți răspundă.

Viață, tăticu'!

Lazy începuse să ne zică că ar vrea o femeie, da' nu un surogat din cele pe care le știm noi, ci o femeie pe bune, o vacă de-aia care să-i facă ciorbe și să i le pună pe masă când ar veni obosit de la muncă, să-i toarne copii tâmpiți și pistruiați care să-i spună „bă” în loc de „tată”, da' ea... să-l iubească, să-i adoarmă cu ugerile pe piept și să-și prindă brațele și picioarele în jurul lui, să-l țină strâns ca și cum i-ar fi frică să nu-i scape și să-l pupe cu pompa ei de parcă ar vrea să sugă tot aerul din el.

Îl credea pula! Orice ai fi putut spune despre el, numai că ar fi avut impulsuri de-astea sănătoase nu. Mi-l amintesc, un băiat slăbuț, n-ai fi dat cine știe ce pe el, frumos de pica și nenorocit până în măduva oaselor. N-ai fi avut ce să-i faci, un astfel de tip era el și taică-său știa foarte bine de pe ce își ia mâinile atunci când și le-a luat. Mie îmi plăcea să-l știu în mansarda lui frumoasă, cu pereți desenați, cu reproduceri după Andy Warhol, un telefon normal prins în perete cu receptorul atârând (telefonul de vorbit cu cine vrei), cu poza sado-maso din Mapplehorpe și oglinzi mari mâncate de rugină.

După ce a plecat Vladi la combinații, a venit la masa noastră un tip, mă rog, la vreo patruj' de ani, îmbrăcat nu bine, dar scump, cu lanțuri, brățară, un centaur, oricum. Pe terasă era cam full și ne-a rugat să se așeze cu noi la masă. La un moment dat, după ce-l măsurase pe furiș, Lazy s-a apucat să-mi povestească destul de tare cum a văzut el doi poponari trăgându-și-o prin Herăstrău.

— Daaa, și mie mi-o mai făceau pe acolo... a zis Centaurul, cu o melancolie de hazna, urdu-roasă, uitându-se cumva într-o parte în timp ce dădea afară fumul de Assos (cum îi pot plăcea cuiva țigările astea, să mă ierți...).

Eu, îți dai seama, am rămas blocat, nu știam cum să

plecăm dracu' de acolo mai repede, parcă se plimbau zeci de râme pe mine, dar Lazy nimic. Ei, am mai stat și, la un moment dat, homalău' a aruncat-o: nu venim pe la el să vedem niște filme, mai bem ceva fin, mai alea?... Da, sigur că da, numai că Lazy chiar s-a ridicat înghiontindu-mă și pe mine.

Exact cum era de așteptat, tipu' era loaded, ne-am uitat la un sfert de porno și la un moment dat a început omu' să se pisicească pe lângă Lazy, ceva mai straniu și mai murdar n-am văzut în viața mea. Și când l-am văzut și pe băiatul meu că îi răspunde timid, ca o cochetă nenorocită, diva pulii, am ieșit din cameră și am început să strâng ce era mai valoros, nu prea mult, ca să nu fie ăsta impulsionat să ne reclame sau pula mea... Când am terminat de strâns, mi-am băgat ușor capul pe ușă. Lazy pompa deja la greu acolo, cu pantalonii-n vine, și ăla transportat, făcând ca toți dracii.

— Hai, Lazy, mergem?

La care știi ce mi-a strigat printre gâfâieli?

— Stai, că mai am puțin și termin, mi-a strigat, a terminat zvâcnind de câteva ori și înjurând de mamă, după care i-a dat ăluia o veioză în cap de l-a lăsat acolo-n nesimțire. După care a început să sară cu picioarele pe el, mai mult decât era nevoie chiar. Centaurul gemea și când l-am văzut că începe să scuipe sânge l-am scos pe Lazy din cameră mai mult pe sus. S-a mai uitat la el din prag. Acum terminase într-adevăr, puteam s-o ușchim. Și, mamă, am fugit! Fără oprire, până acasă la Lazy, unde am scos lucrurile și am început să ne gândim cum să le plasăm. Pe mine mă scotea din minți când începea cu chestii de-astea, auzi, să le plasăm, Butch Cassidy & fucking Sundance Kid, ca și cum vrei să furi doi cartofi și te gândești cum să operezi.

Oricum, sub aceste auspicii s-a desfășurat prima noastră întâlnire cu Centaurul.

După ce am plecat de la Lazy, am trecut pe la R., în principiu îmi făceam de treabă, îmi plăcea să umblu pe jos mult și, pe de altă parte, încercam să ajung în cămăruța

mea de ascet, la mătuşa execrabilă, cât mai târziu. Dacă stau şi mă gândesc, cred că a fost una dintre puţinele daţi când chiar îmi plăcea de R., nemachiată şi fără alte prostii. Avea un fel de rochiţă destul de nevinovată aşa, şi stătea la o măsuţă cu soră-sa mai mică. Un copil tare simpatic soră-sa. Era clasa a II-a şi avea de desenat nu ştiu ce pentru la şcoală şi cu asta se chinuiau ele râzând de ce le ieşea.

Până la urmă m-au corupt şi, cu aia mică în cârcă, tipând de fericire, i-am desenat un cal ca o vacă şi un bărbat lângă el, ea urmând să-i coloreze. Bucuria Cristinucăi, de altfel. Îşi aducea pensulele, acuarelele şi un borcan cu apă şi dacă, să zicem, fondul tabloului era bleumarin, păi bleumarin erau şi mâinile şi nasul şi dinţişorii ei.

R. s-a crizat un pic, m-a luat de mână în camera ei şi mi-a arătat o poză cu taică-său, poză care aducea foarte mult cu bărbatul desenat de mine, deşi eu n-o văzusem. Ştiam doar că el fusese un bărbat frumos şi în general un tip mişto şi iresponsabil, un fel de povestaş iubit de tot cartierul, dar nicidecum de familia sa. Pe care o lăsa în voia sorţii, oricum. Ca mulţi oameni de felul ăsta, blestemaţi parcă, toată bunătatea şi tot farmecul lui se terminaseră chiar într-un şant, nu e vorba de o expresie, pe când Cristinuca nu putea încă să vorbească. Ele două şi fratele lor cleptoman şi „bagabont” rămăseseră cu femeia aia acră, mama lor, care mă întrebase atât de elocvent „cine curu’ ei mai sunt şi eu”. Tot tăcând, se întunecase bine afară, prin geamul deschis puteam auzi zgomotele paşnice ale curţii de jos: cineva bate cuie, într-o bucătărie sfârâie cina şi tot restul, toate acele lucruri zilnice care ne dau falsa siguranţă că facem parte din ceva bine aşezat, care-şi are rostul lui, şi că şi noi astfel... De la un timp îi mai puteam vedea doar lumina ţigării, mărimdu-se mult la intervale regulate, ţigara murea repede. I-am mângâiat obrajii tari şi i-am povestit toată faza cu Centaurul înainte să plec, credeam că o s-o înveselească puţin.

— Şi cum merge asta pentru tine?

Răceala aceea nu i-o pricepeam, cu atât mai puţin îi

înțelegeam întrebarea.

— Adică, ești OK, așa, cu tine? Acum, să zicem?

Ne opriserăm sub un pom, curios, în apropierea acelei glicine sau whatever, care chelise acum, era departe de focul ăla...

— De ce n-aș fi?

— De prost, de exemplu. Pierzi toate prostiile pe care nu dai acum doi bani, da' care fac totul, știi, așa cum soră-mea desenează, tu trebuie să citești Slavici sau ce pula mea faceți voi acum, ca să poți să fii tu mai târziu, eliberat de nevoi. Adică... să nu fi produsul faptului că ai o nevastă urâtă și cicălitoare și trei puști rahitici pentru care te zbați de dimineată până noaptea și din cauza cărora nu mai ai timp să stai, așa, și să ai gânduri.

— Cum adică? Păi, dacă le ai... le ai oricum.

— Nu. Nu vorbesc de alea imediate, ci de alea care-ți vin numai când ești, așa, liniștit, fumezi și tu o țigară și te uiți la doi tipi care repară un acoperiș în timp ce soarele apune, să zicem... N-ai avea prea multe clipe de-astea, așa cum cred eu că arată lucrurile în capul tău acum.

Nu știam dacă să o cred sau nu, nici nu mă dădea grija afară din casă.

— Te-a tâmpit foamea și pe tine...

Râse, credeam că își dă și ea seama că nu e cazul să ne prostim cu de-astea acum.

— Da'... dincolo de toate astea... mai rău e că păcătuiești. Ai lumina ta de bărbat pe care am văzut-o, că nu numai de durere și de nevoie de ajutor te-am oprit eu atunci, da' pe care o pierzi, pentru că, în loc să fii puternic, tu preferi să fii mișto și să te lași, așa, dus de tot ce e mișto.

Spunând astea îmi prinsese capul cu mâinile și mă săruta încet din timp în timp. Eu n-aveam chef de aia, cum îi zice, *polemică*, așa că nu ziceam mai nimic.

Simțeam cumva că îi vine să plângă și aici o pierdeam deja cu totul, ce voia să fie asta? N-am înțeles niciodată femeile, nu mai știu unde am citit că pe ele poți fie să le înțelegi, fie să le iubești și, dincolo de exprimarea

frumoasă, mi se pare că aş putea găsi şi ceva adevărat aici. Nici pe maică-mea, săraca, adică, da, îmi dădeam seama că o chinuiam toţi, dar ieşirile ei mi se păreau istericale şi aici se oprea totul, mă speriam cumva în faţa oricărei manifestări profund iraţionale. Mult mai degrabă mi-era simpatic tata când venea beat şi îi mai scăpa câte una, da, uite, aici e un bărbat obosit care are pe cap doi copii răsfăţaţi şi o femeie nebună şi e aproape sigur că lucrurile sunt departe de cum le visase el cândva – de aici legătura era tot mai trainică, trebuia să bea uneori şi să mai zvâcnească, aşa cum o făcea, pentru că altfel nu ştia şi nu avea de unde să ştie. În faţa acestei ieşiri a lui R., care mi se părea stranie, picată fix aiurea în context, rămâneam la fel, puţin buimac.

— Acum ce ai tu de plânger? Ce-i aia, auzi, păcătuiesc, ce filme ai mai văzut azi? Păi... ar trebui să am în faţa cui să fac aşa ceva...

Fără să-şi dea seama, poate, dădea ritmic cu pantoful ei mic în asfalt, cum ar face o actriţă proastă care vrea să evoce un copil supărat. Liniştea nopţii ne făcea să vorbim în şoaptă. Se atârna de gâtul meu:

— Da, plâng. Că aş vrea să ai mintea pe care oricum o s-o ai peste trei-patru ani, cam târziu deci, şi căcatul ăsta de lucru simplu nu se poate, asta e.

— Şi, până la urmă, iartă-mă, da' ce te fute pe tine...

— Păi, despre mine-i vorba! Că nu-s proastă să am aşa un bărbat care...

Fix ca un pumn în stomac. Atâta de cu gura căscată am rămas că nici n-am înţeles următoarele ei cuvinte până şi-a dat seama cât e ceasul:

— Aoleu, tre' să fug să mă pregătesc, am treabă la noapte! Pa, te-am pupat!

Şi repede-repede m-a pupat, mi-a dat părul de pe frunte şi s-a întors spre casă. Mi-am aprins o ţigară şi mă uitam un pic la ea cum mergea cu paşi mici şi repezi, puţin bezmetică şi din cauza asta claxonată de câte o maşină întârziată.

R., Sandra Brown made in România! Nici asta, chiar,

n-am fost în stare să pricep, cum își lasă unele femei stările în spate, cum pot de fapt să treacă repede dintr-o barcă în alta, adică nu-i puțin lucru să ții lecții de mistică unei pute, să-i vorbești de lumină, auzi, și de păcat, pentru ca imediat după aceea să treci în agitația de a te duce la treabă. Și era sinceră în ce spunea, pe moment, asta-i faza... pula mea! Acrobațiile sentimentale... Da' chestia aia cu bărbatul a cărui femeie nu poate fi, ei, aia, da, era *chiar*, așa, ceva... să-ți dai pumni în cap. Cum, adică, n-aș fi putut să-i spun asta, da' cum, R., păi, tu crezi că eu aș vrea să te fac femeia mea? Păi, staaai puțin... tu ești foarte mișto, te iubesc într-un fel, da' tu ești ceva ce se cheamă o descurcăreață, fată cu, să-i zicem, experiență de viață. Acum te duci să fii *hostesă*, adică nu chiar curvă, da' oricum... fundul tău face banii cu care ne-ai ținut vreo trei zile în plus la mare, plătești chestii pe acasă și îi iei Cristinucăi câtă înghețată vrea ea. Vorba unui prieten plin de tâlc, tu erai o *existență mișto* în felul tău. Da' femeia mea, eee... o să fie ceva, așa, fabulos, o bucățică *atât* de pură, cu un năsuc cârn și tălpi mici și roz și parfumate, pentru că o să calce numai pe petale de trandafiri, femeia mea o să fie nimic mai puțin decât Fecioara Maria transformată într-o bombă sexuală în nopțile cu lună plină și nu numai. Cam așa ceva.

Mergând, mă pufnea puțin râsul, uite, dom'ne ce i-a trăsnit prin cap, da' nici n-o prea credeam, pentru că mă prinsesem deja cât îi place să joace. Daaa, mă prinsesem, c-așa-s eu, perspicace. Nu, nu era deloc greu să-ți dai seama, când o vedeai cum apare cu sclipici până-n cur și inimioare lipite ca niște alunițe pe obraji, diva Bucureștiului... Când era așa nici nu puteai să vorbești cu ea, căuta *orice* materiale care să-i reflecte chipul cât de cât și acolo i se ducea atenția. Doar o astfel de fată a fost în stare să-mi spună, puțin mai târziu, în timpul uneia dintre nenumăratele noastre rupturi, „te rog, *execută-mă puțin*”. Auzi, *execută-mă*... ea, adică, și Antonescu sau... în fine, R.

A doua zi părăsisem cu totul această problemă. Să vă pună diriga să vă enumerați calitățile și defectele și

să-l auzi pe Caraiman spunând la calități că el are carnet de conducere și în curând o să-și ia și C-ul și D-ul și pe urmă recunoscând franc că n-are defecte, ei bine, ăsta e în stare să-ți facă așa ceva. Să te aducă pe linie, adică. Îi arunci o cutie goală de Cola în cap și aia e. Pot să-ți spun că în anii aceia mi-am dat seama că prostia nu e mereu un infern. Adică, imaginați-vă o oră de filosofie când îl ascultă pe Dumitru, vreau să zic, să-l vezi pe ăsta devenind *personal*, că *avuseserăm de învățat „Dumnezeu”* (așa râdeam noi, pentru că manualul era structurat pe teme: „Omul”, „Filosofia” și așa mai departe, de ce nu „Lumea” sau „Viața”, în pula mea... Și râdeam deci, „Ce-am avut, Săndulescu, de învățat?”, „Omul”, „Păi, n-am avut Dumnezeu?”, „Nu, pe Dumnezeu l-am făcut deja”).

Deci:

— Bine, Dumitru, „Dumnezeu”... Te ascult.

— Păăă... Dumnezeu e bine, așa, io zic că... e bine să crezi în Dumnezeu, *căci*...

— Bine, Dumitru, ți-ai exprimat un punct de vedere afectiv, moral chiar, dar ai putea să ne spui câte ceva despre pozițiile diferiților gânditori față de problemă?

— Haaaiideți, doamnă... începem acum ca la televizor...

Puteai să nu-l iubești? Nu puteai. Îl vedeai roșu de revoltă și de efort și hotărâi „dați-i, doamnă, șase și treci, Dumitru, dracu' în bancă, aici”, iar profa se ataca și te amenința că te lasă corigent și nu intri în Bac. Toate chestiile astea cu trei litere...

Oricum, revenind oarecum, nu ne-am mirat să-l vedem pe Centaur a doua zi. Nu ne primise la sport, pentru că n-aveam echipament și stăteam la W.C. Eu și cu Lazy fumam, și Vladimir cu unu', Săndulescu (căruiă îi ziceam Sandokan sau Mărgelatu' pentru că era un mare bou), umpleau cu apă pantofii lăsați prin clasă. Sincer să fiu ne-am cam pișat pe noi când l-am văzut pe hol însoțit de nici nu mai trebuie să spun, unu' uite-atâta. Aveau amândoi gecii de piele și ochelari de soare, la intimidare.

Centaurul a venit direct spre Lazy:

— Ce mai faci, puțică? O frecați pe aici?

— De...

— Eee, ar fi bine să vă dau eu acuma câte-o juma' de palmă la fiecare?

Ne strânseserăm cumva toți patru și îi priveam relaxat, da, eram și noi coioși... Pe Sandu nu l-am înțeles, ce treabă avea el, în afară de o antipatie firească pentru șmenarii de gară care veneau să facă lege și ordine în liceu.

Vorbi și ăla mare:

— Hai, scoateți repede că n-am timp, plec în Germania...

Atunci Lazy a făcut o față, așa, foarte inocentă, în Germania!? Unde?

— ăsta nu pleacă de-aici fără-un ghiul-n gură... se-ntoarce spre Centaur de parcă i-ar fi părut rău că trebuie s-o facă și pe asta - și se repezi spre Lazy.

N-ai crede că un pumn bine băgat în gât poate înmuia un urs de-ăsta, da' așa a fost. Ne și vedeam aruncați în toate părțile de musculosul Centaurului când, nu știu cum, a sărit Vladimir de lângă mine și asta a făcut: i-a dat una-n măru' lui Adam, după care s-a dus cu el în perete, râzând în nebunia lui, și i-a pus un cuțit la gât. Și-apoi a început să-i vorbească cumva ca un copil, doar că scrâșnea puțin:

— Bă, tu vrei să ne bați, OK, asta am înțeles. Diferența e că eu sunt gata să te omor. Merită?

N-ar fi trebuit să fiu surprins că ăla a început să se albească, fix ca-n cele mai proaste filme, încercând să se scoată, Centaurul ne amenința acum cu poliția, că, cică, are rost să se ajungă la astfel de treburi pentru un căcat de casetofon și mai știu eu ce...

— Da' are rost să afle băieții ăia ce floricică iubitoare de minori ești? Ei, Găozel? rânji Lazy.

Gata, pierduse meciul. În curând avea să sune, și prezența întregului liceu pe holuri ar fi fost deranjantă. Mi-am zis că dacă-i menajăm puțin orgoliul totul se poate termina pe loc. I-am explicat că suntem și noi elevi,

muritori de foame, na, știe și el, cu nenorociții care ne conduc, ne descurcăm și noi cum putem. Altfel... vedem, poftim, ce poți ca să-i faci? Lucrurile lui nu le mai aveam, le vânduserăm și ne luaserăm și noi o mâncărică, un vinars, o aia... Da' poate reușim să facem cumva să fie bine pentru toată lumea.

Bineînțele că asta aștepta.

Da', ziceți și voi, e frumos? Vă ia omu' la el în casă... Nu, sigur că nu-i frumos, da' ți-am zis, unchiule, etc.

— Bine, băieți, hai că mai am niște treabă și nu pot parlamenta cu voi toată ziua. Da' uite... mă gândesc că păreți băieți de oraș cât de cât și mă uit, așa, la voi... vai de steaua voastră! Bă, știu cum să facem toți niște bani, vă băgați?

— De, nene, știm și noi?

— Hai, că dacă-ncepem s-o dăm așa... Uite, bă: dacă vă trage, hai să ne întâlnim la nouă în „Domino”, vă bag în schemă și dup-aia c-o fi, că n-o fi... treaba voastră. Da' io vă zic că e rost.

— Bine, tăticu', așa rămâne atunci...

— Sigur, bă?

— Breee...

— Bineee... Hai, ciao!

5

„Astăzi un cotoi vărgat

De trei ori a mieunat.

[...] Toarnă-i, toarnă-i zoru-i mare.

Foc și clocot la căldare”.

(Macbeth)

Ce rămâne când toate țigările sunt fumate, toate băuturile băute?... Când e tot mai frig în cârciuma asta, îmi ridic gulerul hainei și vine toamna nașpa?

Lazy și Vladimir s-au certat pentru că Lazy se jura că există un Sfânt McDonald și că nu, pe ăla fi cheamă Sfântu' Mucenic Donat, de unde prescurtarea. Acum tăcem. Așteptăm.

Febril.

Ah, Centaure, dac-am fi știut! Vladimir e alb ca un

drac. Noaptea grea, toată parcă pe umerii noștri necopți ca oasele unei vrăbii. Lumea lor nu era făcută pentru noi, dar aveam s-o spintecăm pe alocuri. Noapte de vis, dedesubt, dracii își coc toate angoasele și deprimările și nevrozele și toate putregaiurile înflorite pentru oamenii ăștia lipsiți de coaie. De ce taci, Lazy, tu, Vladimir?

— Măi, mergem?

Da, chiar. Ieșim scurt în Buzești și tăcem... Mergem repede, în schimb. Ne întrebăm, ne temem, puținii oameni aflați încă pe drum preferă s-o ia prin mijlocul străzii pline de băltoace. Asta e bine, întâlnirea cu Centaurul ne-a pus creierii pe bigudiuri.

— Hai, Muiuț, hai, cu tupeu, tată...

*

Pe vremea aceea „Domino” era oarecum barul celor din „Enescu”. Chiar lângă liceul lor. Câteodată mergeam și noi pe acolo și ieșea, așa, o ciocnire între lumi – niște situații interesante. Știți cum e arta, disprețuiește tehnica și tehnica are și ea răzbunările ei...

Intrăm veseli-veseli, ne dăm palme după ceafă și ne râdem ca niște copii năzdrăvani ce suntem. Centaurul ne așteaptă:

— Hai, băi, tată, că nici nu stau de juma’ de oră aci... Ha’, lasă, ce bea băieții?

Hopa. Iar!?

— Fată, ne dai și nouă trei vo’ci ș-o kili!

Lazy îi face cu ochiul zâmbind.

— O ce? Kinley?

— O d-aia albă, fă, n pula mea... După ce ne-a arătat ce tare e, s-a întors și ne-a privit un timp. Moment tensionat, nene.

— Uite, nepoate, m-am tot gândit eu că sunteți băieți coioși și deștepți, cu liceu’ la bază...

— Da’ noi suntem abia clasa a X-a... Lazy.

— ...Poa’ că tu ar trebui să vorbești mai puțin...

— Asta-i sigur, bombăne Vladimir, ridicându-și ochii spre Lazy ca-ntr-o bătaie cu cuțite.

Pentru cine nu-nțelege, eram disperați și-n momentul

acela ar fi fost puține lucruri pe care nu le-am fi făcut. Lazy, nu știu, avea mai mult de-a face cu dracii lui și cu ideile lui stranii, dar eu și Vladimir voiam bani. Voiam viață. Mă numesc Ionuț, prietenii îmi spuneau de cele mai multe ori Muiuț. M-a ferit cineva să trăiesc vremuri interesante, n-am fost martorul vreunui cataclism dacă facem excepție de cele anonime, mestecate de cotidian și duse încolo, unde nu știe nimeni, dar care n-au de ce să se ducă, moartea lui R. nefiind cu nimic mai mică decât Hiroshima sau Zidul Berlinului sau cele șapte case ale unui premier român gras și iubitor de artă.

Ionuț, care trăiește acum din amintirile lui și câte un pachet de țigări autohtone pe zi, care e aproape uman în lipsa lui actuală de sens

(un om singur nu e deloc un lup singuratic, să uităm toate romanțările astea de căcat), vă transmite subiectiv schizo, din camera lui fierbinte plutind ca un O.Z.N. peste orașul în flăcări, toate acestea.

După ce ne-a pus oarecum în temă Centaurul, a apărut un alt tip căruia, grație unui viciu banal, aveam să-i spunem Ochi (asta și pentru că el era creierul și supraveghetorul micii industrii în care aveam să intrăm). Despre el nu se știa mare lucru și, bineînțeles, se zvonea enorm: că e doctor, are o agenție de publicitate care induce mesaje în subconștientul uman, că e bigam, criminal plătit, whatever... Altfel era un ochelarist cu carne albă & flască și fălci ca Marlon Brando în *Nașul*. Încerc să-mi aduc aminte *tot* ce ne-a spus atunci (un discurs inutil, pentru că voiam deja s-o facem), dar nu pot. Asta pentru că vorbea mult, monoton, dar mult, ca și cum ar fi țesut o pânză de vorbe în jurul tău, uitai cine ești, ce vrei, ce vrea de la tine, vorbea, adormei și când terminate privea întrebător și tu îl priveai întrebător.

— Domnii mei, zicea, e poate prea devreme pentru voi să realizați ce timpuri trăim, de aceea îmi voi permite să fiu puțin pedant (și voi îmi veți ierta impostura) și să vă spun că în această lume post-industrială, un fel de carnavalesc informațional, principala criză a mea și a unor

oameni asemănători mie (pe care voi îi veți defini ca „weirdos” sau „freaks”) e *timpul*. Mai exact, dacă sunteți amabili, vă rog, și mă ascultați puțin, ce facem cu el, aceasta întrucât industria entertainmentului nu ne oferă nimic mulțumitor. Un francez de care nu cred că ați auzit, Pascal îl chema, vorbea despre drama aristocraților timpului lui, care, neputând sta cu ei înșiși, vânau, făceau baluri, tâgâdâm-tâgâdâm, vorbea, vorbea, Centaurul se scobea discret în ureche cu unghia crescută de la degetul mic, noi eram anesteziați, „viața e în altă parte”.

Când lucrurile se petrec repede, ca acum (sunteți de acord, nu-i așa?), oamenii ciudați sunt mai necesari ca niciodată. N-o să vă cer să plimbați un rac în lesă de-a lungul Dâmboviței, cum făcea cineva în altă parte, și nimic de felul acesta: eu și tovarășii mei vrem să fim surprinși *după ce* vom fi pregătit totul pentru a fi surprinși... Distrăți-ne, veți fi răsplătiți pe măsură! Domnilor, nu aveți, credeți-mă pe cuvânt, e pentru prima și ultima oară când vă cer acest lucru, nicio șansă de exprimare în acest *capitalism feroce* (hopa!) și nici nu veți avea, am prieteni care știu chestii... Vă dau, iată, totul deodată, dar, vă implor, nu faceți artă, distrați-ne.

Ce să zic, era ceva profund rugător în tonul lui imperativ, a rămas aplecat puțin, privind-și unghiile.

— Hai, bă, *o facem?*

Am tresărit toți auzind vocea Centaurului și atunci mi-am dat seama că și el vorbea foarte mult. Vladimir se uita la el și apoi la Ochi:

— *El ce treabă are?*

Felul în care Centaurul s-a ofensat, ca un curcan, așa, caraghios, ne-a distrat pe toți.

— Hai, bă, ete caca... ce rol am eu... Zi să-ți coacă ție pula că asta te doare acum! Hai mai bine vă duc eu la un loc mișto să vorb-aia, *debutăm cu dreptul*. Fete pentru voi doi, da' numa' d-astea făcute-n ciuda pulii, eu l-aș mai încerca p-asta mic (și-i și puse o mână pe picior lui Lazy, care-l arse puțin cu țigara) și Dom' Profesor, na, lui mai mult îi place să se uite...

Aia a fost.

Ne-am dus și de atunci și-au ieșit parcă toate din tâțâni și au început să se învârtă repede-repede. Visu' american...

În zori ne întorceam spre mansarda lui Lazy să ne culcăm. Bura, era frig. Eram destrămați. Mai singuri poate, fiecare cu greața lui. Adevărul era că nu știam prea bine în ce ne băgaserăm, eram deja pișați de frică și tocmai pentru că fiecare dintre noi știa că la fel suntem toți nu ne prea venea să vorbim despre asta.

Așa că ne uitam în pământ. Și tăceam.

Ca bărbații.

Te uiți la ei, nu? Sunt *bine*, cu mușchii lor, dar *îi am*, îmi înfig dinții galbeni în ei și trag până se rupe, îmi înfig pula zbârcită în ele și las, încă las acolo tot ce trebuie. Mă urăsc toți, dar nici juma' cât îi urăsc eu pe ei. În fiecare noapte mă aștept să sară dintr-odată pe mine.

Nu-i nimic, mă agăț de unu-doi și ne ducem împreună, nu-i așa?

Nu are nicio legătură, dar cum m-am trezit mi-am tras hainele pe mine, i-am lăsat pe *compadres* sforăind și m-am dus la Zoo.

Îl visasem pe lupul meu. Afară, tot frig, îți aprinzi o țigară, țigara se udă, îți bagi mâinile-n buzunarele hainei și te uiți urât. People are strânge.

Pe lupul meu îl văzusem cu câțiva ani în urmă. Ai mei mă pasaseră timp de o săptămână la mătușa execrabilă și asta mă dusesse să-mi arate animalele de la Bucale și să se întâlnească cu tipul cu care îl înșela pe unchiu'. M-a lăsat atunci pe o bancă („dacă te miști, îți crap capu', uite ce frumoși e lupii!") și s-a dus să se fută cu ăla și eu eram mai, tare mai'... Era soare și nu mă-ntreba nimeni nimica... Lupii tineri erau ca niște căței, săreau pe acolo lucioși și destul de vioi, cu urechile ciulite. Era și lupul meu, bătrân, jegos și futut bine. Își plimba coastele printre ei și îl auzeam scârțâind în mers. Avea o blană urâtă, numai smocuri tari ca bătu' și plină de hârtii, scaieți. Își cobora capul între picioarele rigide și mă privea uneori de acolo.

Rău, foarte rău.

Mă lăfăiam pe bancă, picioarele mele erau bucuroase.

— Ai mai sta tu așa fără astea? rânjea lupul, lingând o gratie.

— Maică-ta... îmi trăgeam șapca pe ochișori și îmi aprindeam o țigară furată de la mătușa execrabilă.

— Te uiți la ei, nu? Sunt *bine*, cu mușchii lor, dar *îi am*, îmi înfig dinții galbeni în ei și trag până se rupe, îmi înfig pula zbârcită în ele și las, încă las acolo tot ce trebuie. Mă urăsc toți, dar nici juma' cât îi urăsc eu pe ei. În fiecare noapte mă aștept să sară dintr-odată pe mine. Nu-i nimic, mă agăț de unu-doi și ne ducem împreună, nu-i așa?

Se rupea din mijloc, întinzându-se pe etichetele din față, și scurma pământul, lăsa șanțuri în el și înjumătățea râme.

Masa de prânz.

Lupul meu stătea drept, cu coada tare. Când le-au aruncat hălciile, a sărit drept în mijlocul lor și, cu ochii întredeschiși, prin filtrul aurit al genelor, am putut vedea cum i se face culoar, se dădeau toți în silă la o parte, unii dintre ei lingându-se. Rămânea schilod între cârnuri să-și aleagă. Își lua o bucată și eram unul din dinții lui, străbăteam materia tare, ațoasă uneori, și ajungeam la os, strângeam mâna pe spătarul băncii și pătrundeam piatra aceea, o zburătașeam în praf și bucățele infime, zgomotul osului spart îmi exploda în cap. Se băgase într-un colț la umbră și bucățele de carne îi atârnavă pe la colțul gurii.

Nu mai existam pentru el și venea și mătușă-mea. Care mi-a arătat într-un tur de forță restul. Nașpa - copiii își arată gingiile și dinții, fac ca toate alea, mamele put, cum aleargă grase după ei și transpiră, le lucesc obrajii, mai sunt tații, stau drepti și explică ei acolo de rămâi mască.

Cum mi s-a întâmplat de multe ori, îl uitasem apoi cu totul, deși el rămăsese pe undeva mai dedesubt, așa. Și cam tot pe unde rămăsese el, rămăsese și teama că a murit, ei, poate nu, dar, totuși, a murit. Mai mult ca sigur.

Ploua încă. Mă băgasem sub un copac și nu-mi

găseam curajul să intru. Eram suspect, Vladimir Ilici, de aia... Mă uitam de afară la un elefant. Animalele mici nu-mi plac, dar mă sperie vidul din cele mari. Și tristețea lor. Și singurătatea. Care nu-s ale lor, nimic nu-i al lor, sunt goale... Țăsta stătea de parcă ar fi crescut din pământ, își ținea capul în jos și își dădea cu trompa-n cap în sictir. Și ochii îi păreau două bucățele de sticlă înfipite nefiresc în carne. Nimic, eram vecin cu moartea, nici măcar moartea pe bune.

M-am învățat până în ultima clipă. Se însera când am intrat plecându-mă sub privirea femeii care mi-a vândut biletul. Nu m-am uitat nici în stânga, nici în dreapta, m-am dus încet direct la cușca cu lupi. Se pregătea ultima masă. Erau nervoși. Grădina goală. Și întunericul părea să se ridice ușor dinspre pământ, întâi un dâmb, pe urmă în fundal ca un munte și abia apoi se prăbușește tăcut peste toate, se aprind firmele luminoase și începe carnavalescul de care vorbea Ochi. El nu mai era. Am trecut pe sub bară și m-am agățat de gratii încercând să văd până în colțurile mai întunecate. Nu era. Ochii au început să mă doară de la încordare și să îmi lăcrimeze. I-am șters. Nu.

Un paznic m-a invitat să revin în spațiul regulamentar pentru vizitatori și chiar să mă îndrept spre ieșire.

— Meștere, aveți aici un lup mai bătrân, era...

— Nu știu, sunt nou. Acum tre' să-nchidem, vă rog să...

Mi-am tras nasul și am făcut ce-mi spunea.

Ploua încă.

Obosit, pe bune.

Abia ajuns înapoi în oraș, am simțit că e chiar frig, o răceală a dracu' înghițind pe câte unu' cu mâinile-nfundate în buzunare, un anonim pe timpul zilei, acest erou nocturn.

6

...și cerul înstelat deasupra mea...

După trei zile a început balamucul.

Pot să zic că la fotbal eram tata lor. Gol de la o poartă la alta, deschideri surprinzătoare, pase cu călcâiu', show...

Lazy a ieșit pe fereastra clasei și m-a strigat.

— Imediat, stai să mai dau un gol...

În fine, *chiar* am dat golul și mingea peste gard și am plecat printre înjurături. În școală dăduseră unii cu spray paralizant și ieșeau toți bezmetici ca niște albine fumegate – sau așa ceva. Chestiile astea, mișcări de mase vreau să zic, m-au speriat mereu prin, nu știu, forța lor brută, greu controlabilă. Țin minte și acum, de pildă, cutremurul din '89 – Eram în școală, micuț, și-mi făceam tema la engleză. Acum, toate băncile unui rând erau unite prin două stinghii lungi, astfel că, dacă mișcai o bancă, să zicem, din spate, puteai să miști tot rândul... Asta făcea unu', Huțu, de obicei. Era hobby-ul lui, n-aveai ce să-i faci. Când am simțit că se mișcă banca, m-am întors crizat spre el, „băi, lua-o-aș pe mă-ta...” și, mă rog, numai că ăsta nici nu era-n clasă. Atunci a țipat una și am fost primul afară, pe coridor. Clasa noastră era prima dinspre scări, urmată, pe culoar, de încă vreo zece, să zic... Cred că și trecuse cutremurul, numai că doar ce am ieșit pe hol și am văzut venind spre mine o cireada adunată din toate cele zece clase. Am înghețat un moment, era monstruos: picioare, guri deschise, unghii, urlete și tot restul... Am luat-o de nebun pe scări, prăvălindu-mă aproape, îngrozit nu de forțele iraționale care ne scosese din clase, ci de ce făceau acestea din semenii mei.

La fel și acum.

M-am gândit la R., care voia în ultimul timp să ne facem teroriști, convinsă fiind că e singurul lucru care mai merită. În acest sens îmi dăduse să citesc un fel de broșură, *Micul manual al teroristului*, de care, nu știu cum pula mea, făcuse rost (era și ăsta un dar al ei). Doamne, aveai acolo tot! Cum să faci în casă nitroglicerină & stuff, bombițe de tot felul, de la cea care explodează când se așază o muscă pe ea până la cea mai sadică – o pui în receptorul telefonului celui mai mare dușman al tău după care, Vladimir Ilici, îi dai un „buzz” să-l mai întrebi de una-alta și când răspunde îi explodează dracu' creierii în toate părțile –, avantaje, dezavantaje, ce să folosești la un anume

job, fuck me, tipuri de detonatoare, avertismente ca să nu faci ce ai fi tentat să faci cu acele rețete detaliate, că uite ce ți se poate întâmpla și că ele sunt pur informative... Am citit-o împreună ca un cuplu de livrești, ne-am comunicat impresii... am visat cum o să începem aici, în România, o să ajungem cei mai tari, mereu împreună, „Șacalii din Est...”, avea să scrie pe prima pagină din *LeFigaro, Herald & Co.*, lovesc din nou”, bilanțuri înfiorătoare, măcel, tăticu’, aveam să inițiem revoluții prin Cuba sau Afghanistan, să fim ultimul hit, îmbrățișați și mascați pe o copertă de *Vogue*, muze pentru toți copiii magnaților petrolului din Texas, o, Vladimir Ilici și voi... atunci chiar ne-am iubit, am lăsat toată imaginația în altă parte și ne-am futut cum credăștia că se fut țărani. Îmi era și greu să termin, într-atât ne-a legat atunci o pânză stranie de afecte care ne anulase în final chiar genurile, ea era camarada, omul lângă care luptam împotriva ciumei, fuma țigări fără, era transpirată, nerasă și scuipa flegme maronii prin spațiul lăsat de un dinte căzut, îi ziceam „frate”, în fine, era fata mea care plângea sub mine, șoptea ineptii sub mine, își sălta bazinul în întâmpinarea mea, îmi zicea „Che”, am primit vești de-acasă...”

R., 1976 – 1999?

Lazy mă privi în ochi crud:

— Muiuț, cât te-ai mai ocupat tu cu jucatul de fotbal zilele astea, eu am făcut rost de cameră de filmat (tot tata, săracu’... a înghețat când m-a văzut, cred că mi-ar fi luat și cînșpe camere) și Vladimir de ceva cu adevărat important. Un subiect.

Era vesel, roșu-n obraji... aburii respirației nu reușeau să-i încălzească pumnii în care sufla aiurea.

— Azi facem artă pentru domni, Muiuț. Facem *snuff*, tați... da’ hai să bem ceva înainte...

Am băut ceva mai mult. Din cauza lui. Lua suta de votcă și o ducea la gură de două ori și fuma mult...

— Ce-ai, tați...

— Nothing, la a-a-a-d... Be cool, little one. Să-mi aduci aminte să luăm prezervative.

În drum spre mansardă am tot crezut că o să facem probabil o orgie să se uite Ochi la ea sau ceva de felul ăsta, însă când l-am întrebat pe Lazy dacă așa e a răs și m-a sfătuit să ajung un bun instalator pentru că alte talente nu par să am.

Încă de pe scări am simțit un miros straniu și Lazy a zis:

— Ne așteaptă.

Când am intrat, ei bine, *m-a trăsnit și* am spus:

— Aoleu, mamă...

Așezată pe podea, între pereții albi, sub fereastra murdărită de lumina după-amiezii de căcat, era o bătrână cu obrazul mâncat de vărsat, cu ochii înroșiți de care atârnavă verzi-gălbui urdorii... cu zâmbetul aerian al idioților, dezvelind limba vânătă și umflată și pauzele uriașe dintre dinții altfel mari.

Vladimir ne-a salutat cu țigara între dinți după care, fără alte comentarii, a luat camera și a urlat teatral:

— Motor!

Lazy și-a dat jos puloverul și tricoul și s-a dus încet la ea. I-a mângâiat ușor fața în timp ce nebuna torcea cu ochii-n ochii lui, i-a spus că e frumoasă și ea și-a dat ochii peste cap, după care i-a luat capul în mâini și i-a băgat limba-n gură. Am sărit să-l iau de lângă ea, am urlat. Dar ceva ne ajunsese la os, asta era clar. M-au tras amândoi, m-au aruncat într-o parte și am început să țipăm plângând unii la alții ca niște puști ce, până la urmă, eram. Încercam să ajung la Vladimir și să-i crap capul, pentru că mi se părea că el e țapul, și atunci ar fi trebuit să și facă ce avea de gând Lazy să facă... Vladimir își scosese cuțitul și mă implora să vin:

— Hai, Muiuț, hai la tac-tu că tre' să mă eliberez și eu cumva!

Lazy mă ținea la perete cu un cot în gât și țipa la Vladimir fără să-l privească și peste vocile noastre pițigăiate se impunea tânguiala nebunei, monotonă ca alarma unei mașini. Până la urmă, ne-am înmuiat, l-am împins pe actorul principal cu blândețe și m-am dus să

vomit. Când am revenit, erau goi amândoi - și Vladimir se trezise Sergiu Nicolaescu al doilea, mai prost. Lazy scoase cutia cu prezervative.

Eram sfârșit, mă secasera:

— Lazy, pune-ți vreo cînșpe de alea, te rog... Ce a făcut el a fost să le arunce demonstrativ într-o parte, dar nu mai conta. Nimic nu mai conta. Mi-am aprins o țigară și m-am lăsat în fund tremurând, ceea ce a constituit o imagine foarte grăitoare, pe care Vladimir a speculat-o prompt. Sodoma & Gomora, orgiile ultimilor împărați romani, Iadul păreau a fi nimic pe lângă ce a urmat.

La sfârșit, nebuna rămăsese crăcănată, ea era pizda ei putredă și zâmbetul gurii însângerate, dinții roșii și ochii goi. Lazy rămăsese tot pe podea, galben și lucios. Terminând treaba, rămas fără cameră, Vladimir era în sfârșit stânjenit, se plimba fără rost.

— Bă, eu mă duc s-o duc pe asta... pe urmă dau caseta la Centaur, vin cu bani și ne facem pulă... Ai și tu grijă de star... Hai, Ileana, hai să mergem.

*

După o baie lungă l-am pus în cearșafuri noi, albe, „pure white snow”. Stăm în întuneric și fumăm. Ca un făcut, s-au împrăștiat norii și noaptea e chiar albastră, exact așa cum cântă băieții în șlagăre. Geamul deschis oricât de frig ar fi, să intre aer rece, boreal... Spunem bancuri, povestim... Aflu pentru prima oară ce cărți îi plac, muzici, filme, stăm de vorbă, aici nu se tace. Are vocea mică și răgușită puțin. Îmi povestește ce film ar face el dac-ar fi regizor.

După fereastră e cerul adânc cât să înghită fierea și ura mea lipsită de putere acum, se văd și câteva stele mici, măturate parcă de vânt. Pe scări se aud pașii triumfători ai lui Vladimir.

7

**„O, show me the words, show me the words
That don't mean nothing...”**

(Tuxedomoon)

— Auzi? Ai chiloții uzi?

Era noapte, eram eu în redacția întunecată din cauză de lumini stinse, te sunam după o grăma' de timp, îmi simțeam piciorul drept ud și mă temeam că mi s-a spart sticla din buzunarul hainei. Era noapte, eram eu, iată, *desperado* al telefoanelor. Nu te lăsam să dormi, „închide-l, mă, nu vezi că-i beat?”, îl auzeam pe Alex lângă tine și țipam în receptor ca să m-audă:

— Alex, știi cumva ce-a făcut Dinamo ieri?

Adina, de ce m-ai părăsit? „Ma chiar est triste, hélas! Et j'ai lu' tous les livres”. Ai fost un futai bun, fetița mea din high-life, doar păsărica ta educată m-ar putea mântui acum.

*

Fractal: François Du Champs stă-n curent, John Smith răcește și eu îmi suflu nasul în palmă după care mă șterg din obișnuință pe pantaloni, numai că asta e o *mare greșeală*, pentru că sunt invitat la Alex & Adina.

Întâmplător, am dat peste ea. Mergeam, desigur, *adâncit în gânduri*, cu bărbia-n piept, n-am văzut-o și i-am dat un cap în spate. S-a întors înțepată, dar când m-a văzut a rămas, așa, haios al dracului, cu fața un tranzit de emoții, de fapt împotmolită într-o moacă fix aiurea. Adina are un fel sceptic și călduros de a zâmbi: i se lasă colțurile buzelor puțin și i se umezesc ochii. Nu poți să fii în niciun fel urât în ochii ăia încercănați de civilizație și obosiți de inteligență.

Ne-am tras puțin într-o parte și eu mi-am aprins o țigară. Mi-a trecut ușor mâna prin păr, având grijă să nu-mi atingă tăieturile de pe frunte, și a început să plângă liniștit (asta e Adina):

— Dă-o-n gatu' mă-sii... ce dracu', mă, Ionuț, ce... futu-i...

Mi se făcuse rușine, o iubesc și pe Adina, în fața ei n-am niciodată mai mult de doispe ani. Îi părea *f.f.* rău, se grăbea *enorm*, „dar vino mâine pe la noi, nu-i așa că vii?”, cu ochii rotunzi, „nu-i așa?”...

— Da, sigur.

Am o hârtiuță cu adresa și mâna cleioasă de la muci.

Problema e că, nu știu ce dracu', m-a luat, așa, un vertij, vreau să zic o... eram **f. emoționat** de când m-am trezit din somn. Mi-am luat rom Jamaica", pentru a mă liniști. M-am liniștit până la ultimul strop, după care m-am bărbierit și tot restul. Asta e: pe drum m-am mai liniștit și la un moment dat mi-am dat seama că sunt beat.

Dar nu emoționat. Am o hârtiuță cu adresa.

N-am bilet, dar o să merg așa, să trăiesc și eu periculos.

Nu știu exact ce-am făcut în mașină, da', oricum, s-a întors un moș isteric la mine și a început să mă aia, eu tot încercam să aflu *ce vrea*, numai că s-a trezit și nevastă-sa din așpeală și a început să strige „săriți, hoțu'!” etc. „Așa merg lucrurile!”

Sâmbătă. Oamenii sunt nervoși, se transpiră...

Creieri.

Mă rog, s-au găsit și cavalerii, mai o sacoșă-n cap, mai un șut în cur (**haideți pe ei, pe mama lor!**), m-am decis că eu cobor la prima. M-am șters de praf, acum sunt și confuz, numai că e chiar aici, noroc cu moșul. Traversez cât de încet, scot hârtiuță - 30.22. C:

— Da?

Da, Adina. E o sfântă, Adina. Mi se (**„poc”**) deschide ușa cu un bâzâit, maaamă, ce mișto! Ce curat! Treptele multe, mi se face greață, în fine.

21. Adina deschide ușa toată un zâmbet și așa rămâne. Ce să-i zic eu? Stau, așa, cu mâinile înfundate-n buzunare. Tremur.

— Arăți ca...

— Știu, măi... N-am luat *chiar* mult, niște rom, deci nu te văzusem de *atâta* timp... deci, acum era, trebuia să m-adun... fire de artist, ce pula noastră!

Numai că zâmbesc doar eu. *Nu-i așa că vii?*

E tristă deodată. Și are rochița aia, numai flori și frunzulițe. E cea mai mișto rochie pe care-am văzut-o în viața mea. Fără glume: mi se rupe inima. Mă sprijin cu o mână de prag; ne privim de foarte aproape și nu mai zâmbesc deloc. Unul din noi zice „rien ne va plus”. Mai

avem cca. 5 sec. ca să revenim...

— Uite, n-o să-i spun lui Alex că tu erai la ușă, OK?

— 'Kay...

— O să-i spun că erau niște copii sau ceva... O să mă prefac că te aștept, ca și el. Tu te duci la primul public (ține o cartelă) și tâgâdâm, s-a întâmplat nu-și'ce, îți pare f.f. rău, tre' s-o lăsăm pe altă dată, mai încolo, așa... Bine, mări?

— Da... Mai încolo, așa.

Cobor și intru într-un parc, stăpânit de senzația tâmpită că am uitat să fac ceva. Nu vreau să mă duc acasă, nu mai vreau să scriu, gata, nu vreau să stau pe o bancă la soare – dacă ar fi porumbei și dacă aş avea la mine pâine, aş da și miez de pâine la porumbei (Marius Ianuş).

Niște copii se joacă și e o fetiță f. nostimă printre ei, dar mi-e frică să mă uit prea mult pentru că se *interpretează*. Mi se pare că lângă mine nu mai stă niciun înger.

*

Adina, futu-ți gura mă-tii de curvă nenorocită, „let's stay friends”, nici măcar Centaurul nu m-a futut cum m-ai futut tu, nici măcar Vladimir și R. nu m-au, Alex era prietenul meu, băga-mi-aș pula în lecturile tale și în pantofii tăi cu toc și în isteriile tale și tot restul. Cu 100 km/h vine un glonte spre tine învârtindu-se în jurul propriei axe. O să mori, Adina, se mai întâmplă și de-astea...

Cu casa ta mare și frumoasă și „trendy”, cu termopan la ferești, în care cel mai curat lucru era câinele Skip – cum intra el în cameră pe lângă pereți, se lăsa pe picioarele din față dând din coadă și căska, după care își lăsa capul mare pe lăbuțe și ne privea însingurat și înțelept în timp ce te meditam, îți predam modalele din limba lui Stâng și soarele îți încălzea ceafa crudă, cu parfumurile tale și petrecerile de căcat la care te-am însoțit, te-am învățat și condiționalele, și viața, căteaua dracu'...

O să caut cartea pe care mi-a dat-o R. și-o să-ți pun o bombă-n pian.

Ți-am dat muie, proasto, nu-i faci așa ceva unuia de la care ai luat muie. Nu se face, în pula mea... știe orice prost.

Pe urmă v-am găsit la „Green Hours” într-o noapte de septembrie. Ascultați jazz și beati gin, ca ’telectualii de treabă. De trei zile umblam beat și voiam să mă omor. Eram hieratic.

Dar asta nu contează. Nimic nu contează.

M-am așezat la masa lor, cu spatele spre ei, absorbit de ce se întâmpla pe scena improvizată-n curte. Ei s-au crispat. M-am uitat la Alex și am început să behăi: îl făcuse să fumeze pipă!

— Ionuț, mai încet... ce faci?

— Dă-mi de-o bere.

L-am trimis pe Alex să-mi ia o bere ca să nu cad pe acolo și să-i fac să se simtă stânjeniți. După aia am început să-i iau la mișto. Afară se făcea frig, tot mai frig în fiecare noapte. Venea toamna.

„I’m gonna love you, like nobody loved you”... femeia cânta plictisită și eu vorbeam întruna, până și Alex se mai relaxase puțin.

— Vă stă bine. De-aia nu m-ai mai sunat, Alex?

— Ionuț, da’ știi bine că ți-ai făcut-o cu mâna ta, nu?

Încerca să-mi pună mâna pe umăr, dar i-o înlăturam scurt, ca la fotbal, când încearcă unu’ să te țină de tricou. Ne priveam și înțelegea și mușca fricos din muștiucul pipei. Îmi treceam mâna pe spătarul scaunului, îmi luam halba-n brațe și mă uitam peste ea când la ei, când la niște pescăruși, pete albe și stranii noaptea, deja banali în București.

Dar asta nu contează. Nimic nu mai contează.

Pe urmă, ochelarii lui Alex stăteau crăpați și strâmbi și patetici pe pietriș. Adina își ținea mâna peste obrazul drept înroșit și mă privea cu ura pe care doar o femeie o poate avea într-un anume moment. Alex se ridică, își șterse gura și se repezi spre mine, orb, neputincios, isteric. Merita să-l vezi, se agățase de mine și mă zgâria încercând să mă lovească... începeam să-l recunosc, mă pufnea iarăși

râsul și îi mai dădeam un pumn sictirit să se ducă dracu'ncolo și să terminăm. M-am dezechilibrat și eu și am căzut în fund ca-n filmele cu proști, trăgând și-un scaun după mine.

Doamne! ce râs m-a luat, mă țineam de burtă de râs și sughițam: „Ma chiar est triste, hélas! Et j'ai lu' tous les livres”. Și iar bagă distracție.

Au venit doi băieți care m-au condus civilizat spre ieșire. Bine, vreo două tot mi-am luat, dar țin să subliniez că numai și numai din vina mea, pentru că tot țineam să mă întorc și să-i mai zic Adinei ceva de efect. Ceea ce nu a fost posibil, dar nu contează.

Cum coboram încet spre gară, din întuneric, într-o mică piață pustie, pe deasupra copacilor am văzut înălțându-se întunecată, din piatră groasă și rece, catedrala. Am trecut de copaci și m-am uitat în sus, spre capătul îndepărtat al blocului de piatră, nebăgând prea mult în seamă mozaicurile de pe fronton. Mă usturau ochii și eram taare mai', da' asta nu contează. De fiecare dată când am fost gata-gata să clachez (3 - 4 ori), mi s-a întâmplat ceva de felul ăsta, ca acum, această viziune grotescă și umiltoare, străină... Dinozaurul... care, cu cele două laturi mai mici dintre care izbucnea spre cer turnul mare, aducea cu un pumn închis ce-ți arată degetul, *the finger*, obscenitate metafizică, și, până la urmă, vorb-aia, nimic nu contează.

8

A.F.N.B. (All For Nothing Blues)

Da, ai dreptate.

Fumai un Gigi și ți se rupea. Și, oricum, situația era deseori mișto din punctul de vedere al evitării nebuniei, pentru că știai cine e dușmanu'. Ca-n *O mie nouă sute optzeci și patru*, cu minutele de ură, sau așa ceva... Dă-i unuia o icoană a tuturor relelor și vezi ce face. Dacă reușești să faci așa ceva cu o masă de țipi, ești și mai tare, poa' să iasă urât de tot.

Ia și tu orice liceu sau ia, mai degrabă, un liceu-internat sau ia România comunistă. O să rămâi cam așa,

dar uneori îi invidiam pentru exact asta, că aveau imaginea dușmanului și se puteau uni împotriva ei, în fine... ceva de genul ăsta. Să-l fi văzut pe bunică-meu: când se uita la televizor la Ceaușescu, ziceai că se uită la fotbal. Din cauza asta cred că am fost singurul copil fascinat de congrese și plenare și cincinale, zecimale, tot restu'... Stătea în pat și fuma Mărășești, acum ziceam c-o să mă plictisesc și, ca și cum m-ar fi simțit, sărea din pat înjurând, se ducea până la ecran și-i trăgea o flegmă scurtă, apoi revenea. Bunică-meu. După care iar, după care iar, iar... Era foarte interesant. Fix ca la fotbal sau ca-n Orwell. Noaptea ascultam împreună (eu și bunică-meu, care a avut o semipareză și acum e caricatura patetică a unui bărbat), ziceam că noaptea ascultam împreună Europa Liberă. Că așa eram eu, *dizident*. De mic.

Da, ai dreptate. Ziceam că fumai un Gigi și ți se rupea și că dușmanu'... Păi, cum să fie... banal, ca pentru orice puști: oamenii mai în vârstă, părinții, profesorii... cam ăștia. Cred că ne consumam juma' de energie ca să le *facem faze*.

Bine, asta era până să ne lansăm în industria cinematografică. De circuit restrâns.

Aveam succes. Eu, Lazy, Vladimir, *partners în crime*; v-o spun eu, Ionuț, descendent direct din neamul celebrilor Chiva's, care au fericit generații de americani strânși noaptea prin baruri, fugind disperați de singurătatea lor industrială și înecându-se în alcoolul produs de ai mei și care, iată, m-au lăsat pe acest mal estic, nu pentru a vă spune cutremurător „*eu sunt trimisul celui ce-și spune eu sunt*” (deși, la o adică, aș putea s-o fac și pe asta), ci pentru a vă spune că timpul nostru a fost grăbit deseori și nebun („be the best”, „work harder”, „hurry up” etc.) și am navigat prin el la noroc, așa cum făcuseră cândva acei adevărați care au tot întins capătul lumii uimind uscatul cuminte că nu am ajuns nicăieri, fără a ști măcar dacă exista un loc în care ar fi trebuit să ajungem;

dacă, după ce a rezistat treizeci și șase de ore, o femeie s-a înecat în nămol și asta a fost „show” cu

„rating”, dacă un tânăr poet român necunoscut nu s-a sinucis pentru a nu comite păcatul capital, dar și-a chemat moartea nefugind, deși i-ar fi fost ușor s-o facă, din calea unor țipi beți care l-au bătut până și-a dat duhul... *viața asta* (*viața asta, eheee*, obișnuia să spună profesorul bătrân) e tare complicată...

am fost regii puerili ai cluburilor de noapte ieftine și ai străzilor reci, ochii noștri au văzut multe dimineți din care ne-am tras neschimbător bunătatea, războaiele noastre (ca și Rapidul, *singuri împotriva tuturor*) au fost haioase și jalnice, sticla s-a găsit în mâinile noastre mai des, mult mai des decât sabia, n-am avut bani cât să fim „junkies” și atunci am fost aurolaci, totul s-a întâmplat cu noi aici la Romanica la scară mică mâniile noastre au fost acea femeie care vrea să se sinucidă și ia pastile foarte multe pastile fără a ști că sunt laxative.

Da, ai dreptate... Deci: aveam succes, doar că nu puteam dormi. Mă obișnuisem să am insomnii, însă mai mult vara și în general când nu prea aveam ce face și, fie că eram în „*satu' natal*”, fie că orașul era mort, eram, așa, cam *out of touch*... Oricum, eram șifonat rău, ieșeam dimineața ca din canal și în metrou îmi trăgeam șapca pe ochi și dormeam pe mine. Mă și constipasem, de la stres, R., Centaurul, Lazy & Vladimir, Ochi (rareori, altfel prezența lui era abia simțită), toți acei freaks care alcătuiau *publicul* și cu care începuserăm din păcate să avem contacte (de varii feluri, hăăă-hă) ... Sincer să fiu și pe scurt (nu știu exact *de ce*, dar, oricum, *pe scurt*, că-i mai haios), simțeam că mă mișc într-un univers „Portishead”, plin de „băutori de absint” și poeți „maudits”, whatever...

Așa că da, fumam un Gigi și mi se rupea. Cu mult umanism o rugam pe Stăncioiu, de fizică, să nu-mi mai umple rubrica cu doi și trei, pentru că n-o să-mi poată scoate cinciul la final, parc-o văd cum începe să șteargă și să modifice și să-și blesteme viața, și are rost, doamnă, are rost?... Devenea isterică și tot ce puteam face era s-o privesc siderat. Desigur că se întâmpla cum ziceam eu...

Johnny Chiva's.

Societatea asta a lor (chiar așa se chema, „Societatea”) era pe model piramidal. Vârful era Ochi, urma un fel de consiliu director etc. Imediat după succesul primelor casete, am discutat cu Ochi (cu Centaurul, de fapt vocea lui Ochi) și s-a ajuns la ideea de „live”. Performance, tăticu’. Toți copiii de bani gata, procurori libidinoși, staruri „latino”, impresari... ca să-ți faci o idee, altfel erau și anonimi, lume, oricum.

Păi, fel de fel: glume, varietăți... N-o să-l uit niciodată pe Vladimir, transpirat, machiat ca Alice Cooper, penetrând un curcan panicat brusc, scoțând apoi un cuțit mare de bucătărie și luându-i gâtul. Zbura sângele peste tot, ca și cum ar fi destupat o sticlă de șampanie, și zbaterile păsării în agonie îi ofereau lui Vladimir cel mai tare futai din viața lui (după cum mi s-a confesat la mișto). Cum ziceam, fel de fel – copii, babe, cercopiteci (e o chestie și cu astea), o vacă odată, lanțuri, căluș, aruncări de cuțite (asta îmi aduce aminte de o poveste super care se cheamă *Cuțitașul* și mișto e că-i vorba în primul rând despre un tip care e *ținta* și care contează mai mult pentru că, oricât de nemaipomenit ar fi, aruncătorul nu prinde la public dacă nu-i oferă mirosul morții) ... și alte treburi. De obicei eu făceam scenariile, dar eram și actant câteodată. Ți-aș putea spune, Vladimir Ilici, că știu eu unele – „te-arunci pe ele ca pe copaci...”. Nu, din Bogza.

Le-am dat ce ne-au cerut, Vladimir Ilici, și nu noi eram aberația și poate că până la urmă, undeva la marginea îngăduinței, nici ei. Ăsta era locul unde se ajunsese cu totul and it feels like the world is on fire and I feel like I'm going down

(miezul înțelepciunii maică-mii când ascultă știri: „Ăsta-i sfârșitu' lumii, mamă, ascultă ce zi' eu”).

Cum să-ți zic: dacă ei se frecau văzând o soprană grasă pe nume Costel cum se bucură de trupul de tânăr vânător al lui Lazy și aruncau cu bani în noi ca-n lăutari, păi, atunci îl puneam pe Centaur să facă rost de o soprană grasă pe nume Costel. Își puneau măști ca venețienii odată

și veneau să bea absint și să se uite la YMCA. Treaba lor.

Da, Ochi se ocupa de asta. Cea mai împuțită pivniță, cel mai banal apartament, cel mai chicios club. În funcție de eveniment.

Dimineața stăteam ca niște stripteuze în barul gol, fumam, ne masam încheieturile supuse la diverse și vorbeam rar și încet.

Nu, n-ai dreptate. Toate astea-s un pretext, nu au nimic de-a face cu mine și nici atunci... Du-te-n orice cimitir și-o să vezi un Ion Popescu, născut la 1 martie 1970 și mort la 13 aprilie 1970... Asta ți se pare că face mai mult sens? Păi, atunci te fut în gură.

Doar sfârșitul întregii povești, scăldat în sânge, mi-a rămas ca o cicatrice, îmi arde memoria, așa, pe etaje, la orice nivel. Restul era decor.

E, pentru ce... pentru fotbal, iubiri, cărți... păcatele tinereții.

R., în schimb, era chiar meseriașă: îmi stătea cu capul pe piept și îmi zicea, așa, de noi, c-o fi, c-o păți... Apoi fuma și mi-o suga și pe urmă bang! se făcea noapte și ea fugea la un știu ce *job* misterios, că ele, știi, se schimbau des.

Din cauza unui *job* n-am făcut noi Revelionul împreună, abia a doua zi am luat-o de la Unirii, așa, păș-păș, prin zăpadă, la fel de curați ca orice îndrăgostiți din *Liceenii* sau așa ceva. În iarna aia îmi plăcea ginul tonic, dacă beau acum mă simt ca în camera ei curată și primitoare, nu ca la mătușa înflorătoare, camera ei - o cameră de femeie care mă tulbura. Am mai pilit, am mai povestit despre ce făcuserăm fiecare și ea era **f.** bună atunci, că avea și de ce să fie, își făcea vocea de linie fierbinte și zicea că s-a gândit la mine și tot restul...

Numai că atunci mi s-a deschis mie ochiul rău!

— Mă, i-am zis, am, așa, o uimire de-asta, azi sunt ca omu' și mâine încep prostiile - vād capu' ăla de ață, să zicem, de la fusta ta și începe să mă obsedeze, mă uit pe el până mi se face greață chiar să mă scol dimineața energic, o să fac aia și aia, prostii, da' oricum, nu ș'ce să fac mai

întâi, fumez o țigară și mă ia o oboseală ca o durere, știi... Ea îmi lua capul în mâini, că înțelegea, mama... și mă săruta & stuff, după care o puneam să-mi povestească ce făcuse și uite-așa apărea și-n ea viermele, c-a futut o mie de bărbați și să vezi ce buni erau, dar nu se oprea, mi-o lua în mână ca și cum s-ar fi prins de ea să nu cadă în nu știu ce gaură și cobora spre ea. Eu mă lăsam, deveneam deodată f. bun și f. sincer.

Era întâi răcoarea respirației ei și pe urmă udul care mă cuprindea, mă rog, vechiul du-te-vino. îi mângâiam ceafa și muream de ciudă că firea mea a dracu' mă făcea să mă prefac că-mi place mai mult decât îmi plăcea de fapt, oricum, n-aveam timp să-mi fac procese prea lungi, pentru că tot ce eram cobora în stomac, pe urmă pe țeava spre o explozie iminentă.

Atunci a vrut să-și ia capul, dar am prins-o cu ambele mâini, „înghite, R., îngHITE! Te iubesc!”, și îi forțam cele două-trei mișcări necesare ejaculării, ea se întâmpla. Era ca și cum i-aș fi dat drumu' să se ducă de tot. Plângea ea, parcă îmi venea și mie de nervi, de alea, știi, ca-n *Sara pe deal*, când zice cu stelele care apar umezi pe boltă, că, adică, natura se emoționează și ea de iubirea dintre tineri care se petrecea îndeosebi seara sub pomi. Aș fi vrut s-o împac cumva, dar n-am avut niciodată imaginație, prin urmare mă întindeam penibil spre ea, care nu voia să știe atunci, așa că rămâneam puțin aiurea, întinși pe covor, ea boțită și eu trist, o, mama, și mă uitam pe geam, totul era alb în afară de cerul roșu, Dinamo pe față. Îmi mușcam mâna ca atunci când avortase, mă uitam pe geam în sus și, mama, mi se părea că timpul meu de stat în viață era prea luuung, mama, prea... pricepi? Luuung, pur și simplu, ca zeama de cartofi pe care o mâncam la noi.

Ieșeam încet, mă zgribuleam puțin și-mi țineam nasul pe sus ca să miros, știi ce țâță miroase iarna, vorba lui I.

De obicei îi sunam pe Lazy sau Vladimir suflându-mi în degete, ei mă înjurau dacă îi trezeam sau, ca niște prieteni care se gândeau la mine, la sănătatea mea, îmi dădeau același sfat: ascultă-mă pe mine, Muiuț, care te

știu de când... și care te... – *cel mai bine e s-o facem poștă.*

*

Ajunsesem aici: umblam uneori pe stradă și aveam senzația c-o să izbucnesc în flăcări. Și încă nu știam că în curând avea să se fută, o, mama, tot meciu'.

Ketă, iarbă, haș. Pokemoane, fufe, ne mutaserăm la Lazy și nu reușeam decât foarte rar să fim toți trei acasă în același timp. Ochi avea grijă de starletele lui, nu ne lipsea nimic... Eram pe val.

Suntem aliniați în curtea școlii. Avem sport. Profu' ne controlează de echipament. De luni de zile a zis că n-o să ne mai primească fără.

Sandokan e în blugi.

— Cum vrei, Săndulescu, să te miști în blugii ăia?

Nu, dom' profesor, că am echipament...

Unde? Io nu-l văd.

Se deschide la blugi, într-adevăr, dedesubt se ivesc pestrițe o pereche de bermude. Sandu își împinge stomacul în față ca într-un „blow job”, pentru a-și le pune în valoare.

E în extaz;

— Vedeți, dom' profesor, vedeți?

Noi ne strâmbăm de răs, profu' se înroșește până-n albu' ochilor, apoi e vânăt și închide-deschide gura ca un pește.

— Închide-ți, tâmpitule, pantalonii!

— Da' io ce...

Lazy merge în jurul curții palmându-și fără succes țigara începută. E pedepsit că a întârziat, ar trebui să alerge de fapt. În lumina vânătă a dimineții arată ca dracu', nedormit, neras și așa mai departe. La un moment dat se uită lung la mine, ca și cum ar ridica neputincios din umeri.

Vladimir se uită nervos la ceas.

E frig. Tropăim toți încet și parcă suntem același în clipa asta. Profu' a ajuns cu controlul la Vladimir. Care e în bocanci, blugi, canadiană, râsu' lumii. Ceea ce și facem. Sandu se chinuie încă să-și încheie pantalonii, fără succes,

căci i-au înghețat degetele. Profu' vrea să urle la Vladimir, dar ăsta scoate (să-mi fut una!) un teanc de hârtii, „money makes the world go round”, spre care se îndreaptă *tăcute toate* privirile. Lazy își aruncă țigara și se uită vag curios.

— Uite, frățioru' meu, scutește-mă și pe mine de sport, că-s bolnav, zice Vladimir.

Apoi se duce spre prof. care e paralizat, îl trage de pantalonii de trening și îi bagă banii la elastic. După care pleacă încet, cu capul în jos și mâinile depărtate.

Sex-simbolul liceului nu poate suporta așa ceva, scoate banii și îi lasă să cadă, trăgând cu coada ochiului să vadă unde cad, și începe să ție pițigăiat la Vladimir, sărind pe loc ca o maimuță.

— Băi, cretinule, vino-ncca', futu-ți dumnezeii mă-tii de mafirot nenorocit, vino, mă idiotule, pe mă-ta, aia, de nu știi unde e...

Vladimir se întoarce încet, fără nicio schimbare de ritm sau expresie, însă îmi dau seama că n-are niciun sens să-l opresc.

Profu' nu mai țipă, stă și se uită la el cum vine. E grețos, cine a văzut un om cuprins de teroare știe...

Vladimir accelerează, vorbind repede.

— Pe cine, pizda mă-tii, faci tu *cretin*? Au fost două, scurte.

Pe urmă a plecat la fel ca prima oară, deși îl strigasem încet. În spatele lui, profu' a încercat să se ridice de trei ori, dar n-a putut. Băieții au sărit pe banii risipiți acum de vânt. Sandu și Dumitru au început să se bată. Profu' striga de jos să lase banii, pentru că-i folosesc ca dovadă în ședința de consiliu, dar nimic, chiar nimic nu-i mai poate opri. S-au băgat și alți țipi care-o frecau prin curte.

Așa că l-au exmatriculat. Și toate încercările, toți acei procurori și directori de care ți-am vorbit și care-și puneau pe cap prezervative uriașe de dragul nostru n-au fost buni la nimic.

Și, ca prin minune, băieții au început să tragă tot mai aiurea la fotbal și, cumva, din orice poziție s-ar fi aflat,

toate mingile se duceau spre treningul roșu al cui credeți?

Și Vladimir, care înainte avea combinații și nu prea dădea pe la școală, a început să vină zilnic prin curte, căutând cumva să-și facă de treabă. Avea, așa, ceva de copil al nimănui, am încercat să îl luăm la o oră de română odată, da' nu l-a primit diriga. Mă uitam pe geam în timpul orei și îl vedeam jucând baschet cu unii de-a nouă. Of, Doamne, era de două ori cât ei și băga una după alta, parcă fără sens... Ce să-i faci, tați, ai făcut și tu ce-ai știut mai bine, oi fi crezut că înseamnă ceva... Știu că ai dat totul și știu că nu ai nimic. Și nicăieri nu se găsea dreptatea lui, aici, în cea mai bună dintre lumi.

9

Iubire mare și toridă

Și venea și vara, tăticu'!

Întâi de toate, s-a ținut R. de mine și am învățat de-și făceau ăștia cruci prin cancelarie. Maaamă, în special la română, să mă fi văzut cum ziceam de Meca, că Absolutu', care drept, da, drept spre inima Lu' diriga m-au dus, de m-a scos și la astea de specialitate, cu termoficarea & stuff... îi dăduseră, *efectiv*, lacrimile de dragoste dăscălească și ăștia erau pe jos că mă vedeau cât de greu mă abțin. Că se-ntorsese Lazy spre mine și ridica sprâncenele pe rând, ce căcat! Știi, ca și cum el era Mihai Viteazul sau pula mea... Ce să mai m-a dus diriga și la domn' director să-i arate ea exemplu de elev îndreptat și ăsta era cam beat, mă-ntreba dacă-mi place Eliade.

Da' cum nu?

Da' cum a reușit R. să facă ce-a făcut? *Abstinența*, tați! Că mi-a spus simplu că un timp nu mi se mai dă, cum s-ar zice, și dacă eu îi arăt prin situația școlară că țin îndeajuns la ea încât să pă' dup-aia mă fute de-mi sar capacele. Și mergem și la mare together, fără job-uri, fără fraieri, fără prostii. Ca maturii. Bine, n-avea ea cum să mă controleze (în afară de faptu' că putea să se facă c-o întrebare la Lazy sau la Vladimir și cum și ei își manifestaseră dorința de a mă vedea pe calea cea bună...) și puteam să-mi găsesc o dragoste secretă, da', nu știu, mi

s-a părut și mie haios să mă prind în chestia asta, poate ca să văd cum e un futai pentru care te-ai zbatut sau ceva de genul ăsta. Așa că i-am fost *abso-lut* fidel, să moară...

A, da, în afară de faza cu Ochi. Mă rog, nu prea aveam ce face – într-o seară, compadres lipseau, așa că am ieșit puțin pe ștrase singur, să mă uit la apus și să mă gândesc la viața-mi sau așa ceva. E, și cum mergeam eu așa (ca să narăm), peste cine dau mai pe la intersecție? Vorba vine... L-am recunoscut într-un bistro, își pusese pălăria mototolită lângă un pahar cu coniac și se uita așa... Nu știu de ce nu-mi venea nici să trec pur și simplu, nici să intru și să-l iau la mișto, mă simțeam destul de aiurea. Masa lui era chiar lângă geam, așa că m-am apropiat și am bătut ușor. A tresărit și mi-a zâmbit cu probabil cel mai sincer, mai obosit, mai patetic zâmbet pe care l-a avut în viața lui și mi-a făcut semn să intru.

— Ce mai faci?

— Eee... știți 'mneavoastră...

— Stai, te rog, să bei ceva cu mine? Vorbea mult, da' nu prostii mari sau, oricum, poate că aveam eu ceva sau pula mea, că totul mi se părea excesiv de plăcut și pur. Serios. Uitasem cu totul de serile când se farda ca un cur și își trăgea legării (pantalonii ăia mulați, dacă-i mai știți) ca să asiste la monstruozițai puerile. Îi ziceam „domnu' Bulat”, nici așa nu suna prea frumos, da', oricum, era altfel decât să-i zic „Ochi” unuia care, mă rog, orișicum, e în amurgul vieții cum ar veni... Cu felul lui, așa, excesiv de civilizat și îngăduitor, m-a făcut pân' la urmă de i-am povestit „uite, dom'le, la ce mă supunea fata asta” și râdea cu poftă, râdeam amândoi, că era ciudat... era ditamai contrastu' între cum ne știam și iată cum ne găseam, *care va* să nu bărbat bătrân și un elev de liceu. Adică.

E, mă rog, mă cuprinsese căldura de la coniac și pe cuvântu' meu dacă aș fi vrut să ne despărțim. De aia m-am cam dezumflat când l-am auzit:

— O să-mi permiți să achit eu aici...

Am dat cu lehamite din mână, „da, bine, permit, permit”... Când am ieșit era răcoare, fresh, așa, dau să-l

salut și el cică:

— Sunt cu mașina... Vrei să dăm o fugă pân' la Sinaia? Stăm vreo două zile, da' fără să ne porcim, te duc în casa unor prieteni dragi.

— Permit, permit...

E, și se cam luase bătrânu', conducea repede și ca pula. Noroc că m-a ținut de vorbă, m-a întrebat ce-i cu fata asta, o iubesc sau ce, că altfel mă pișam pe mine de frică în repetate rânduri. Eu, că cum, nu c-o iubesc-iubesc, da' așa... Mă rog, i-am relatat cum stau lucrurile în viziunea mea și el se chircise pe volan și conducea ca nebunu', ziceai că-i Cruella, plopii de pe marginea șoselei treceau vâj-vâj și semănau cu niște luminări negre.

Cică, „păcat de tinerețea *dumitale*”, c-o fi vrut să stau noaptea sub copaci și să mă uit la fereastra ei... să creadă ăștia că și mie îmi place *să mă uit...* în fine.

Whatever.

Casa era cumva în sus, spre Furnica, și m-am mirat de luminile aprinse, ținând cont de orele înaintate și tot restul. Adevărul era că mă cam și dezumflasem pe drum, tot gândindu-mă la ce-nseamnă „prieteni dragi”. Adică, ziceam eu, tot jurasici cu care să joace tabinet până le pică, așa, dovreacu' și încep să le curgă dracu' balele pe piept. Nu era deloc așa, taticu', te joci cu Ochi!

Deci n-am văzut așa femeie în viața mea! Care să le facă, adică, și pe R., și pe vaca de Adina să pară pișăcioase... Lasă că m-am împiedicat de prag și nu i-am reținut numele și aveam deodată gura uscată și mi se lipise tricoul pe spate de la brusca transpirație, da' cu un zâmbet finuț, de om scos în lume ce eram, m-am recomandat scurt: Muiuț! Și, cum ar veni, s-a umplut casa de zurgălăii hohotelor ei, în pizda mă-sii de treabă... Dacă până și Ochi a ajuns să-mi zâmbească înțelegător...

Mă rog, să trecem...

Ea se prezentă în felul următor: - O, Doamne, Vladimir Ilici, de unde să încep? Mâna ne tremură și se sparie în fața unor așa teribile momente. Semăna cu Nicoleta Sălcudeanu de la revista *Vatra* din Târgu-Mureș.

Și n-am jucat niciun tabinet. S-a bucurat să ne vadă (mai ales pe Ochi), ne-a dat ceai și întâi am vorbit. De fapt, ei au vorbit d-ale lor, că eu eram mut în admirație și căutam să stau măcar cât mai interesant, în pula mea, că muream de oftică! Și bou' de Ochi:

— Uite, Maria, *ăsta* e efectul tău...

Și ațintește cu degetul spre mine, care probabil arătam foarte grăitor. Ah, Vladimir Ilici, și nu eram între ai noștri să-i arunc țigara între ochi! Da' lasă, tataie, lasă...

OK, noroc că avea o mătă haioasă cu care puteam să mă joc, „uite, atât de mult îmi place de pisica ta că nici nu mă-ntereșea' de tine...”, mă rog, etc.

Au mai stat ei la cioace și, „într-un târziu”, Ochi, ha-ha, dobitocu' dracu', cică el e chiar frânt și se duce să se-ntindă. S-a dus el să se-ntindă și eu eram ca pe ace că nu știam în astfel de situații ce se face, mai stau, nu mai stau, dacă stau, stau puțin sau...

— Sper să nu mă părăsești și tu...

Auzi!!! Joy to the world, veniți, privighetoarea cântă...

Recunoștință, Vladimir. Pe bune, îmi venea să-i povestesc toată viața mea sau să-i zic metafizici, să nu existe niciun moment de tăcere în care să poată strecura sugestia că „uite cât s-a făcu' ceasu' „sau mai știu eu ce. Da' nu ziceam nimic. Mă abțineam doar să nu mă pufnească un răs cretin, pentru că, dracu' știe, dintr-odată îmi venea să-i zic numai chestii d-astea de la noi cu „mânca-ți-aș talentu' tău” și tot restu'. E, uite! Asta era firea mea de căcat. Dracu' ar mai fi trecut și peste asta dacă nu s-ar fi apucat ea să-mi povestească nu ș'ce (și chiar nu știu ce).

Oooa, tați, după care să-mi fut una dacă nu mi-a trecut mâna prin păr și, o să râzi, S-A DUS LA PIAN ȘI A ÎNCEPUT SĂ CÂNTE! Băi, Bibi, o băga cu ăștia, ce știu eu, Bach, Beethoven, oricum, *compozitori* ceva, și să moară dacă nu le avea. Da' pe bune, știi... Adică, măiestrie, nu așa... îmi permisesem să mă-ntind pe canapea cu mătă-n brațe și fumam ca boemii ăia-n pula mea, dracu' mai știa

de Bucale, R., Vladimir, Lazy etc. Pe urmă a dat-o pe unu' care zic eu că era rus, că era tragic rău, mă făcea să mă gândesc la maică-mea și să-mi dau cu pumnii în cap care n-am avut noroc în viață...

Nu, da' pe bune, n-aș ști să-ți spun cum a fost... câtă durere ca un fier roșu când mă gândeam că femeia asta râde de mine că așa i-am zis eu că mă cheamă, Muiuț (mă pufnea dracu' râsu și pe mine, auzi) ... și că, oricum ar fi, am trăit șaispe ani degeaba pe pământ, pe când un idiot precum Ochi... ce să mai... crimă și pedeapsă, tăticu'.

Da' nu-ți zic, fată, că la un moment dat mă luase grija să nu fi fost naibii pe la vreun „performance” de-al nostru să vadă cum lua Vladimir gātu' curcanului cu sabia sau poate, Doamne! chiar pe mine cu cercopitecii sau... Asta însă mi-a trecut repede. M-am uitat la ea în lumina tristă a zorilor și mi-am dat seama că ea nu face altceva toată ziua decât să cânte la pian sau să se joace cu pisica. *Mai mult nu vreau, nu vreau, o, mama, să știu!*

Și cam așa. N-are rost, cred, să mă-ntind - oricum, n-o să fie niciodată așa cum era acolo, aș putea să vă arăt fotografii și tot n-ar fi nimic. Și poate pentru că până la urmă nu s-a întâmplat nimic; e și asta o mare problemă în viață, niciodată nu se întâmplă *nimic*. Și atunci ce ar putea să zică despre toate astea „*sufletul meu existențialist*”, tăbăcit cumva și lipsit de disponibilitate? Pula mea, când scrii trebuie să spui că în cutare moment te simțeai nu-știu-cum, deși rareori se întâmplă asta, vreau să zic că eu rareori mă simt *cumva*. Cred că ultima oară când m-am simțit cumva a fost când eram mic și se certaseră ai mei. A venit tata mangă, eu mă uitam la televizor. M-a chemat la el, îi șiroiau lacrimile, să zicem, pe obrajii groși și mi-a spus așa cum apucase să mai vadă prin filme: „Ionuț, tată, să fii cuminte, să ai grijă de fratele tău...” - și așa mai departe, că nu înțelegeam nimic, oricât mă obișnuisem cu chestiile astea. Ca să iasă până la urmă că luase un tub de nu știu ce și dintr-un moment sau altul avea să treacă în neființă.

De aia nu vreau să fac copii. Ca să nu fie ei cam cât

un deget și să nu știe dacă să mă creadă când le spun c-am luat pastile. Ce voiam să zic e că atunci, într-adevăr, m-am simțit într-un fel: periculos. Eram doar noi doi în casă, de mine depindea tata (construiam eu melodrama atunci) și dacă nu-l credeam și era adevărat ce zicea... Cred că atunci am plâns prima oară de nervi pur și simplu și m-am văzut pe mine ca fiind un elastic f.f. bine întins. Ce mă ținea să n-o caut pe mama sau să alerg la bunici, să le zic, era teama că nu se va întâmpla nimic, de fapt, și eu o să fiu ridicol ca dracu', *fucking Lassie*... Și chiar așa a fost. N-am zis nimic, mi-am mâncat degetele toată ziua și pe seară s-a sculat și tata mahmur. Asta a fost tot, numai că el s-a prins că n-am zis nimic și, în loc să-mi fie recunoscător sau ceva, cred că de atunci îi sunt puțin antipatic.

Deci: femeia fantastică a cântat până ce am adormit și am visat ceva foarte ciudat:

Sunt la un spectacol de teatru. Mi se pare că lucrurile se petrec înainte de '89, pentru că totul are o amprentă ilegală, așa cum era când aducea unchiu-meu un video și făceam vizionări pe scara noastră. Oricum, eram într-o sală mare, cam cât circul „Globus”, și piesa era ceva foarte interactiv, cam ca-n teatrul elizabetan sau așa ceva, și eu mă tot foiam pe acolo ba actor, ba spectator. Țin minte că la un moment dat trebuia să am o scenă „a sărutului” și tot încercam să-mi conving partenera să ne și futeam dacă tot, și ea că nu se poate și așa mai departe, totul zâmbind. *Bineînțeles* că am convins-o, dar, nu știu de ce, ne-am dus într-un W.C. în loc să facem treaba în cadrul piesei și până la urmă nu reușeam deloc să găsim o poziție convenabilă în closetul ăla mizerabil și la un moment dat nu mai era gravitație și tot restu'...

În sfârșit auzim țipete și ieșim în *grabă*... într-un hol maiestuos. Pe trepte urcă o actriță ce aducea cumva cu biata Leopoldina Bălănuță, moment în care vine un actor (am uitat să zic că urca, sărmana, în patru labe) și-i fute un bocanc în plină figură. Se creează isterie, oamenii dau să iasă în fugă etc, mă prind și eu în acel flux și până la urmă mă mir că din toată gloata am mai rămas eu și un tip pe

care nu-l recunosc. Fugim. Mai avem un șir de trepte. Jos ne așteaptă portarul în livrea și toate cele - e și el actor, unu' chelios și c-o mustață mare. Am impresia că vrea să ne oprească și *încep să mă gândesc* cum să-l ocolesc, numai că, da, el încerca să ne oprească, da' nu neapărat. Adică, zâmbind, ne liniștea că tot ce am văzut „facea parte din spectacol” și ne putem întoarce fără nicio teamă dacă vrem. Totul în timp ce fug. O fracțiune de secundă mă liniștesc („oh, dacă facea parte din spectacol...”) și imediat îmi dau seama că *făceafăcea*, da' ăla a lovit-o pe bune (cred că i-a spart toți dinții, săraca bătrână!) și după aia au mai luat-o în picioare și spectatorii care dădeau să fugă, numai femeii în rochii sclipitoare și *tocuri cui* și bărbați grași, patroni. Toată faza cu portaru' se întâmpla cât cobori două trepte.

În fine, ajung în stația de tramvai (într-un depou) și imediat s-a terminat și spectacolul și mă trezesc cu Lazy lângă mine, care zice că să mergem să bem dracului o bere. îi zic că sigur, *i-me-diat* chiar, numai să-mi iau hainele din sală, pentru că, uite fază! sunt numai în chioli. El rămâne în stație și eu mă îndepărtez cumva trist, pentru că știu că n-o să mai găsesc sala și visul o s-o ia aiurea, uite cum s-a dus și berea mea cu Lazy...

Într-adevăr, în primul rând că merg mult mai mult decât *știam* că am de mers. Bine măcar că nu mă jenez de cum arăt. Numai că e noapte și sunt evident străin (așa cum mă uit la blocurile sordide printre care trec). Și o țintă sigură pe străzile astea dure. În fața fiecărei scări stau băieții cu casetofoane pe mașină și se uită la mine ba la mișto, ba urât de tot, ca și cum aș fi dușmanul lor. Și pe oriunde aș lua-o e plin de câini de toate felurile, care vin și m-apucă de mână ușor, ca și cum ar vrea să ne jucăm, da' cum le dau atenție, cum se reped să mă muște. Ghetou. De cînșpe ori mi se pare că am găsit, dar nu, niciodată. Ba uite, intru într-un astfel de bloc, da, la primul etaj... sigur, uite ușa întredeschisă și locul pe care îl știu atât de bine, un hol cu linoleum jupuit și zugrăveală cu țurțuri... Gata, ce mișto, numai că, sigur, iar sunt câini care-mi fac aceeași

fază de căcat, numai că asta e ultima încercare, pun pariu că-mi iau hainele și o să ajung direct lângă Lazy pe undeva. Intru în apartament. Ah, cum, nu e sala de spectacol, e casa maică-mii, uite-o și pe mama, nu mama-mama, o femeie străină, mi se pare că actrița care-o joacă pe mă-sa Lu' ăla din *Marfa și banii*. În vis e despărțită de tata, și eu am rămas cu tata, de unde o privire destul de rece pe care mi-o aruncă.

Vorbeam ceva, nu auzeam ce și cred că mi-a dat ea haine, pentru că deodată eram iar pe stradă, da' îmbrăcat acum. Îmbrăcat nașpa, parcă de-a dracu'...

Ei, acum mai știi s-ajungi?

Unde adică?

O iau la picior jenat de chestia asta, că trebuia, măi, să fiu undeva, da' unde!? Mergând îmi dau seama cu groază că „am trecut de mult de barieră”. De ce, mă!? Da, tați, parcă în vis am copilărit în cartierul ăsta și toată lumea, orice copil prost, știe că dincolo de barieră (care e chiar o barieră) se petrec lucruri groaznice, chestii care nici nu se compară cu obișnuitele bătăi și violuri și altele din cartier, fapte de coșmar care nici prin mintea lui Dumnezeu n-au trecut vreodată. Asta e, uite că am trecut eu. De barieră.

Și aici vine partea cu adevărat chicioasă, pentru că e un decor de ăsta horror, cu întuneric și șuiurat de vânt, o câmpie plină de bălării și barăci din lemn vechi care trosnește... Pișat pe mine de frică, merg printre ghemotoace mari de ciulini purtate de vânt... Și „ce faci, mă, boule?”, îmi zic, când îmi dau seama că, în loc să mă întorc, eu tot în față merg, tot mai departe... Și-atunci mă-ntorc și încep să alerg înapoi. Bine că-i vis în care pot să fug. Fug, fug, sunt disperat și îl aud pe tata strigându-mă. M-am oprit și o clipă am fost f. ușurat și chiar fericit, uite că nu mai sunt singur, ba chiar o să mă-ntorc cu tata, el știe unde stăm măcar și, da, o să fie OK.

Atunci mă întorc, m-a strigat de după o tufă. Mă uit și mă dezumflu imediat. Iar e mângă, mi-am cam dat eu seama după voce, așa că tot eu tre' să am grijă. Și nu

numai de mine. Căcat... Puteau sta lucrurile mai rău? Puteau.

Pentru că nu era singur. Erau tot muncitori de-ai lui, toți grași și murdari și unsuroși, cu maiouri jechoase, suflecate peste burtă... Și, Doamne, nu s'ce făceau, că erau terminați, încercau să se ridice și nu puteau: și de beți, da' și pentru că erau prinși cu niște cauciucuri de camion.

Acum trebuie să zic că mi-era mereu frică atunci când mă lua tata cu el și cu colegii. Eram f. mic și, de unde până într-o vreme glumiserăm toți, se îmbătau și tot voiau să glumească cu mine, numai că atunci când îmi dădeau câte o castană „la mișto” mi-o dădeau cam tare, fără să vrea, sigur, da', oricum... Și mă tot pupau și miroseau rău. Până și acum am ajuns în situația paradoxală de a fi un bețiv cu prieteni bețivi (pentru că nu mai e ieșire din cercul ăsta), care urăște intens manifestările oamenilor beți. Uite fază!

Revenind, erau groaznici, colcăiau pervers pe o pătură plină de sticle. Era f. nefiresc, parcă ar fi fost într-un tablou de-ăsta, „Femei grase la scaldă” sau cam așa. Și mă strigau răgușiți. Cum îl scot eu pe tata de aici? Mai ales că am impresia că nu sunt chiar prieteni, abia se cunosc, de fapt, doar că au băut împreună. Cum te scot, tăicuțele, fără să ni-i punem pe ăștia-n cap? Că dacă se supără nu mai avem scăpare, tractoriștii dracu'! Uite, mă strigă, și eu vin spre voi ferindu-mă de sticlele și pocnitorile cu care aruncă-n mine. Ce râzi, tată, cu ei? Asta nu e glumă, nu te păcăli singur, știi că poa' să-mi scoată ochii sau să-mi spargă capu' (sunt „sticle de sticlă”) ... Și tu, în loc să le zici să se potolească, să încerci măcar, râzi fals, ca de o glumă, și nu e, tați, nicio glumă, îmi dau seama că, oricât de beat ai fi, realizezi și tu asta. Mă feresc de pocnitori și de sticle, merg spre ei (ce vis!) și parcă aş avea încredere încă (sunt prieteni de-ai Lu' tata, ce pula mea complic lucrurile!), și parcă aş fi disperat. Mi se ȧes în cap planuri în planuri, apuc sferturi de variante și le las repede, gândesc cum n-am gândit în viața mea, un turbion lucid în ȧeasta asta a mea, e vreo ieșire de aici, tăticule?

cum îi păcălim noi pe ăștia, zi și tu ceva, nu mai râde ca bou' cu ochii ăia roșii, gras nenorocit ce ești și tu, uite în ce m-ai băgat... o să te iau pe umăr și o să plecăm în bună pace, tăticule?

Merg spre ei și *știu* că ăștia nu numai că-s răi, dar posedă și rafinamentele puturoase ale răutății... *Ăștia* sunt în stare oricând, de la orice, să-ți ia gâtul fără ezitare, așa cum își plesnesc țânțarii pe brațele albe și grase. Numai că înainte îți dau și muie și te fut în cur...

Între ei mă așez. Cel mai gras și mai știrb dintre ei îmi întinde o sticlă plină pe juma' cu pișat: „lichior de ananas”? Refuz cât de politicoș pot. Trebuie să beau ceva și iau o gură din cea mai căcăcioasă votcă. Ăsta râde ca o morsă nenorocită, se întinde spre mine oftând și tremurându-și cărnurile și mă ciupește ușor de obraz:

— Tu când zici că te însori, cocoș?

Sigur, m-am trezit brusc și țipând și pot să zic că ce aveam în față bătea visul de departe. Totuși, parcă aș mai putea să zic că, încetinind acea trezire bruscă, a fost o grăunță de timp în care am simțit tandrețe, duioșie sau dracu' mai înțelege... ceva ca o milă plăcută pentru, ca să zic așa, „mon semblable, mon frère!” cu care, mai mult sau mai puțin întâmplător, eram prins în același cauciuc de camion. Cu mâinile și picioarele amestecate până la nerecunoaștere, invalizi de aceea, mișcându-ne disperat și absurd ca doi căței încotopeniți alergați cu pietre de niște copii cruzi care strigă: „Fute-o, băăă!!!”

10

Cine sapă groapa altuia mâine va fura un bou

Ziceam că m-am trezit țipând. Și de la vis, dar și pentru că cineva împrumutase obiceiul de căcat al Centaurului și mă lingeă în ureche.

Da.

Era *chiar* Centaurul și ce era, Vladimir Ilici, în casa doamnei mele... De unde pian și pisici și whatever...

— Știieee... ziceți că așa se face de-acuma, ne retragem la distracții intime și uităm de pretenarii cu care ne scărpinam în cur până mai alaltăieri... bâigui C, ferindu-

se de piciorul meu.

Într-un colț, Ochi ridică din umăr, zâmbind sceptic. Așa-i, moșule, ce poți ca să faci? I-e greu omului să scape de bagajele propriei existențe, chiar dacă deseori ar vrea tare mult.

Maria stătea tot lângă pian și zâmbea și ea, ce să mai facă? O mână îi rămăsese cumva pe clape, atât de ușor încât să nu scoată niciun sunet.

Lazy & Vladimir reușiră să treacă pragul împreună, mai căzând, mai adunându-se reciproc... Da, pot să zic că mi se surpase, surp-surp, cam tot forul interior și eram enorm de deranjat.

Aveau toți ochelari de soare de plastic, cozeroace, fluieri, tot felu' de chestii de astea de turiști atârând pe ei ca diverse rufe pe o frânghie, râdeau și fluierau, mai luau un gât din ce aveau într-o sticlă de plastic, mai țipau că a soosit timpul să ne bucurăm *împreună*și pizda mă-sii...

A, și da, mă chiar întrebam subconștient și chiar că n-avea cum să lipsească: *într-un târziu* o văzui și pe R. Tăcea, stătea rezemată de perete într-un fel de poză de asta ușor *impertinentă*. Era însă foarte palidă. Poate că, fără să vreau, scârbit pe bune de ăștia, rămăsesem cu aceeași expresie pe față și când am văzu i-o pe ea. Își lăsase ochelarii ăia pizdoși (roz cu verde) pe nas și mă privea „naiv”: ce ai, dom'le, te jenăm!? Era beată și arăta ca o paparudă. Nicio femeie, oricât ar fi de frumoasă altfel, nu e mișto când e ruptă. Doar pe unii bărbați îi prinde.

Mi se părea de căcat s-o dau direct acum pe zâmbete, „ah, iubito, ce idee minunată ai avut să te agăți de porcii ăștia și să mă găsești...”. Așa că m-am uitat puțin mai serios, așa.

Era însă foarte palidă și îi tremura mâna când și-a înfipt o țigară între dinți. Mi-a zâmbit și semăna cu scheletul din laborator, căruia orice elev i-a înfipt o țigară între dinți cândva.

Sigur: și-a tras ochelarii pe ochi și fumând *maiestuos* s-a urcat pe pian și a început să se frece de el și să cânte

„Happy birthday, Mr. President” și tot căcatu’... da, tați, băga-mi-aș în capu’ meu de imbecil, că și uitasem – ERA ZIUA MEA, SĂ MOARĂ BIBI!!!

Pot să zic că mi-a părut imediat rău pentru primirea cam rece și tot restu’ și, sub impresia clipei, Ochi nu mi s-a mai părut, așa, un „uncheș relativ cumsecade, totuși...”, și nici chiar Maria – parcă semăna acum cu agentu’ lui Satan sau cam așa. Ce să zic, totul curge...

M-am uitat trist la R. (ăia înconjuraseră pianul, „oaaa, ce femeie bună!”), dar avea căcatu’ de *ochelar* pe ochi, Vladimir Ilici, și nu știam dacă se uită la mine sau pe deasupra mea, pe geam.

Mă rog, ne-am bucurat împreună, deși, nu știu ce să zic... Lazy ajunsese chiar rău, se agăța de gâtul meu și tot voiam să-i spun acum câtă poezie încape în faptul că bunul lui prieten, Muiuț that is, face șapt’șpe și bem *aicișă*, într-un decor mirific, și încet-încet vine vara...

I. Vara

„Există un medicament, cu efect trecător însă: alcoolul – ar exista și unul cu efect permanent: Marie;

dar Marie m-a părăsit. Un clown care ajunge bețiv decade mai repede decât se prăbușește de pe acoperiș un tinichigiu beat”.

(Heinrich Böll – *Opiniile unui clown*)

Și într-un fel exact asta mi se întâmpla. Pornisem „on the road” la mare și, într-un mod normal, ar fi trebuit să ne fie destul de bine, dar, pentru mine cel puțin, situația se prezenta un pic altfel. Eram tare singur. Abia dacă reușeam să respir și eu ca un om viu când mă râdeam cu R., pentru că de restu’ mă cam săturasem... Stăteam foarte mult împreună, eu și R., cel puțin la-nceput, pentru că de la o vreme se întâmpla reversul unei efuziuni pe care o simțisem puțin exagerată din partea ei.

Asta imediat după bancul cu ziua mea, vreau să spun. Vreo două săptămâni a fost lipită de mine nonstop, cum nu mai făcuse ea niciodată. Și-mi era așa de bine, că nu prea aveam timp să mă întreb ce se întâmpla și doar ea părea să știe... Ne bălăceam de parcă dăduseră dracii-n noi, făceam

cazimate și tot restu', în fine. La prânz ne băgăm în cameră și vorbeam mult. Somnul venea ca un pumn în cap, deseori îmi întrerupea propozițiile la jumătate. Și adormeam, eu cu capul în burta ei și ea culcușită cumva pe spatele meu. Mă trezeam brusc și cearșaful fluturat din geam îmi dădea uneori fiori pe șira spinării, mi se părea (simplu spus), *atunci*, că e un drac care-și bagă coada, că s-ar putea să mă trezesc brusc singur într-un decor pustiu și rece, marțian.

Prostii.

Se trezea imediat după mine (prin ce miracol? puteam să nu mă mișc deloc, ochii doar să-i deschid și mesajul meu îi parvenea rapid prin pori parcă, „gata, fetiță, ne cam sculăm și noi”); îmi povestea ce a visat dacă era cazul și mă împingea să fac cafea. Se făcuse tare cuminte. Când eram cu toții, tăcea mult și râdea doar, nu bea, nu fuma.

Într-o zi, eram pe plajă, am văzut cum un băiat mai mare îl chinuia pe unu' mai mic. îl întinsese în nisip și se urca pe spatele lui, zicea că face „surfing” și Lu' ăsta mic, săracu', i se umflaseră ochii de durere. Atunci R. s-a dus și l-a *bruscat* pe ăsta, surferul. Numai că cei doi erau frați și un metru mai încolo servea prânzul tatăl lor, ditamai namila. Care se scoală nervos, că „ce-ai, tâmpito, cu copilu' meu, 'mnezeii mă-tii” și așa mai departe. Am făcut puțin circ, ea s-a dus câțiva metri mai încolo și eu mă scuipam cu ăla, mă făceam că mă dau la el și pe urmă fugeam un pic, de era grasu' să facă infarct de nervi. Și toți oamenii râdeau și se simțeau bine. Când s-au trezit și puradeii să-l ajute (chiar și *ăla mic*), a venit R. râzând de m-a tras și am fugit dracu' cu clanul ălora după noi. După ce am scăpat, am fumat o țigară și am zis amândoi că ar fi bine când ne întoarcem acasă să nu prea mai știm noi de Ochi și Centaur și chestii, s-o mai rărim chiar și cu Lazy & Vladimir.

Și, credeți-mă, eram absolut de acord. Și da, sigur că da, știam noi cum să schimbăm căcatul în aur, „... verde și aur, aur și verde...”, o să devastăm livezi și o să am un

copil frumos ca mine pe care să știu însă cum să-l cresc, nu ca tâmpiții ăia de mai devreme care nici măcar...

Numai că, așa cum am zis, „de la o vreme se întâmpla reversul unei efuziuni pe care” și așa mai departe. Consumată parcă, R. a început să cam atârne. Degeaba încercam eu s-o mai descos, s-o mai amuz, mă rog; vorbeam singur. Tot ce obțineam era că se uita fix la mine și neputincios. Și totuși, ca și cum m-ar fi acuzat de ceva (în treacăt fie spus, nici azi nu-mi dau seama de ce mă acuza ea, așa, pe muțește – că de ziua mea eu eram pe coclauri, că, poate, i s-o fi părut că prea ușor am acceptat și suportat eu abținerea sau dracu’ știe). OK, deci se uita la mine ca și cum și-ar fi desfăcut brațele într-un gest cunoscut: „Ce să-ți fac, Muiuț, ai futut-o, ai futut-o; eu țin la tine și așa mai departe, dar n-am ce-i face, ce-ai vrea să fac *eu* acum”.

Ca și cum – fără răutate, doar fatalitate. Mă enerva peste poate, am și plesnit-o o dată, eram exasperat doar și din ce dădeam din coate, din aia mă încurcam parcă și mai rău.

Voia în schimb să se fută-ntruna, ca un fel de compensație parcă. Și asta am cam făcut până ce mi se părea că orice contact cu ea e o dureroasă exfoliere.

De atunci, dar nu neapărat în consecință, m-am apucat eu chiar să beau, singur deseori, la ore ciudate și zilnic. Adevăru-i că nu prea îmi rămăseseră multe de făcut și, oricum, mi se părea inofensiv pe lângă Lazy & Vladimir, să zicem, care începuseră cam de mulțisor să-și bage-n venă și tot restul.

Cam pe când au început ăștia să-mi semnaleze că mă port ca o vedetă rock, sunt rupt tot timpu’ și bun de nimic, mai mult agățament, ceea ce e pân’ la urmă OK dacă nu mă mai bag și îi las să-și facă acțiunile „în liniște”, ne-a sunat Ochi, zicând să venim toți în Vamă pentru oareșce.

O să vedeți de ce îmi convenea să merg acolo și m-am bucurat. Vama, da, știm cu toții, refugiul *acela* al „bunului-gust” (indiferent ce-o mai fi și asta), al intelectualilor (îi recunoști după barbă) lipsiți de complexe și, cel mai

important, ne-snobi. Asta-i foarte important, orice tip de pe acolo e gata să-ți spună oricând, chiar dacă nu-l întrebi, cât de mult *nu e el snob*, deși, dacă nu asculți Jim sau Janis sau whatever, ai cam futut-o sau, mă rog... Aici discuțiile sunt mai largi, dar în principiu trebuie să-ți placă *muzica bună & oamenii de calitate...*

Sau să te lipești de un *veteran*: dacă ți-a pus el mâna pe cap și a zis că ești deștept ți-ai cam făcut intrarea. Numai că varianta asta e mai mult valabilă pentru fete.

Oricum, Ochi își găsisese acolo (în timp ce hălea niște hamsii) câțiva vechi prieteni și voia să facem ceva pentru ei. Ideea e că m-am certat cu ăștia, ei voiau să facem același „same old”, ne retragem prin vila cuiva pe-acolo și ne tăiem, ne futem, puțină mistică „new-age” n-ar prinde rău, considerând locația ș.a.m.d. Așa, mai bine vindeam dracu' mărgelile din ghindă-n pula mea...

Ce voiam eu: aveam un prieten din Brașov, Ovidiu Chihaia; îl știam că avea o formație, Pure, după care eram eu în limbă și ne împrieteniserăm mai bine așa; era foarte haios, eu râdeam și îi ziceam că-i un *adevărat punkist* și ne râdeam, zic, pe-acolo până mi-a dat într-un timp să citesc o carte de un neamț, Heinrich Böll. *Opiniile unui clown* se chema și zicea el că „merge, e OK”, dar eu, după ce am citit-o, m-am făcut fan. Muream după cartea asta. Era despre un clown pe care l-a lăsat gagica și, mă rog, el bea și povestea pe acolo ce și cum, își amintea cum fuseseră ei împreună sau chestii despre război (al doilea) și familia și copilăria lui... Și totul era punctat de convorbiri la telefon foarte mișto făcute – cum bea el în camera lui și nu mai avea niciun ban și îl durea piciorul (se accidentase într-un spectacol), se mai lua de catolici (care îi împrejmuiseră iubita într-o plasă fină, până o luaseră de tot de lângă el, și, oricum, erau niște ipocriți ordinari) sau de foștii naziști care se strecuraseră și acum o duceau bine, ca și de boii care „găseau loc în inima lor să-i ierte”... Poate că până la urmă nu era deloc despre toate astea (cartea), era vocea simplă și slabă a clownului ăștia care n-avea cum să nu te dea pe spate și mai era faptul că, dincolo de farmec și tot

restu', ăsta era f. moral și din poziția lui de căcat putea, iată, să-i facă de căcat pe tot restu', chiar dacă pentru ei asta probabil conta exact cât negru sub unghie.

Era cea mai mișto carte din lume și eu mă rugam de ăștia să mă lase să fac un fel de oneman show după ea. Mă gândeam s-o cotim puțin, având în vedere publicul cu nivel ridicat, și să le oferim pentru prima oară ceva „frumos & adevărat” sau cam așa m-am exprimat, nu mai știu. Și nu voiau. I-am dus la o plăcuță pe care scria ceva de genul – până acolo e Vama și mai departe e teritoriul maneliștilor și că e „interzis intelectualilor”. Adică, exact unde ne aflam și noi, și Ochi, și Centaurul (chiar dacă la ăsta se uitau toți urât din motive pe care le-am sugerat mai sus). Și atunci de ce să nu facem ceva pe față, care să fie „frumos și adevărat”: „Pe ăștia nu-i dăm pe spate cu lame de ras și chestii de astea”... așa mă gândeam. Bineînțeles că tot ce făceau Lazy & Co. era să treacă „pârleazu'” și să facă zâmbre de pe „teritoriul maneliștilor”.

Eram foarte supărat. M-am dus pe o terasă și mi-am luat o bere. După un timp a venit un tip care s-a așezat lângă mine. Stătea și se uita în larg. Am stat un timp așa, dar până la urmă mi s-a părut cam aiurea și m-am gândit să-ncep o conversație. Desigur, m-am strofocat eu ceva și până la urmă l-am întrebat, așa, surprinzător, brilliant:

— Ai idee cam cât e ceasu'?

Și-a dat pleata într-o parte și s-a întors încet spre mine. Avea o față meditativă, așa, și foarte *liniștită*, cu ochii ăia pe jumătate închiși și tot restu'. S-a întors deci spre mine încet și mi-a răspuns trăgănat și, poate că speculez totuși, vag disprețuitor:

— Contează?...

Și s-a întors iar spre mare, părul acoperindu-i chipul tot și mai rău. Întotdeauna mă întristează chestiile astea până la urmă. Stau câteodată în vreun bar și beau acolo și mă uit – nu-i om să intre normal pe ușă. Știți ce vreau să zic. Viața mea mi se părea o fată grasă și cu puțină mustață, care stă pe un scaun și se sprijină pe spătarul altui scaun și, cum stă așa, i se ridică cămașa nașpa,

dezvelind trei perechi de șunci strânse de elasticul nemilos al fustei. Îmi venea să plâng.

Când putea să apară bătrânu' Ochi dacă nu chiar atunci? „Ce, măi, boule, ce-i cu tine?“, taca-taca, ca și cum, vezi Doamne, eram cumva mai apropiați după episodul cu agentu' lui Satan și tot ce-a fost atunci. Bine, tați, momentul era as good as any, așa că i-am zis: „Uite, nu mai merge pentru mine, aș vrea să mă retrag etc“. Să nu-mi spună mie cineva că bătrânii au suficiența de a se crede înțelepți & *superiori* în virtutea vârstei... Ochi m-a privit, amuzat parcă și cu milă, crezând că fac nazuri pentru că nu vrea să-mi fac căcatu' de oneman show după *Opiniile...* Și atunci și-a dat drumu', că ce, ne supărăm noi pentru atâta lucru și să nu mai fiu copil (deși fix asta eram, de oriunde-ai fi privit), că pot să-mi fac damblaua și să-mi dau și foc... Și nu mă lăsa să-i explic dracu' că despre asta-i vorba și tot restu'; cum încercam să zic ceva, „ssstt“, ca Mike Myers în *Austin...* zic „Ochi, dacă nu termini, pe cuvântu' meu că...“

S-a ales prafu'. Nu m-a crezut și nici eu nu m-am mai strofocat. Așa că în prima seară făceam „same old“ cu Lazy & Vladimir și a doua seară, o, mama, FĂCEAM EU DUPĂ OPINIILE...!!! (*Yes, goddam it!*)

Prima seară a fost un succes total, deși ne-am bătut joc (cât îți poți bate joc într-un porno). Ajunseserăm în ultimul hal: la un moment dat, în criză de inspirație, Vladimir s-a tăiat cu lama pe piept, ceea ce mi s-a părut josnic, sub orice limită (mai lipsea doar să ne stingem dracu' țigări pe braț) ... Numai că ăia erau pe spate, unu' bâlbâit și cu ochelari ne felicita în extaz, zicea că „exasperarea artistului, acțiunea artistică asupra propriului corp, deci acțiune reflexivă înîn în... cel m-m-ai exact sens“ și alte chestii... Și căcații ăștia doi se simțeau gâdilați, zâmbeau și se ștergeau încântați de saliva ăștuia. Jalnic!

Era clar: *urma să spargi*

E de prisos să mai zic aici cât de emoționat eram și așa mai departe când mi-a venit rândul. Eram electric.

Băusem cât am crezut că trebuie. Eram, pot să zic, un aparat de emisie-recepție... Totul urma să se întâmple într-o grădină drăguță, cu o scenă mică la mijloc și băncuțe și niște chioșcuri drăguțe acoperite de ghirlande... îmi făcuseră chiar și un fel de cabină din placaj, ca să ies „surprinzător”, boii își imaginau că ies ca la operetă și încep să țin pe acolo într-un limbaj de neînțeles.

Mi-am dat cu alb pe toată fața și mi-am luat pantalonii verzi și tricoul albastru-deschis („verde ca iarba și albastru deschis”). Arătam exact cum trebuie că arăta bătrânul Hans Schnier în ultimele momente ale prăbușirii, când, de fapt, totul pare fericire, și nu resemnare, și bietul Schnier nici să plângă nu mai poate, ca să nu strice fardul crăpat perfect din întâmplare.

Am intrat schiopătând. Nu mă grăbeam. Mi-am lăsat chitara deoparte, dar mi-am pus pălăria la picioare. Am început timid, vorbind probabil cât să nu m-audă nimeni:

„Când sunt beat execut inexact la spectacolele mele mișcărilor, care sunt bazate pe precizie, și fac cea mai penibilă greșeală pe care o poate face un clown: râd de propriile mele figuri (și aici râdeam privindu-i prostuț & cute). O nemaipomenită înjosire! (după acest prag tăceam un pic și apoi vorbeam *casual*). Cât timp sunt treaz, tracul mă copleșește până în momentul intrării pe scenă [de cele mai multe ori trebuie să fiu împins], iar ceea ce unii critici numeau «acea veselie meditativă, critică, în spatele căreia poți auzi bătăile inimii» nu era nimic altceva decât răceala disperată cu care mă sileam să devin marionetă; e destul de rău când sforile se rup și cad grămadă peste mine însumi”.

Și ca un camion fără frâne pe o pantă mă cobor în clownul ăsta *atât* de inteligent și uman și nenorocit. Ce să zic, intransigent... Uit de intelectuali, povestesc cum m-am lovit încercând să-l imit pe Chaplin, cele trei săptămâni în care am decăzut („după trei săptămâni nu mai aveam flori în cameră, la jumătatea lunii a doua camera nu mai avea baie” etc), cum mi-am plătit taxiul cu aparatul electric de ras la care am primit rest un pachet de țigări început și

două mărci „cash”.

„Zăceam în pat într-o stare pe care uneori mi-o doresc pentru sfârșitul zilelor mele: beat și simțindu-mă ca într-un canal”.

Mă agit, fac grimase, vorbesc la telefon cu Kostert, mi-e scârbă, emit păreri, fumez, mă zbat, țip simțind mirosuri prin receptor.

„— Augustin - Bonaventura - Cusanus - sunteți pe un drum greșit.

— Sufletul, am spus eu, vă rog comunicați-i domnului Schnier că sufletul fratelui său este în primejdie și că-l rog, de îndată ceva termina cu masa, să mă cheme la telefon.

— Sufletul, ripostă cu răceală. Frate, primejdie”.

Ce portar simpatic până la urmă, beau, fumez, când vorbesc despre Marie sunt grav, simplu și duios ca un violoncel (sau nu).

(„Comitetul central al organizațiilor de luptă pentru atenuarea deosebirilor de rasă.

Am amuțit.

Dacă ar fi spus

— Aici doamna Schnier, i-aș fi spus probabil

— Aici Hans, ce mai faci, mamă?

În loc de asta am zis

— Aici e un delegat în trecere al Comitetului central al yankeilor evrei, vă rog să-mi dați legătura cu fica dumneavoastră.

Până și eu m-am speriat. Mama scoase un țipăt, pe urmă suspină într-un fel care îmi arată cât de mult îmbătrânise. Spuse

— Nu poți uita asta niciodată, nu-i așa?

Și eu aproape plângeam și am spus încet

— Să uit? Ar trebui, mamă?

Ea tăcu și se auzea doar plânsul acela îngrozitor de femeie bătrână.”)

Mă scald în lumina de aur, toți sunt de partea mea. Tac, le simt emoțiile. Mi-e bine, bunul Heinrich merita asta, cât de tare s-ar bucura poate el... Schnier își țese beat și extatic plasa de vorbe și toți sunt *ai lui*...

Accelerez.

Răsuflu tot mai greu.

Schnier își ridică gulerul hainei și se duce spre gară.
Va cânta pe trepte pentru bani.

„Am tresărit de spaimă când prima monedă căzu în pălărie; era una de zece pfenigi. Atinsese țigara și o împinsese prea spre margine. Am pus-o din nou așa cum trebuia și am cântat mai departe”.

Urmează un scurt moment de liniște, ca o cutie de rezonanță. Sunt fericit. Gânduri mi se ciocnesc în cap despre cum o să am *discuții* cu oameni de treabă și de altă condiție. Am destule temeri și întrebări la care un bătrân citit și de treabă ar putea încerca să-mi răspundă. Gâfâi prăbușit pe scaun și zâmbesc... există o altă viață, poate că am crescut destul cât să spun ca *Alex* că toate pe care le-am făcut le-am făcut pentru că „I was growing up”.

Și ce se aude, o, Vladimir Ilici, sunt vreo trei aplauze firave. Privesc și *nu cred*: sunt eu pe scenă și, răsfirați prin grădină, Lazy, Centaurul și R. Toți au plecat. Chiar și Ochi și Vladimir au plecat, cine știe de când. Mai bine plecau chiar toți.

Lazy aplaudă teatral, la mișto pe jumătate.

Centaurul plânge, lui i-a plăcut cel mai tare, zice că „vai, săracu’ frățior, cum a rămas el singur și vai de steaua lui și, ce vorbești, așa e bă, la o adică te lasă toți tovarășii ca-n aia cu «E noapte și e târziu»...” . E mângă. Mă pupă.

*

Așa e, *n-am fost bine* deloc.

Am exagerat.

Textul n-a fost de vină cu nimic. Eu l-am trădat.

Lazy m-a luat prin învăluire, mai o glumă, mai un calambur și, până la urmă, m-a făcut de-am înțeles și cred că are dreptate. Am plusat deseori aiurea, încercând să conving ș.a.m.d. Stăteam cu el și cu R. la o terasă și era bine să fim doar noi și să vorbim ca și cum n-am fi fost presați de nimic.

Lazy avea mult farmec și ne dădea cu el în cap, nu era deloc pe agățat sau chestii, voia doar să ne îmbătăm și

s-o frecăm pe acolo ca trei prieteni, ar fi fost bine să fie și Vladimir...

Care a apărut și el. Și el era beat. S-a așezat cât era de mare și a început să rânjească la mine, ca și cum știuse el ce știuse și acum se dovedea că a avut dreptate. Încercam să nu mă cert cu el, căutam, de fapt, toți trei să vorbim despre altceva, dar făcea ce făcea și tot băga câte o șopârlă (proastă altfel, credeți-mă). Și, deși zicea prea des și cu prea multă convingere că „așa e, hai să nu ne certăm, că dacă ne certăm, ne-am dus pe pulă”, părea că exact asta căuta să facă. Nu știu dacă de-al dracu' sau din ce cauză, *atunci* m-am săturat și tot restu'.

— Hai, că ești și tu obosit, încerca Lazy s-o dreagă, lăsându-se pe speteaza băncii ca și cum s-ar fi pregătit de vreun mare meci.

Eram însă secăt. Și în seara aia mi se rupea de toate. Mă gândesc poate că aroganța mea a făcut-o pe R. să se crispeze la rându-i, deși împreună hotărâserăm ce hotărâserăm. „Ce, fată, nici tu nu ești cu mine?” – și atunci mi s-a întâmplat ceva: știm toți că e de ajuns să te trezești jos și singur ca să descoperi adevăratul orgoliu al poziției tale libere. Da, aș fi vrut să fiu câine, să mușc în stânga și-n dreapta fără alegere și fără menajamente.

Ei bine, dacă așa stăm...

Aveam să fiu *letal* și rece...

Ne-am ciondănit ca niște bețivi proști. Toate lăturile ni le-am trântit în cap. M-am luat și de R., deși ea chiar nu se băgase deloc în toată discuția. Ne rugam unii de alții să încetăm, dar era de parcă fiecare ar fi avut un motorăș care mergea singur pe o singură direcție: tot ce puteam face era să înlocuim sticlele goale cu sticle pline, să ne pișăm și să ne fu tem în gură.

Mi-am luat o sticlă de coniac cu mine și am plecat să mă plimb. Ei m-au strigat râzând. Credeau că de beat am uitat să mă întorc la masă și am luat-o, așa, aiurea, cum mai făceam... și poate că așa era. Mergeam prin nisip greu, clătinându-mă și bolborosind, și totuși mi se părea că sunt foarte lucid; eram conștient de fiecare gest, nu mai

aveam reflexe. Mă opream și descompuneam aprinsul țigării în vreo cinci-șase mișcări.

Am luat-o spre 2 Mai. Pe coastă bătea un vânt fierbinte. Auzeam marea jos ca și cum fierbea într-un cazan și ochii îmi ardeau. Mi se lipise parcă o pojghiță sărată pe față și, imaginându-mi cum mi-aș scoate-o intactă ca pe o foiță subțire, fragilă, păstrând poate imaginea chipului meu, mi s-a făcut rău. M-am aplecat să vomit și am căzut. Am avut mult noroc să mă opresc într-o movilită din care creștea un arbust. Mă speriasem și aproape că mă trezisem din beție. Am simțit pe spinare vântul răcoros, sudoarea îmi era rece.

M-am gândit că sunt trist și că mi se rupe sufletul că m-am certat cu prietenii mei. Și mai ales că am orgoliul ferfeniță, răvășit ca un bărbat care n-are bani de-o votcă într-o după-amiază de noiembrie, când toți prietenii sunt duși. Însă nu era așa deloc. Ce-i rămâne unui bărbat când își pierde și sinceritatea față de sine măcar, ultimă redută? Trebuia să recunosc că eram gol de orice gând sau emoție, dacă era să mă supere ceva mai degrabă mă supăra faptul că nu mai aveam țigări. Nimic, în rest. Mica moarte își țesuse iedera prăfuită și pânzele fragile de păianjen în mine. Și dacă mi se părea că sunt trist, eram deprimat doar, starea mea de zi cu zi. Nu-mi păsa de Lazy, Vladimir & Co., eram doar ca un broscoi mic care stă posac pe frunza lui de nufăr, învârtindu-se și iar învârtindu-se pe un iaz luminat de stelele reci.

Am aruncat sticla pe spate, dar nu s-a spart. S-a auzit doar un zgomot înfundat când a căzut prin nisip, pe undeva. M-am încovrigat și am adormit zicându-mi cu voce tare că „somnul e bun” și alte căcaturi care mă făceau să râd încet, singur.

II. Toamna (în care s-a bulit Ochi)

„Ca un cocainoman trist le siècle fanatique își face numărul”.

(Ruxandra Novac)

De mult nu mai apucasem eu o dimineată ca aceea. Liniștită, cred, cum parcă doar pe la jumătatea lui

septembrie (ceea ce și era) pot afla.

Eram singur în toată casa. Se făcuse șapte juma' deja. Mâncasem. Îmi beam cafeaua acum și ascultam pe old Gainsbourg. Nu mă grăbeam deloc, începea școala și, într-un straniu fel, mi-era dor de Sandu & Co. Îmi treceam mâna peste față și eram nebărbierit, o, ce bine putea să fie! Fumul aurit, amestecat cu praful dintr-o rază pașnică, stăteam cu o jachetă ușoară pe mine, baba de sub noi vorbea cu un moș care ieșise cu câinele la plimbare. Se mira că ce frumos și cuminte e, îl flegma să nu-l deoache, „da' ce rasă e, da' câți ani are?” – și chestii de astea la care ăla îi răspundea amabil și cumva hipercorect... Aveam în față o coală pe care desenasem capete de cai și de oameni...

— Să trăiască dom' Mardare! Ce facem, bre, cu ăștia, te-ai uitat pe *Libertatea* de azi? Las' că-ți zic io mai încolo, acu' mă grăbesc că m-a rugat Gică cu un cuier... He-hee, bre, bătrânețe – coaie crețe... Săr' mâna, tanti!

Toate astea mi se păreau cumva de o frumusețe uluitoare, greu oricum parcă de suportat. Atârnam, s-ar zice că atâta frumusețe și pace & stuff îmi dăduseră-n cap și acum stăteam ca un catatonic.

L-am auzit pe Lazy intrând. Mă luase din hol: „Hai, băăeee, îmbracă-te, să mergem la șcuuuoaaalăă!...” – până la urmă s-a așezat și el lângă mine, era cucerit. Vorbeam șoptit și ușor răgușit, am făcut câteva poante de căcat și râdeam amândoi încet, până mi-a zis din nou, da' altfel, să mă îmbrac.

Pe drum am tăcut mai mult. Cred că se gândea și el la Vladimir, care-și făcuse treabă numai ca să nu fie acasă când plecam. Erau prin curte cam toți, veniseră devreme, și râdeau din chiar orice, pe bune.

Am intrat în curte cu gura până la urechi și primul la care ne-am oprit era Prala. Vorbea cu două fete, „că să mor io, nu știu ce; am fost până-n Germania de mi-am luat tricou' ăsta cam obosit ș.a.m.d.”, și Lazy s-a dus încet în spatele lui și i-a tras pantalonii de trening de i-a căzut Lu' ăla caietul pe-acolo și tot restu'. S-au alergat ei ca niște

iezi și eu m-am dus de-am dat noroc cu ăștia, „ce fac mafioții?” & stuff. După care ne-am povestit cum ne-am petrecut vacanța și am frecat-o așa până a zis unu’:

— Ia uite, tată, merțanu’, să-mi tai pula...

Într-adevăr, și din el a coborât R., l-a pupat pe tipu’ care o adusese (mi s-a părut că pe gură și mă uitam chiorâș, da’ nu eram sigur și nici să fac pe acolo scene de bărbat înșelat nu-mi prea venea). După fazele din Vamă ne tot văzuserăm, parcă în ciuda faptului că ceva se stricase evident și nu mai reușeam deloc să ne găsim ca altă dată. Și toată povestea asta a noastră care începuse, să zicem, din suferință era acum delicată ca un nenorocit de fluture mare. Mi se părea că mă maturizez și observasem deseori, mai atent ca înainte și într-un anume fel, după cum probabil v-ați prins, că mă gândesc la ea ca fiind femeia mea, cu tot ce implică. Am ajuns la lumină, îmi ziceam, ne-am găsit liniștea și de aia nu mai e nevoie să vorbim *atât* sau să ne zbenguim, ne iubim, îmi ziceam, abia acum, cum stăm așa în liniște și ne înțelegem – fără să mă-ntreb însă de ce, atunci, erau tăcerile astea *atât de jenante* pentru amândoi și de ce ne vedem *atât de des* și pentru perioade **f.** scurte de timp, la un mic, la o cafea etc.

Ăștia începuseră să fluiere și „domnișoară, dom’șoară, vino-ncca’ două minute, să moară copiii...”, numai că R. chiar „încoa” venea și era într-un fel haios să-i vezi cum râd ceva mai forțat și încet-încet tac din gură.

I-am ieșit în întâmpinare spre poarta închisă unde se oprișe.

— Ce faci? am zis.

— Bine, a zis.

— E închis pe aici, trebuia să intri pe partea ailaltă, am zis, a dat din umeri și un timp am stat așa, jucându-ne discret cu degetele printre gratii și privind-ne.

Zâmbea. Avea o rochie lungă, gri și mai grosuță, dintr-un material ciudat, ușor poros, parcă, și aspru...

— Te plimbi cu mine un pic?

— S-a întâmplat ceva?...

— Nu, da’ te plimbi cu mine un pic?

— Da... bine, zic, venisem la școală, da' nu-i nimic...

I-am spus lui Lazy că ne vedem acasă și să noteze *tot* ce zice diriga și m-am dus spre poartă apucând să-l mai aud pe Prala cum striga la R. „vezi, fata mea, că ăsta te taie cu lama pă cur” și chestii.

M-a luat de braț și mi-a părut bine că mă îmbrăcasem frumos. M-a împins ușor pe o străduță liniștită, cu case vechi. O vreme n-a zis nimic. Dar nu era nevoie. Ne plimbam pe străduțe tot ca prima, cu moși și pitici în curte, cu case scorojite ca obrazul unei fete care nu știe să-și dea cu fond de ten. Mergeam și ascultam pitpalacu'. Atârna greu pe brațul meu, ca o „femeie coaptă”.

— Te-ai îngrășat? am zis.

— Nu, chiar deloc, a zis.

Și timp de mai multe străzi m-a zăpăcit de cap cu măsă și Cristinuca și ce i se mai întâmpla ei în viața străină mie, bine, zic, da' *ăla* cine era și s-a uitat „trist” în pământ.

Bine, R., hai să ne plimbăm pe străduțe și prin parcuri în lumina untoasă a soarelui de septembrie... Nu mai înțelegeam nimic, da' nimic... Am mai făcut câteva poante, am învățat scenarii în cap. Nici nu știu când am ajuns la Universitate.

Ne-am urcat „La Motor” să bem ceva. Nu era lume mai deloc. Sus acolo bătea vântul. Mi-am aprins o țigară. Îmi povestea un film. Am sărutat-o și într-un fel buzele ei miroseau a alcool și a moarte. Am încercat să-i scot ochelarii de soare, dar nu m-a lăsat.

Avea părul aproape drept, castaniu cred că se zice.

Pomeți mari, de indian, de unde poate o excesivă imobilitate a întregii fețe. Avea o privire lucioasă, fanatică într-un fel, dar alteori lăsând să se scurgă valuri de compasiune. Era puțin clăpăugă, fapt pentru care nu prea își prindea părul în cozi și chestii.

Vorbea, râdea, vântul îi tot lipea părul de buzele lucioase și de aia.

(„Iubirea ta era devastatoare și nu ducea nicăieri. Ești tu șarpele care-și mușcă coada?

Trebuie să-ți spun că am greșit de fiecare dată când

se putea greși. Ce mi-a rămas de la tine este, iată, caseta video cu moartea ta.”)

O fată se uita la noi. Vedea un tip care mai mult o asculta pe fata asta ce vorbește foarte mult și din când în când își pune mâna ei pe a lui, dar cumva *își dă seama* și și-o retrage, încercând să facă din asta ceva banal, o simplă mișcare...

Mi-era tare dragă R.

Când i-a sunat telefonul a făcut „aoleu! am uitat...”, a zis „da, da, ajung chiar acum...”, a sărit, „iartă-mă”, a făcut un gest spre telefon, mi-a luat capul în mâini și m-a sărutat apăsat, după care m-a șters cu degetul mare zâmbind.

— Nu te supăra... A, uite, era să uit. Citește asta.

Și îmi aruncă pe masă o hârtie împăturită de multe ori. Era obișnuitul A4, doar că mai gălbui parcă și mai gros. Am văzut că era scrisul ei, îngrămădit în centrul paginii, scrisese cu stiloul:

„N-am găsit curajul să-ți spun în față nimic (bine că îmi pregătisem biletul acesta pentru orice eventualitate).

Am sperat că ceva se mai poate schimba și poate chiar s-ar putea, însă, din păcate, suntem total defazați. N-am timp, Ionuț, o femeie se duce repede... și asta e... n-am timp să văd dacă, în fine, cumințenia pe care o mimezi acum o să prindă sau nu...

Mă mărit.

E tot ce pot face mai bine acum pentru mine și sorămea.

Dar e ca și cum aș încerca să mă ascund. Da, mă mărit, dar asta mai puțin te privește pe tine; adevărul simplu e că, de fapt, nu te iubesc.

Nu mai are sens să-ți spun că s-a tăiat, nu încerca adică să dai de mine sau chestii de astea. Ar fi penibil. Și, oricum, mă mut în vreo două zile.

Ce să-ți zic? Într-un fel, am fost f.f. proști, cred. Și apoi, la câte ne-am făcut, cred că ușor am ajunge să ne spargem farfurii în cap, ceea ce zi și tu dacă ar fi frumos...

Kiss-Kisses.

R”.

Fata care se uita înainte la noi mă văzu băgând hârtia în buzunarul de la spate al pantalonilor și chinuindu-mă să-mi aprind o țigară. Vântul îmi dădea tot fumul în ochi. Fata care se uita la noi mă văzu lăsându-mă cu bărbia pe coate ca un câine și uitându-mă în sticlă să văd câtă bere mai e; ridicându-mă decis și apoi așezându-mă la loc. Trecându-mi palma deschisă peste față.

Un tip veni și o sărută pe gât. Ea se întoarse râzând și zise:

— La ora asta se vine, mă?

*

O săptămână nu m-am dat jos din pat. Lazy & Vladimir, băieți cu intuiție, nu m-au săcâit cu întrebări, îmi lăsa pâine și apă la ușa camerei și asta era.

Am citit „scrisoarea de adio” până ce nu i-am mai înțeles cuvintele, m-am zvârcolit în propriile secrete, de nenumărate ori am vrut să mă duc s-o caut, împiedicat însă parcă mai mult de oboseala trupului meu inactiv, până ce, într-o seară, Lazy a intrat cu telefonul în camera mea. Părea cam nedumerit. Și-a croit drum până la patul meu, m-a trezit și mi-a șoptit:

— Bă, te caută Ochi... Z'ce că vrea să vorbească *doar* cu tine, și mi-a făcut cu ochiul, după care s-a dus să deschidă dracului fereastra un pic.

Pe urmă a rămas lângă mine, încercând să deslușească vocea cavernoasă a bătrânului nostru prieten. Când am închis telefonul, buimăcit atât de discursul dezlânat al lui Ochi, cât și de somnul negru pe care-l avusesem, m-a întrebat *dezinteresat*:

— Ce vrea?

— Dă-mi o țigară. Nu știu, n-am înțeles nimic, am zis, aprinzându-mi țigara. Mi-a lăsat o adresă, cică să-l iau de acolo. Da' singur...

Ne-am privit un timp (seara se prelingea fluidă în camera mea), a ridicat din umeri și a ieșit.

Dușul m-a întărit. Prospețimea relativă a corpului meu mă făcea să simt că nu-i dracul chiar atât de negru, că se poate trăi totuși, numai să ai un pic de ironie.

Vladimir și Lazy păreau că și-au curmat brusc o mică bârfă când am ieșit din baie. Vladimir închipui un pistol din două degete îndreptate spre mine:

— Zi care-i treaba sau îți zbor creierii...

Am lăsat să cadă prosopul înfășurat pe șolduri și am sărit pe canapea în toată splendoarea, țipând subțire:

The time is out of joint.

Oh, coursed spite.

That ever I was born to set it right...

Lazy râdea și începuse și el să se *dezbrace*. Vladi mă privi printre gene:

— Io atâta-ți zic, ar fi bine să nu ne-ascunzi ceva, *buddy*... și acoperă-te dracu', nu vezi că mănânc?

— Poate ar trebui să venim totuși cu tine, zise Lazy.

— Du-te *tu* dacă vrei, eu am treabă, bodogăni V.

Nu, am ieșit singur, cum fusesem rugat. Șapte zile de când nu ieșisem. M-am întins, mi-am aprins o țigară și am luat-o pe jos spre locul indicat. Era puțin răcoare. Restul lumii se întorcea de la lucru, de la școală, chestii ce te țin să nu-ți pierzi mințile. Parcă erau pe bandă rulantă. Doar cât ești tânăr ești autentic - nu vital, energic sau alte căcaturi, pentru că atunci eu ar fi trebuit să am peste sută. Doar cât ești tânăr ai timp și poți fi autentic, până nu te toacă și pe tine cu salariile și impozitele și ratele și progresul tehnic, nu-ți mai ajunge televizorul ăsta, ăla are *surround* și diagonală de 24 etc. etc. etc, aiurea. Abia acum, de la o anumită distanță, mă puteam gândi la R. și la ce-mi făcuse & stuff - și pentru ce o mai puteam iubi dacă se dovedise așa o fată? Pe ce bază, vreau să zic? - și, chiar, ce-o fi cu Ochi, că vorbea tot prostii despre Abbadon și tușea și respira greu. Suna ca un nebun în regulă, pot să zic. Abia acum începea să-mi pară rău că nu-l luasem și pe Lazy cu mine.

Intrasem pe o străduță mică, o fundătură de fapt, pavată cu pietre de râu. Era strâmtă și mărginită de case mari și vechi, de alea cu scări în spirală și mansardă, în care miroase a pișat parcă. Am intrat în una din casele astea, normal că nu mergea lumina, am început să urc

ținându-mă de balustradă.

Am ajuns la patru și n-a mai trebuit să aprind bricheta ca să găsesc apartamentul. Din spatele unei uși se auzea o simfonie sau cam așa. Ușa era întredeschisă, așa că n-am mai pierdut timpul. Și în casă erau stinse luminile și nu reușeam deloc să găsesc căcatul de comutator. Ferestrele erau și ele acoperite, așa că eram chiar în beznă... ce pula mea?

— Ochi!? Dom' profesor?

— Aici, băiete.

Vocea venise dintr-o cameră de la capătul holului lung. Am intrat în cameră și, „there it was”, Ochi, lângă o veioză aprinsă. Stătea pe un fotoliu, în curu' gol. Am rămas tâmpit și abia am reușit să mă feresc de veioza pe care o aruncă înspre mine, urlând dement:

— SUNTEM ÎN IAD!!!

De jos, am văzut sclipind rece cuțitul pe care-l avea în mână când se aruncă asupra mea urlând ca un animal. Nu m-a nimerit în săritură, așa că am reușit să-l arunc în perete cu picioarele.

M-am ridicat și m-am repezit în el. Zgomotul făcut de corpurile noastre ciocnindu-se s-a contopit cu cel făcut de trupul lui când s-a ciocnit de perete. Îi simțeam respirația putrezită și accelerată, carnea fleșcăită și uleioasă de la transpirație. Am pus multă furie și scârbă în genunchiul cu care i-am strivit coaiele. S-a agățat și m-a tras după el. Ne încolăciserăm pe acolo, nu mai suportam... A reușit să mă taie pe mână puțin... Am țipat și, zvâcnind de durere, l-am lovit cu capul în nas. Urla în agonie acum și-și ținea mâinile pe față, sughițând.

Am nimerit lumina. Stătea ghemuit cu mâinile pe față, pline de sânge. Îi spărsesem nasul. Plângea și, printre sughițuri, am reușit cu greu să descifrez ceva despre iubire și salvare.

Stăteam sprijinit de perete, gâfâind, și frica mă înțepa rece pe șira spinării. Pe urmă mi-am dat seama că s-a dilit și în continuare totul era cauză și efect. Adică, da, eu, Ochi, *știu* că suntem în iad. Asta-i marele secret; n-

avem a ne teme de iad, suntem în el și, prin urmare, într-o logică atât de convenabilă, catolică aproape prin formalismul ei gratuit: eu, Ochi, care știu unde suntem, știu și că ne salvăm prin moarte și atunci încerc să-i mai salvez și pe alții odată cu mine, chiar împotriva voinței lor. La ce să ne mai pierdem timpul pe aici?

Așa era, banal totul... Ochi tocmai își arătase iubirea față de mine. Doar așa mi-a fost foarte drag titlul unei cărți citite peste ani: *Enduring Love* (tradus la noi minunat prin *Durabila iubire*). Ziceam deci că îi îndurasem dragostea, ieșisem chiar din ea și acum era rândul meu să-l ajut pe bătrânul ăsta nebun care-mi horcăia la picioare. Poate că și R., ca personajul cărții, îmi îndurase de fapt dragostea și vedea că nu poate mai mult.

Am reușit să-l duc pe Ochi în baie (unde i-am văzut pentru prima oară antebrățele și gambele ca o stropitoare, purtând desenate galaxiile magice ale înțepăturilor, ah, vechiul ac) și ne-am doftoricit amândoi. Rana mea era mai mult decât superficială.

Trei sferturi de oră mai târziu terminaserăm o sticlă de coniac și el își spusese povestea. Totul era prea simplu, jignitor de simplu pentru ceea ce avea să îndure (din nou?) în continuare. În meseria lui de ofițer de Securitate era tare greu. Aia care se plâng că n-aveau lumină și apă caldă & stuff sunt niște porci. Dacă le-ar fi dat toate astea, ar fi fost perfect mulțumiți și l-am fi avut și acum pe nea Nicu peste noi - cumva, nici el nu credea totuși asta, dar a dat din mână, n-are sens. Oricum, el nu era liber și era cel mai aproape de *focarul* răului sau ceva de genul ăsta... Era intoxicat și perfect conștient de asta - îl durea sufletul. Morfina e un leac bun pentru durere. Dacă vrei să scapi de durere, iei morfină. Dacă vrei să scapi de morfină, iei metadonă. Dai dependența de morfină pe dependență de metadonă... Vechea poveste.

Everyone s-a junkie...

Se împușinase, ghemuit în pat. Stătea în pantaloni și maiou. Galaxiile înțepăturilor păreau să ia tot felul de forme pe antebrățele lui. Numai pe gât nu avea. Da,

coniacul mă încălzise și îmi moleșea starea de rahat... Era, pân' la urmă, și el un câine bătrân și în suferință, ca orice vagabond alcoolic. Îi tremura bărbia și, sub sprâncenele groase, îi bănuiam ochii în lacrimi.

— Să-ți spun ceva, Ionuț...

L-am privit atent, gata de orice.

— Când eram copil, ne-au luat odată (pe mine și pe fratele meu mai mic, vreau să zic) ai mei la un restaurant. Pe atunci eram săraci rău de tot, n-ai idee... Adică, poate ai, mă rog... în zilele mai bune mâncam pâine cu zahăr. În fine, făcuse tata rost de bani și am ieșit la restaurant. Ei și-au luat o sticlă de vin și nouă câte o friptură. Când ne-au adus-o, după o așteptare chinuitoare în care-i zăpăciserăm de cap pe părinții noștri, ne-am repezit ca niște diavoli mici și-am început să mestecăm. Ei, și la un moment dat... încercasem să înghit o bucată prea mare, care nu reușea să intre. Mi-am ridicat capul din farfurie și am văzut-o pe mama privindu-ne cu un zâmbet pierdut și înghițind în sec. Tata o privea și el... După ce a ezitat un moment, părea că-și face o socoteală, i-a pus o mână pe braț, trezind-o parcă, și a întrebat-o dacă vrea și ea o friptură. Tata era un animal violent, Ionuț. Nu-i ieșise nimic cum ar fi trebuit în viață și era un ins deosebit de furios. Bătea la noi ca la fasole. Dar atunci când a întrebat-o avea în glas o tandrețe și o duioșie pe care nu i le cunoscusem deloc. Și dacă vreodată mă întrebasesem ce văzuse mama la el, acum știam. Fratele meu mai mic nu observase nimic, mânca încet, trăgând cu coada ochiului în farfuria mea, ca să nu termine mai repede cumva și să fie nevoit să mă privească mâncând. Mama i-a zis că nu vrea, se uită că i-e drag de noi... Am început să mănânc din nou. Nici nu mi-am dat seama când au început să-mi curgă lacrimile și nici de ce mi se întâmpla asta...

Îl priveam mai departe în liniște. Începeam să mă gândesc dacă pot să mă descurc singur cu el.

— Crescusem doar. Atunci, să știi tu că atunci a început viața pentru mine, până atunci eram un nimeni, nu înțelegeam și nu știam nimic. Mi-am urmărit scopurile cu o

minte clară, sărăcia te face o bestie, așa să știi... De aia am vrut bani, ca să nu fiu nevoit să... Mi-am urmărit...

Tăcu un timp. Mâinile îi tremurau și începuse să suspine sau așa mi se părea. M-a rugat să-l iert pentru „mai devreme” și să-l sun pe Centaur.

— El o să știe ce să facă...

Așa am făcut. Centaurul era livid; de durere, credeam eu atunci.

— Ce faci, tataie, te-a ajuns beleaua? Vai de capu' tău... și uite chiar acu' începe sezonu', că se trag carașii la căldură.

Mă privi, zicând acestea;

— Mă ocup eu. Vorbește cu băieții, vă aștept vineri la mine. Tre' să vedem ce și cum, că de-acuma...

L-am privit și eu în ochi, poate că trufaș, când de fapt eram doar epuizat:

— Ce ai, de ce tremuri așa?

Fără să aștept un răspuns, m-am ridicat și am plecat. Ținându-mă de balustradă am coborât scările acelea (ale pierzaniei) pe care peste o oră avea să le coboare și Ochi ezitant, tremurând, sprijinit de doi brancardieri voinici și urmat de Centaur, acesta agitându-se și dând comenzi febrile.

Vladimir și Lazy mă așteptau încordați. Am luat două sticle de votcă și mi-au ascultat povestea, întrerupându-mă cu exclamații și întrebări.

După aceea au tăcut o vreme.

Ne încolăceau gândurile, temerile, acel „dacă” teribil, căutam soluții... Era clar, Centaurul n-o să stea el așa. De la un timp, de când cu escapada mea și a lui Ochi, mă priviseră, mi se părea, cu o oarecare neîncredere, dar acum părea că le trecuse, stăteam de vorbă încet, ca atunci când începuseră lucrurile. Ne adunaserăm în mijlocul camerei, stăteam pe podea cu sticlele și scrumiera între noi. Veioza lumina cât să vedem unde scrumăm. Cloceam acolo ca trei vrăjitoare nebune.

— Să nu mergem vineri, zise Vladimir, privindu-ne cu ochii lui luminoși. E clar, n-ar trebui, sau...

— Păi, n-avem cum, îți dai seama. Cine știe ce s-o alege de Ochi și atunci ce să facem? O să vedem ce zice și el și...

— Da, OK, da' să ne dăm întâlnire în oraș sau... morții mă-sii...

— Ca să ce? O să vadă doar că ne e frică și atunci aproape că am pierdut deja. Eu zic că tocmai de aia ne-a chemat la el... Dacă nu reușim să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic...

— Mergem, conchise Lazy, cu vocea răgușită de parcă ar fi avut o gheară-n gât. Ne îmbătăm și mergem, n-avem cum altfel.

Înjuram și pe urmă tăceam iar. Se auzea doar muzica dată încet. Vladimir vorbi brusc:

— Da' tu, Muiuț, ce faci? Te-ai hotărât, adică... știi, că ziceai că n-ai mai vrea și așa mai departe...

Am căutat o susținere la Lazy, dar și el mă privea întrebător. Da, aveau nevoie să știe ce și cum. Deși, de fapt, nu văd ce ar fi putut schimba hotărârea mea. Ne agățăm de astfel de amănunte; de fapt eram în șah și eu eram mai puțin decât un pion.

— Păi, da, așa e... Da' vreau să vin oricum, nu vreau să vă las...

— N-am eu nevoie să nu mă lași singur, bombăni Vladimir.

— ...și pe urmă trebuie să *spun*, nu? am continuat, ca și cum nimic nu m-ar fi întrerupt.

Ne-am gândit să ne luăm un pistol, dar n-avea niciun rost până la urmă, cine știe, poate erau pe-acolo unii care să ne controleze ca-n filmele cu mafioți și dacă ne găseau așa, cu *intenția* la vedere, putea să fie și mai aiurea decât era deja. Așa, mai bine ascundeam câte un cuțit în fund... și oricum, nici unu' dintre noi, nici măcar Lazy, n-ar fi fost în stare să tragă în cineva, deși nu poți ști până la urmă niciodată de ce ești în stare.

Parcă se electrizase aerul în jurul nostru. E un *trip* nebun pericolul ăsta.

Vladimir râse brusc privind spre Lazy.

— Pe *voi*, oricum nu vă iartă Centauru'...

Așa era. Râserăm toți și Lazy privea cochet când la noi, când în podea...

— Chiar, mă, ce pula mea ești tu așa îpuțit?

— Din dragoste, Vladimir. Eu tot timpu' am vrut să am o relație curată și sănătoasă cu tine, dar dacă nu s-a putut... am căzut pradă tentațiilor. E o junglă afară, frățioare...

Era mai bine așa, să vorbim de altele. Zâmbeam.

— Tu ce dracu' ai, mă? Râzi ca bou'... Ai și de ce...

— Nu contează, mă, nu contează...

Lazy începuse și el să se relaxeze.

— Băi, eu m-aș băga să comand o pizza, zise, ținându-și mâna la gură și privindu-ne cu ochii mari, ca o femeie proastă care iese cu prietenele să facă *nebunii*...

— Da, chiar, le chemăm și pe *gemene*, am sărit eu, deși nu știam niște fete care să fie gemene.

Până la urmă am mai luat băutură și am chemat trei fete. Noaptea era răcoroasă, ne prosteam pe-acolo la bustu' gol... Din când în când, unu' din noi lua câte o fată de mână și zicea tare:

— Băi, noi mergem puțin până în camera *cealaltă*...

Și ne făceam cu ochiul apăsător, *ne descurcăm și noi, ce poți ca să-i faci?*

*

A fost așa: eram ruși. Eu și Lazy râdeam întruna, apartamentul Centaurului ne trezea, desigur, amintiri. Vladimir se uita urât la noi, dar mai mult nu avea nici el ce să facă...

Ah, Centaure, dac-am fi știut...

Centaurul era și el nedormit și vădit excitat de pleșca asta care-i picase pe cap (poate că Ochi zbiera într-un pat de fier cu așternuturi pișate, poate că se dădea de ceasul morții într-o pijama inumană sau poate că privea doar în tavan, cuminte ca și vârsta lui), ziceam că Centaurul avea pungi sub ochi și era posac, deși vorbea continuu...

A fost o greșeală să bem. Nu ne-am alertat nici când

au intrat două dulapuri pe care Centaurul ni i-a prezentat bine dispus: *Gemenii*. Adică, de fapt, ne cam alertaserăm, ba chiar pot să zic – urlam (în gând) după mamele noastre, dar nu mai aveam altceva de făcut decât să rămânem cool.

— Băieți, după cum i-am zis și Lu' Muiuț, tre' să vorbim, să vedem cum o-ntoarcem, cum o facem, că de-acu'...

— Dumnezeu cu mila, completă Lazy.

Centaurul era vânat, arăta de parcă numai amfetamine ar fi cunoscut stomacul lui în ultimele zile. Așa că trecu ușor (credeam) peste gluma nevinovată a lui Lazy. Ziceam că credeam: tare mic eram și nu știam că nu-i bărbat prost pe lumea asta care să nu vrea puterea și care să te ierte dacă te îndoiești de faptul că ar ști ce să facă cu ea. Așa că Centaurul nu trecu deloc, ba chiar... după cum vom vedea (căci mi-o iau înainte), n-am mai vedea, dracului...

Așa că ziceam: singurii cu adevărat nepăsători erau *Gemenii*.

— Întâi și întâi, spune, vreau să vă zic că toate hârtiile și relațiile Lu' Ochi eu le am, eu le știu. Doi la mână: ce s-o mai frecăm, e clar că lumea începe să se sature. Vă las deci o săptămână în care să vă gândiți și să ziceți ce ați putea face, ce n-ați mai făcut, vreau să zic...

— Stai puțin, tați... sar și eu *de-a-mboulea*.

Vladimir mă privea atent, curios, ca într-o ședință dracu'... Mă pufnea râsu'.

— Ce-i cu tonu' ăsta pă tine, Centaure? găsi în final ceva de zis.

— Da, chiar, și *jilțu' ăsta* când l-ai cumpărat? mă ajută Lazy.

Vladimir arunca priviri grăbite, uși, ferestre, ceva...

— Văd că tre' să mă repet, vă știam băieți deștepți, da', din păcate, se pare că v-a damblagit drogurile și băutura, că așa-i românul: când dă de căldurică...

Sculându-se din jilț (*Gemenii* își ridicaseră privirile din pământ), ne explică că Ochi o să stea ceva vreme „în munți”, nu se știa de fapt dacă se va mai întoarce vreodată

pe de-a-ntregul. Pe de altă parte: el, Centaurul, *are, știe...*

Frica îmi spunea să plecăm dracu', să-i zicem că da, bine, într-o săptămână nu știu ce facem și să uităm că l-am cunoscut, să ne salvăm dracu' cururile... dar drumul ăsta nu era cu întoarcere, cu întoarcere, vreau să zic, la viața mică și înecăcioasă de dinainte. Prea ne dedaserăm. Așa că n-am plecat. Mai ales că nici camarazii nu se sculau din fotoliile largi.

Aici se termină totul. Centaurul se lansase într-un discurs de-al lui Ochi și schia halucinant, Vladimir tăie:

— Dacă înțeleg eu bine, ce vrei tu să zici...

Enervat, Centaurul zise scurt, privindu-l fix în ochi.

— E că eu sunt șefu'.

De mult se pare că aștepta gura lui aceste cuvinte. Fu liniște un timp. Îl priveam toți ironic (chiar și Gemenii). Își stinsese Assos-ul căcăcios și râcăia parchetul cu vârful pantofului „din piele de șarpe” și ne privea fix, isteric.

— Centaure, dacă trebuie să zici că ești șefu', eu cred că mai degrabă nu ești...

Lazy mormăise asta. Zâmbea răutăcios, fără să-l privească pe Centaur, se uita în parchet și la mine, vesel. Genunchiul lui Vladimir zvâcni și se lovi de fotoliul meu. Mă uitai la el și fața îi era ca de mort. Știa. Știam toți. N-avea să fie plăcut.

Da. Și atunci se întâmplă acel... acea... Ei bine, ceva care era chiar *ceva*. Ochii Centaurului se umplură de lacrimi. Se întoarse cu spatele:

— Ascultă, băi, moarte la Veneția (văzuse el filmu' la „Cinemateca de Acasă” și i se păruse că Lazy seamănă cu băiatu'...), vreau să-ți zic ceva.

Se întoarse cu fața înapoi:

— Băăăi... eu te-am *iubit*, mă auzi, te-am iubit, bestie mică ce ești, din „day one”, când m-ați călcat în picioare și m-ați jefuit ca niște porci ce sunteți. Și v-am făcut ceva?

Își roti ochii mari și umezi. Și în ei încolțise ceva nebun. Nu, chiar, de-acuma râdeam pe față. Lazy își aprinsese o țigară și se uita ca la teatru.

— Băăăi, deschise C.-ul brațele larg... n-ai fost *demn*,

n-ai fost nici pe departe... Mi-aș fi dat viața pentru tine, mi-aș luat inima din pept ca s-o pun în peptu' tău la o adică... Da' tu ce să...

Părea terminat. Se duse spre Lazy încet, ca un clovn bătrân și patetic.

— Da... Ce să știi tu care doar că ești brilliant, în rest... Vai de capu' tău, parașută proastă, să-ți bagi picioarele-n ea...

Era acum chiar lângă el. Lazy își ridică capul și-l privi în ochi isteț, vioi, răsfățat cumva.

— Curvo... scuipe Centaurul cu regret și îl mângâie delicat pe obraz, lăsând în urmă o dungă roșie, fină, cu lama de ras pe care o ținea între degete.

Lazy scăpă țigara și își duse mâna la obrazul ars. Sprâncenele i se ridicaseră uimite, se albise și se părea că-i rându' lui să plângă acum... Era jignit, îndurerat, umilit – ca o fată de familie bună căreia îi dau golani spîțuri în fund. Așa ceva nu se poate. Plângea deja de umilință, trăgându-și nasul. Dunga fină arăta acum a tăietură.

— Ținte, Muiuțe, că acu-i sfârșitu' lumii... răsună vocea spartă a lui Vladimir.

Ne ridicaserăm când Centaurul le ordonă trist Gemenilor:

— Faceți-i varză...

De Lazy a fost ușor, pentru că firele din capul lui s-au scurtcircuitat pentru *always* de la faza cu lama. Nu-și schimbase nici poziția, nici expresia...

Și Gemenii s-au pus pe noi până ce nu mai vedeam nimic de sânge și nici să respir... în alt colț, Vladimir vomita tot. Înghesuit, la podea, apucați să ghicesc că Centaurul îl ardea pe Lazy (care nici nu tresărea) cu o țigară și-l înjura... Pe urmă am început să visez lucruri frumoase în albastru, frumoase și sfâșietoare ca o rană după ce a fost curățată.

Ne-am trezit într-un gang într-o noapte (despre care nu știam dacă e aceeași cu cea în care intraserăm în casa Centaurului). Mă trezii, de fapt, ridicat de Vladimir, care mormăia ceva. Sau poate că ne-am ajutat să ne ridicăm, nu

mai știu... Era groaznic de frig. Fie că înghețasem, fie că fusesem tocat ca un șnițel, nu puteam să stau nicicum – nu puteam să mă mișc nicicum... Cu un ochi nu vedeam nimic, fucking Rocky, urma să-i strig Lu' Vladimir: „cut me!” & stuff... Stăteam față-n față, eu rezemat de un perete, el de altul... Lazy pe jos, la doi metri. Ne priveam în tăcere. Adică gemeam, da' asta nu se pune, ne priveam fără să vorbim, am vrut să zic, pradă unei uimiri, unei uimiri deci care... în primul rând, pentru mine era clar că nu *nouă* ni se întâmplase asta.

— Vladimir... băi, Vladimir! am reușit să șoptesc. El se concentra și în final își dădu seama că-l strig.

— ...'tă 'e o ț'ga'a...

Dinții îmi erau fie spărți, fie mi se mișcau, dar înțelegea el, înțelegea... Până la urmă, am găsit eu o țigară, el s-a prăvălit lângă mine și am poștit-o. Tot în liniște.

III. Iarna

& down we went...

Am reușit să-l luăm și pe Lazy, să-l purtăm apoi până acasă. Mormăia. Începuse parcă să se răcească brusc și, ca trei strigoi urbani...

E de prisos să adaug că descinderea noastră s-a adâncit. Mai mult, în singurătate. Lazy a ajuns pe undeva pe lângă Ochi (unde *nu* l-am vizitat deloc), eu înapoi la mătușa execrabilă, de Vladimir și de R. n-am știut o vreme nimic. Iarna care a venit mi-a rămas și azi puțin confuză.

Într-o noapte am crezut că o să mor. M-am întâlnit cu un bou din satu' natal, unu' Alin. Tipul lucra în PRO, era operator și, ca să-mi sublinieze asta, mi-a dat de băut. M-am uitat o clipă la cum eram îmbrăcat, dar m-am liniștit când mi-am dat seama că tot într-o bombă o să mă ducă. Un timp m-a luat cu Teo, care-i la cuțite cu una Cosmina, că ce tip *jos* e Sârbu și nu ș'ce, eu dădeam doar din cap, da, uite, într-adevăr *era* un vizitiu al domnului conte... Știa tot, era în formă și conectat. Doar că de la o vreme a început să mai și tacă. A mai cerut două halbe.

— Știi, bă... tac-to... și-a rupt mâna. He-he. E în

ghips!

— Ca să vezi...

— Da. Să vezi, stăteam io astă-vară în pod – știi că de la mine dai în livadă la Paraschiv...

M-am ridicat. Mai bine ar fi vorbit, dacă tot trebuia, de munca lui de căcat. L-am lăsat să creadă că mă duc până la toaletă. Eram beat. M-am avântat pe scări să mai prind vreo mașină, ceva, numai că, da, o forță mai mare m-a tras înapoi, peste cap, de-a berbeleacul. Mi-am futut umărul și cam atât. Pe moment n-am dat importanță.

Viscolea. Am ieșit spre Universitate. Era zăpadă. Multă. Mă grăbeam cât puteam, treceam printre oameni – care mai erau încă pe străzi! Făceau cumpărături. Fără să știu exact de ce, m-am trezit că-mi răresc pașii și încep să mă uit la vitrinele poleite, la farurile mașinilor înotând tăcute prin zăpadă. Și încep să zâmbesc.

Mi-am aprins o țigară și am stat mai mult în stație, deși bănuiam că n-o să mai vină nimic. Frigul începea să mă pătrundă. Cu ochii mijiiți mă concentram pe silueta unei mașini mai mari, dar mereu aceeași țeapă: camion. Am început cumva să-mi amintesc povestiri de Jack London, sau nu știu dacă nu inventam eu *în genu'*. Da, stăteam aiurea. Numai că de-acum îmi era greu să plec. Și totuși...

Numai că, da, abia mergeam și, dacă stăteam să mă gândesc la *cât* mai am, mi se părea mai omenește să mă pun în fund. N-am auzit când a oprit mașina, i-am auzit doar vocea prietenoasă:

— Unde mergi?

Da, era vocea – și el era un tip așa, la vreo patruzeci, cămașă în carouri, ochelari cu ramă de plastic, genu' electrician – gospodăru – de treabă. Puțin obosit, ora fiind târzie.

— În Crângași...?

— Hai.

Da, ăsta era un lucru bun. M-am trântit pe scaun, cu privirea ațintită în față. O țigară. Da. Fumam amândoi.

— Ce e, ți-a tras fata țeapă?

— Da...

Mă făcea să râd. Avea, așa, o față haioasă cum încerca el, om cu fire albe-n cap, să fie cool.

— Ce te făceai, mă, cum mai ajungeai acasă!? se întreba sincer, adică se gândea la rece dacă aş fi avut şanse să ajung până acasă... De data asta am râs tare, mă spărgea...

Se uită la mine un pic nedumerit, zâmbind, „ce ai, mă, ești dement?”, cam așa ceva...

Mă relaxasem.

— Mai pățesc eu chestii d-astea, cum să zic...

— Excursii.

— Da, așa. M-am învățat. Doar că-i viscolu' ăsta și am cam și băut...

A început să mă doară umărul. Tot mai rău, pe măsură ce mă trezeam. Eram pe la Grozăvești deja. Ce bine! Deodată m-am trezit că-mi pune mâna pe picior.

— De, așa-i când vrei s-o bagi la căldurică...

Nu se uita la mine, se uita pe drum, înainte. Transpirase ușor, era timid, novice. Îmi căuta sexul. După o crispare, m-am crizat, i-am zvârlit mâna și nu știu cum m-am trezit că mă rostogolesc din mașină. Noroc că nu mergea așa repede.

Nu a oprit. Accelera așa, cu portiera deschisă... Cred că era și el pișat de frică. Să-mi bag... Mă lovisem iar și tot pe umărul ăla, o, Vladimir Ilici... Am început să mă încălzesc. Era bine, ah, „veșnicul repaus”. Mă uitam la fumul alb ieșind din furnale și fulgi de cenușă se agățau de firele de păr de pe obrazu-mi pal. Și nimeni... La ce bun!? La mătușa execrabilă? La zilele asemenea celor ce vor urma? Toată iarna umblasem la fel, clătinându-mă, recăzând, bolborosind vorbe veninoase și mucegăite (când fusesem eu așa vreodată?). Nimic nu-mi ieșea cum aş fi vrut.

Și totuși motorășul mergea. Micul șobolan negru din pieptul meu dădea neconținut din gheruțe, știind că merge cât mai *în spatele* vizuinii, spre culoarul cel mai strâmt, și totuși nu obosea să dea din gheruțe... M-am ridicat. Niciodată însă de tot de atunci înainte.

Școlii i-am dat o pauză de un an. An în care mi-am bătucit mâinile cu saci de rafie coborâți din camioane și puși pe cântar. Marginile unghiilor începuseră să prindă acea negreală despre care știi că nu se va mai șterge vreodată. M-am deprins să mănânc mai mult în picioare și în mers, strigând jovial „vezi, bre, nea Ilie, că te-ai pișat pe matale”.

Doar în capul meu era *mereu* o dimineată metalică, mov. Înveliți în blănuri, eram în trei sănii mari toți băieții leneși, aveam cearcăne de plumb și fețe vinete și buze arcuite frumos și crăpate. Mâncam gogonele. Între cizmele fiecăruia sălășluia câte o damigeana imensă. Toate săniile erau trase de Centaur. Și toți aveam în mână bice lungi și împletite din fâșii subțiri de piele.

Ningea cu fulgi mari și rari, puri și duri, fără posibilitate de ieșire.

IV. Primăvara

— Pot să mă așez?

Ridicai privirea și era Vladimir. Zâmbea, se schimbaseră, acum avea un fel de barbă roșcovană și rară. Și o căutătură, așa, sașie un pic.

— Văd că tot barosan ai rămas... îți dau o bere?

— *Mănânci calule ovăz?* Hă-hă-hă-hăăă... își puse o mână pe umărul meu ca să mă potolesc. Lipsi o clipă și apoi reveni cu berile și același zâmbet acru, zâmbetul lui nou.

— Ce mișto-i afară a?

— ...

Arăta ca mine, poate ceva mai curat. Mă scărpinai pe burtă în timp ce-l măsurăm (prinsesem obiceiul ăsta tâmpit).

— Ce-nvârți?

— De, ca băieții... prin piață.

Nici nu mă asculta. Voia să deschidă o discuție și avea nevoie de pretextul ăsta. Nu mi-era bine cu el, n-aș fi vrut să-l mai văd pe niciunul.

— L-am scos pe Lazy de acolo...

— Da!? Și e bine? Sau...

— Da, bine. S-aprinzi și tu o lumânare pentru Ochi, zise privind într-o parte.

Și el se simțea prost. Iată, nici nu vorbiserăm de altceva... Plonjaserăm direct în momentul din care se întrerupsese totul. Un băiat încerca să vândă pe terasă brelocuri. Ne lăsă și nouă unul pe masă. Vladimir i-l aruncă înapoi cam repezit.

— Ionuț, uite ce-i, ești prietenul meu, vreau să te ajut...

— Mai ia-mi o bere.

Zâmbi. N-avea să-i fie ușor...

Un timp stăturăm așa.

— M-am întâlnit cu *nevastă-ta*...

— Ce zice?

— E frumoasă, zâmbi Vladimir galant. Zice că nu înțelege, a încercat să dea de tine, da' cine să mai știe! M-am gândit c-oi fi pe la mătușă-ta aia, da' cum nu ne-ai dus niciodată...

— Las-o baltă... Stai și rânjești la mine.

Râdeam și eu. Mă întrebă dacă n-aș vrea cumva să-l văd pe Lazy. Închiriaseră o garsonieră împreună, „ca-n vremurile aurite”.

Da, voiam. Am dat berile pe gât și am luat-o încet pe stradă. Pe drum a apucat să-mi spună cum că ei doi ar vrea s-o ia de la capăt și cum nu înțelege cât de proști am fost că ne-am blocat, ca și cum noi singuri nu ne puteam descurca. Nu chiar ca înainte, dar oricum...

— Decât așa... și se uită la mine zâmbind.

Pentru că, totuși, ne făcuserăm relații și chiar prietenii printre clienți? Ne făcuserăm. Făcuse *el* rost de niscaiva aparate performante? îl privii întrebător. Da, făcuse. Mi le arată acasă.

— Și cum nu-l puteam lăsa pe fratele nostru...

— Nu mă bag.

Și mă oprii din mers ca să-i dau timp să *înțeleagă* asta. Își mușcă buza ușor, dar își reveni. Schimbă un timp subiectul. Când am ajuns în fața blocului, mi-a spus să nu m-aștept la mari progrese. Nu înțelegeam.

Aha, în privința prietenului Lazy adică...

Dădu să intre.

— Stai puțin, că am crampe.

Am luat o sticlă de votcă și am urcat.

Într-adevăr, n-aveam la ce să m-aștept. Stătea pe un scaun, probabil așa cum îl lăsase. Casa mirosea ușor a pișat. Zâmbea când am intrat. Stătea pe scaun cu un fes mare, negru, pe cap. Își presărase bețe de chibrit pe picioare, în poală. Să tot fi fost din vreo zece cutii. Zâmbea la noi, râdea ca proasta... Cicatricea i se închisese urât.

— He-he...

Ne aplaudă intrarea. Era în extaz, aruncă bețele în sus. Aplauda ca o focă.

— Ooof, frățioare...

Am picat în genunchi la picioarele lui și l-am luat în brațe încercând să-i sărut obrazul ars. Se ferea chicotind și încercând să mai aplaude. L-am imobilizat strângându-l tare și mi-am împins capul în pieptul lui. Tremuram fără să mă pot opri. Îl simții pe Vladimir așezându-se în fund lângă noi.

— Ce faci, frățioare?

Lazy se uita, liniștit acum, pe geam.

— Nu vorbește... răspunse Vladimir în locul lui.

Îmi dădu o țigară și sticla. Le apucați dărâmat.

Lazy încercă să-și sufle nasul de poalele cămășii, dar Vladimir îl plesni ușor peste mână. Acum mă privea și nu puteam să suport. Își plesni palmele și făcu: „djijijijj!!”

— Pizda mă-tii!...

Râdeam toți, el dădea din picioare fericit.

Apoi se opri brusc, îngheță, cu o expresie de umilință îngrozitoare pe chip. Părea că ne imploră un ajutor oarecum jenant.

— Du-te la baie, îi șopti Vladimir ridicându-l de pe scaun și orientându-l în direcția cea bună.

— Așa o duceți voi? Îl întrebai când rămaserăm singuri.

— Ți se pare aiurea? răspunse, măsurându-mă din nou ironic. Taică-său nu mai vrea să știe de el de când l-am

scos. Da' tu n-ai văzut ce-i făceau ăia pe acolo...

— Bă, *bănuî*. Zic c-ai făcut bine.

— Mersi. Da', vezi, de-aia ziceam... că totuși, cu banii, ce să zic...

Fluturai din mână să tacă. Claxoanele se auzeau plăcut prin fereastra deschisă larg.

Lazy reveni, scuturându-și ostentativ mâinile ude.

— Ai tras apa?

Râse din nou și fugi înapoi. Trase apa, veni înapoi, dădu să se așeze pe scaun, dar se răzgândi și se săltă pe patul mare. Îl vedeam cum stă, așa, cuminte și se uită la noi (bălângănea din picioarele care nu atingeau podeaua). Își pusese un șervețel peste picioare și ținea cu amândouă mâinile un biscuit din care mușca rar, atent. Abia atunci observai că scăpase de fesul ăla și-și făcuse freza.

Asta m-a rupt.

Toate zăgazurile trosniră și un gol tandru îmi umflă coșul pieptului. Îmi lăsai fața în mâini liniștit, apucând să văd că Vladimir își face și el de treabă pe la bucătărie.

Eram în viață...

Nu mi-a mai arătat scule, nu mi-a mai propus nimic. M-am ridicat, l-am sărutat pe Lazy, m-am dus în bucătărie să-mi iau la revedere. Stătea la masă și număra firimituri. M-a privit și i-am făcut cu mâna.

Am coborât pe scări și am ieșit buimăcit de soarele de aprilie.

*

Peste vreo două săptămâni, mă clătinam pe lângă Dâmbovița în sus, spre centru. Fusesem gripat rău și acum ezitam la fiecare pas, închizând ochii de plăcere. Din timp în timp mă opream să mă țin de parapet și să fumez juma' de țigară, deși asta îmi făcea puțin greață. Soarele astenic... îmi treceam lunatec mâna peste obrazul neras, cu mare plăcere. Și apoi încet-încet, cu pași mici, plimbă-te, Muiuț, mergi doar, ce dracu' ar mai fi de făcut.

Pe la Grozăvești, rezemați de gârduleț, erau ei doi, ca și cum mi-ar fi blocat drumul convalescent. Vladimir și R., adică. De fapt, l-am văzut pe el și ziceam c-o minte pe

vreuna, așa, în susurul râului infestat. M-am înviorat, zic, să vezi ce-i stric vrăjeala Lu' ăsta, ca-n liceu, dracu'... El luase o față, așa, ciudată când m-a văzut – și atunci R. s-a întors, mi-a zâmbit și m-a pupat pe obraz.

— Ce mai faci, mări?

Ia, zic, și eu pe aicea... Mă rog, regăsire, dă-i discuții, amintiri... Vladimir a sărit cu propunerea că să bem totuși ceva, dar n-avea niciunul dintre noi bani. Și oricum. Din când în când treceau studenți spre cămine și eu mă gândeam că arătăm de parcă am avea vreo cincizeci, cam așa.

Am pornit toți trei spre oraș și R. m-a luat de braț să se justifice și să-mi relateze cele întâmplute de atunci. Și era, o, Vladimir Ilici, totul era așa de banal și mizerabil și ea nu mai avea parcă farmec deloc, să vezi că de-acu' i se îngroașă și gleznele și ooof... Vorbea încet, zicea că, sigur, mi-a zis ea să nu încerc s-o mai caut, da' eu ce sunt până la urmă (sau eram, mă rog), câine sau ce. Ca bărbat ce mă cred (credeam), ar fi trebuit să mă rog, oricum, să fac ceva. Adică să trag de ea, să-i spun că, să-i demonstrez că...

— *Never*, zic eu.

— De-aia nici nu m-am mai măritat, de scârbă. A rămas săracu' ăla bulversat total.

— Auzi, săracu'...

Vladimir rămăsese mai în spate și mergea, așa, cu mâinile în buzunare, *indiferent*... El fusese mereu întruchiparea discreției.

— Da', mă rog, alte vremuri... Acum, fără bullshit, eu zic așa: s-a mai liniștit, vezi bine, sângele în noi și abia acum cred că am putea avea ceva cu adevărat bun. Ce zici, Ionuț, tu și cu mine a?

M-am oprit și m-am uitat la pantofi. Vai de mama lor. Ea și-a aplecat capul să-mi prindă privirea. Mă cerceta. Ne-a ajuns și Vladimir din urmă.

Zice R.

— Uite, el a investit în sculele alea despre care ți-a vorbit... Ne punem toți pe picioare și facem noi ceva până

la urmă.

A, asta era... Am privit-o rânjind. Și ea, și V. cred că și-au dat seama pe loc. Am început să râd până să mă înec dracu'. Cu lacrimi am râs.

— Adică, R., tu-mi *ceri prietenia* acum a?

Și râzi și tușește.

— Băi, ce să zic, *sunt flatat*, da'...

Eram pe la Eroilor. Am luat-o la dreapta șontăc-șontăc, făcându-le „la revedere”.

Ca-n filme. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic bun nu se mai putea întâmpla, dar eram cumva atât de mândru că, iată, am reușit să evit capcana. Mergeam pe stradă și auzeam marșuri.

Mai târziu am ajuns la „Argentin”, unde am reușit să-l conving pe om să-mi dea un coniac pe datorie. Am învățat paharul plescăind și am început să-l sorb încet, gândindu-mă cu emoție și detașare la Ochi, la Lazy și la toate câte au fost.

Ce s-a întâmplat mai departe știți deja.

Vladimir, Lazy & R. și-au pornit afacerea murdară și s-a dovedit că Vladimir avusese dreptate. Foștii clienți, o parte, în fine, i-au primit cu brațele deschise. Centaurul era deja în Spania, de unde a fost trimis înapoi mai târziu, așa că nu au întâmpinat niciun fel de rezistență.

S-au mutat împreună, Vladimir și R. au trăit o frumoasă poveste de dragoste (publică), întreruptă însă cam prea brutal, totuși. Cristinuca a avut parte și ea de o intrare remarcabilă în showbiz și de o carieră scurtă, dar strălucitoare.

Apariția părului pubian însă a făcut ca atracția să scadă brusc.

Într-o continuă uitare de sine, Lazy s-a dovedit a fi un operator dedicat. Bănuiesc că era ca un urs de circ amortit și caraghios. Trist de privit fără să fie el însuși trist, probabil.

Toate astea mi le-a povestit într-o noapte Vladimir.

Ne-am bătut. Eram amândoi pe podea, mă dureau toate. Mă sunase cu o oră înainte la telefon și nu

înțelesesem nimic în afară de faptul că mă roagă din tot sufletul să vin la adresa cutare.

Am intrat într-un apartament spațios și cochet. Făcuseră bani. Cristinuca dormea dusă, Lazy la fel.

— Le-am dat diazepam.

Era murdar de ceva ce părea sânge. Și Lazy la fel. Pentru o clipă, șobolanul mic și negru din pieptul meu și-a oprit săpăturile. M-am lăsat pe un fotoliu. Vladimir tremura și transpirase tot.

— Stai jos, i-am zis. Ai băutură?

A scos un coniac, am turnat pentru amândoi și le-am dat peste cap. Am turnat din nou. Liniște ca-n biserică. Se mai calmase.

— Uite, Mu... ăăă, Ionuț, te-am chemat ca să... Tăceam. Eu aveam răbdare. Mi-a spus cele de mai sus (cu alte cuvinte). Era beat și a căpătat curaj.

— A murit R.

Auzi, „a murit”. I-am aruncat paharul în cap și eu am urmat paharul. Dar nu eram eu destul de puternic, chit că el era beat și speriat și eu altfel. Cred că mă omora dacă nu se sculau ăia doi. I-am liniștit cum ne-am priceput. Cu alte pastile, în fine.

Mă simțeam dezmembrat. Abia dacă nasul umflat și pulsând, arcada spartă etc. mă făcuseră gata s-aud și restul.

Întins lângă mine, Vladimir reluă povestea de unde fusese întreruptă.

— Și a venit ăsta la noi. Clasic, aş zice. Ca Ochi cumva... Cică eu și cu R. – și el să ne vadă. Prostii... Crede-mă, n-aveam niciun chef, nu mai eram presați de nimic, da' ăsta era loaded și ne-a promis o sumă groaznică. Plus viitori clienți...

— Asta era chiar important, zisei, amintindu-mi ceva.

— Da.

S-au dus acasă la fraier, și-au făcut numărul pe care-l tot vizionez de-atunci și la un moment dat fraieru': BANG-BANG!

Și trupul lui R. s-a încordat nefiresc și apoi s-a

destins total. Capul ei a căzut pe podea și Vladimir a ieșit natural din strânsoarea care amenința să-i țină membrul captiv.

Totul a înghețat o clipă, imaginile au continuat să curgă pe ecranul din spate. Apoi Lazy a scăpat camera și, cu un urlet înfiorător, s-a repezit la fraier. Vladimir s-a dezmeticit și el din cel mai tare orgasm din viața lui și l-a urmat. Și așa au rămas două cadavre și Vladimir și Lazy au fugit ca doi bezmetici lăsând acolo tot (chiar și pe R., o, Doamne!).

Și acum. Nu aveam cu ce să-l ajut, iar el știa asta. Mi-a lăsat caseta ca un căcat simbolic sau nu știu de ce. Ne-am spălat și apoi am ieșit amândoi. Vladimir se uita în toate părțile. Noaptea era destul de răcoroasă, țesută cu vorbele bătrânelor care stăteau pe pragurile caselor vechi. Bătrânele pe lângă care treceam erau mici, gheboșate și negre.

— Pregătește-te, Vladimir, zic, că unde te duci tu e iadul.

În aceeași noapte răcoroasă de început de toamnă, tatăl lui Lazy primi un telefon la o oră deloc obișnuită pentru așa ceva. O voce de adolescent îi comunica adresa de la care-și poate culege copilul, adăugând rugămintea fierbinte de a și face lucrul acesta.

— Încă ceva, spuse vocea... E și o fetiță simpatică și deșteaptă foc acolo. Fie-vă milă...

N-a durat mult până să-i prindă.

Vladimir a fost cules de pe băncile gării din Mizil, judecat repede și trimis la pușcărie, unde e până în ziua de azi.

Lazy a închis un cerc și a regăsit cu ochi mirați decorul cunoscut parcă al fostului spital numărul 9, unde e până în ziua de azi.

Taică-său n-a avut milă de fetița simpatică și deșteaptă foc căreia i s-a pierdut urma total. Cred că aruncă pietricele în apele Senei sau că râde de la o fereastră de ciudații care i se petrec pe sub ochi în New Orleans.

În ce mă privește, după cum știți, am crezut că pot amorți toate amintirile astea fetide cu mirosul lor dulceag dacă mă apuc de treabă. Mi-am terminat liceul, am intrat la facultate, am terminat facultatea, m-am mai îndrăgostit între timp de o fată proastă rău și pe urmă trecutul mi-a sărit în față ca un om galben și fără nas.

Dar asta e deja altă poveste.

Epilog 1 sau 2

„Mi-am realizat Toate profețiile Politice. Sunt fericit...” (Bacovia)

Sunt săptămâni, acum, de când am vândut aparatul video pe care mi-l lăsase draga de Adina. M-am aprovizionat serios cu băutură și ciocolată. Caseta cu moartea lui R. zace inutilă și înduioșătoare la marginea patului. Într-o noapte, când eram amorțit de alcool, am scos banda și mi-am petrecut-o peste trup din cap până în picioare, după care m-am dus să mă uit în oglinda din baie. Am lăsat-o pe mine, în jurul meu, până s-a zdrențuit de la sine.

Am renunțat să mai ies din casă și chiar să mai deschid fereastra sau chestii de-astea care îmi consumă timpul cu efemeritatea lor. Fumez ca un turc și dimineața mă trezesc într-o pâclă nu știu cum, cu dureri de cap îngrozitoare. Am strâns tot ce-mi trebuie pe lângă pat, astfel încât să mă mișc cât mai puțin și să-mi conserv energia. Și m-am convins că mișcarea nu-i bună deloc atunci când, nevoit să mă duc să fac pipi, am călcat într-un ciob care mi-a intrat adânc în talpă. S-a rupt sau așa ceva când l-am scos și cred că acum o schijă de sticlă înaintează ca un ac spre inima mea tristă.

În camera fierbinte, plutind ca un O.Z.N. deasupra orașului înnebunit de căldură, beau, dorm, mă trezesc... Șobolanul mic și negru din pieptul meu s-a oprit buimac. Se lasă pe lăbuțele din spate ca un câine lăsat singur acasă, în mijlocul sufrageriei. Stă, așa, necăjit și pleostit și din când în când își freacă botul cu lăbuțele și se uită de jur-împrejur.

& it feels like the world is on fire

& I feel like I'm going down.

Ieri am intrat însă în panică: am început să strănut și am crezut că am răcit. Să mă îmbrac, să iau liftul și așa mai departe... Răcelile spaimei mă lipiseră de salteaua umedă (nu știu când s-a mai întâmplat și asta). Până la urmă, săgeata norocului a arătat voios direct în sus: se pare că strănutasem de la praf doar. Siamezii de sub masă au chicotit bucuroși pentru mine și au aplaudat, fiecare cu mâna lui.

Ce s-a întâmplat stând atât timp în pat este însă că am aflat noi și stranii poziții de a ședea, poziții în care și adormeam uneori. Trezirea mă arunca însă într-o confuzie spațio-temporală (mi-am pus o draperie mov în fereastră). Nu-mi aminteam care-i poziția în care mă aflu și atunci evitam să mă mișc, ca să nu-mi rup dracului ceva. Și-mi vine greu să mă mișc oricum - orice organ are, după cum știu, memorie, iar când nu prea e folosit începe și el să uite.

Azi, de exemplu: m-am trezit presat de o nevoie urgentă și am intrat în panică - nu știam cum stau. Am încercat să mă privesc, nimic. Capul îmi era prins între pernă și tăblia patului. Am vrut să mă uit în tăblie, dar nu mă reflecta ca lumea... Plângând de nervi și încercând să rețin voma puțin, o clipă doar, răbdare! mi-am amintit cumva că îți poți simți pur și simplu poziționarea. Nu trebuie (să fim serioși!) să te vezi ca să-ți dai seama dacă ești culcat sau în picioare... Whatever. M-am descolăcit precipitat, dar era târziu, târziu, târziu. N-am mai nimerit ligheanul, ci am vomitat pe podea. Și de aici lucrurile au mers tot în jos. Piticii nu mai conteneau cu cearta în hol, am strigat, degeaba... Am luat atunci o sticlă goală (trebuia să pun picioru-n prag!) și l-am nimerit fix în frunte pe ăla violet, cel mai al dracu'. Restul s-au împrăștiat prin colțuri, mușcându-și pumnii ca să-și stăpânească râsul și privindu-mă cu ochii lor umezi și asimetrici. Siamezii (care repetau tabla înmulțirii) au tăcut și ei brusc. Violetu' căzuse în fund: ochii i se învârteau aiurea, ca în desene animate, și un cucui și mai violet îi creștea vizibil. OK, să

mă calmez, mi-am zis. Mi-am aprins o țigară și atunci catastrofa s-a dezvăluit cu adevărat. Mai aveam un singur pachet, cel început deja... Stăteam turcește în mijlocul patului, trăgându-mă de barbă și fumând. Vorba lui Lenin: *ce-i de făcut?* Pe de altă parte, ușa de la intrare începuse să se zguduie din nou și să țipe. Mi-am tras pătura peste cap și am continuat să-mi rumeg soluțiile.

Auzi, soluțiile... Soluția singură și evidentă: trebuie să cobor să cumpăr dracu' țigări. M-am gândit la pitici, dar oricare dintre ei ar fi fugit cu banii. Siamezii ar fi atras prea mult atenția și numai pe securiști nu-i aveam eu pe cap. Clar: trebuia să-nfrunt dragonul.

Da. Dar nu proteste, ca un erou de-ăla cărei erou pentru că s-a aruncat cu pieptul în sabia dușmanului. Nooo... întâi deschideam fereastra, cercetam situația etc. Zis și făcut (vorba vine, eram speriat și amărât). Timp de zece mii de ani m-am dat jos din pat, m-am întins, mi-am trosnit oasele, m-am deplasat măturând piticii cu piciorul, am tras draperia, în sfârșit, am deschis cu mare greu fereastra care scheuna din toate încheieturile. Aproape că am căzut în fund cu aerul intrat în cameră și lumina și zgomotele și tot restu'.

Am închis ochii și m-am sprijinit de pervaz. Soarele stătea să apună și de jos venea un miros vag de prăjeală. Piticul violet se cățăraseră cumva pe pervaz și sărea acum pe ambele picioare, înciudat și fericit, strigând întruna: „Power to the people!”. Apoi, cu un ultim strigăt, plonja sfârâind în aerul răcoros și violet. Jos nu îndrăzneam să mă uit. Aerul părea cumva fluid, opac. Nori zdrențuiți și rozalii, înțepați parcă de blocurile din jur.

Zgomote parcă familiare se încolăceau cochec în jurul capului meu. Un vânticel îmi aduse părul în ochi. Am închis ochii cu plăcere. Și atunci mi-am dat seama că, în afară de piticul violet și nebun, îmi mai lipsea ceva. Șobolanul. Nu se mai auzea. Răpus de confuzie și oboseală, șobolanul mic și negru se întinsese pe podeaua cotlonului strâmt. Nici nu mai avea unde să se ducă, de fapt... Se întinsese obosit și oftase ușor. Apoi își trăsese nasul de trei ori și ochii i se

închiseseră încet. După care așteptase. Un spasm scurt îi scuturase corpul mic, negru, onctuos, mustățile albe i se făcură sârmă și apoi se relaxa la maximum, cu mustățile recăzând ca o pană pe podeaua de lut a viziunii strâmte.

Closure

„Nu vă speriați, doamnă, e groaznic!”

(Eugene Ionesco)

Mai mult trasă de micul cățel, cu poticneli și oftaturi, Eugenia trecea cu greu prin fluxul urban spre piață. Voia să ia un pachet de „Record” pentru nepot și-n piață era mai ieftin cu 500. Unde pui că mai lua și ea o gură de aer, mai vedea lume și ce-au mai făcut prin oraș...

Da. Și răcoarea salvatoare de după cuptorul zilei... și plictisul...

Se opri fără să știe de ce. Parcă uitase ceva, parcă voia să ia sau doar să vadă ceva. Clipind des încercă să se adune. Cățelul întoarse o privire răbdătoare, și totuși „ce faci cu mine aici, ce mă *ții* aiurea pe loc... pe loc pot să stau și în casă dacă vreau”. Cam așa.

Bătrâna își luă seama și porni din nou.

Fără să ajungă prea departe însă. Căci, de la etajul nouă al blocului pe lângă care treceau, ceva ce ar fi putut părea inițial o țigară și apoi o coală de hârtie neagră îi căzu direct în cap cu toată greutatea unui bărbat tânăr.

Și apoi țipetele și mâinile duse la ochi, dar, pe de altă parte, și alergătura curioasă sau îngrozită și toată dezordinea *atât* de inestetică. Și cățelul lătrând debusolat în jurul maldărului de carne în care cu greu îți mai poți da seama că e vorba de *doi*.

Și, sigur că da, un băiat pistruiat (pe la vreo doispe), cu pantaloni scurți și un tricou „mai de joacă”. Care stă cam într-o parte, așa, cu ochii mari și privește liniștit.

Dar asta e deja altă poveste.

noiembrie 2000 - martie 2004

București